Sfântul cuvios Pavel Tebeul

(15 ianuarie)

Materiale despre Sfântul cuvios Pavel Tebeul:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-cuv-Pavel-Tebeul

https://archive.org/details/@steaemy?query=Pavel+Tebeul

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Pavel+Tebeul

***

Cuviosul Pavel Tebeul (227-341) este considerat în istoria monahismului ca primul ascet care s-a retras în „cele mai dinăuntru ale pustiului”, primul eremit sau pustnic. El este prăznuit de Biserică pe data de 15 ianuarie.

Index

În această lună (ianuarie), ziua a cincisprezecea - Prea cuvioşii părinţii noştri Pavel Tebeul şi Sfântul Ioan Colibaşul (Minei) 3
Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Pavel Tebeul 23
Acatistul cuviosului părinte Pavel Tebeul 30
Imnografie 42
Vieţile Sfinţilor - Pomenirea cuviosului părintelui nostru Pavel Tebeul 44
Sfântul Pavel Tebeul, primul pustnic - drumul spre sfințenie 53
Sinaxar - Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Pavel Tebeul 55
Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfinţii cuvioşi Pavel Tebeul şi Ioan Colibaşul 56
Iulian Dumitraşcu - Sfinţii cuvioși Pavel Tebeul și Ioan Colibașul 58
Proloagele din 15 ianuarie 61
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului cuvios Pavel Tebeul 65
Arhimandritul Dumitru Cobzaru - Sfinţii cuvioşi Pavel, tebeul şi Ioan, colibaşul 67
Orthodoxwiki - Pavel Tebeul 71
Teodor Danalache - Sfântul Pavel Tebeul 73
Teodor Danalache - Mănăstirea Sfântul Pavel Tebeul - Egipt 78
Nicolae Pintilie - Mănăstirea primului sihastru - Deir Anba Bula 84
Pr. Silviu Cluci - Mănăstirea Sfântului Pavel Tebeul 86
Pr. Silviu Cluci - Theba, loc de nevoinţă pentru asceții primelor veacuri 88
Icoane 89

În această lună (ianuarie), ziua a cincisprezecea - Prea cuvioşii părinţii noştri Pavel Tebeul şi Sfântul Ioan Colibaşul (Minei)

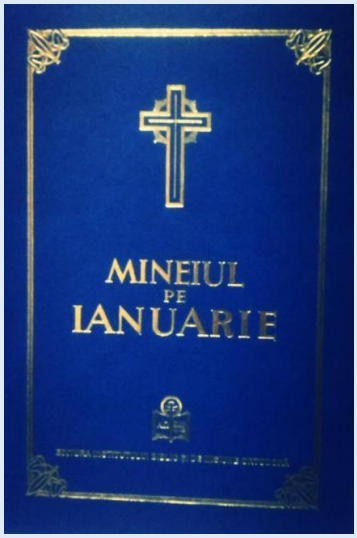

La Vecernie

La Doamne strigat-am..., **Stihirile** pe 6, glas 2:

Podobie: Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!

Când din voie dumnezeiască ai părăsit grijile vieţii cu înţelepciune, părinte, şi ai alergat către ostenelile sihăstriei, atunci cu bucurie ai mers în pustii neumblate, înfierbântându-te de dragostea iubirii Domnului. Pentru aceasta, pustiind patimile cu petrecerea întru cele bune, ca un înger ai vieţuit.

Din tinereţe osebindu-te pe sineţi părinte de toată adunarea oamenilor, întâi tu ai apucat pustietatea Pavele, mai mult decât toţi sihaştrii şi în toată viaţa ai fost necunoscut. Pentru aceea cu voie dumnezeiască te-a aflat Antonie ca pe o comoară ascunsă şi lumii te-a arătat.

Străină petrecere vieţuind Pavele pe pământ, ai locuit împreună cu fiarele, slujindu-te cuvioase, prin pasăre, din voie dumnezeiască. Și aceasta văzându-o marele Antonie când te-a aflat, umplându-se de mirare, neîncetat slăvea pe Purtătorul de grijă al tuturor şi Stăpânul ca pe un Dumnezeu.

Alte **Stihiri** ale Sfântului Ioan, glasul şi Podobia, asemenea:

Când cu chemarea cea dumnezeiască bucurându-te, ai fugit de frumuseţea lumii, părinte, atunci calea cea strâmtă şi cu osteneli şi prea aspră mai mult ai socotit, decât calea desfătării. Drept aceea prin scăparea şi goliciunea tuturor poftelor, îmbrăcându-te în chip dumnezeiesc, ai luat asupra ta purtarea de grijă a sufletelor, de Dumnezeu fericite.

Vieţuirea cea străină şi începerea cea străină ai înţeles, fiind rănit de dragostea lui Hristos, a căruia sărăcie cea nespusă ai iubit. Şi înaintea porţilor părinţilor tăi, ca unul cel fără casă te-ai chinuit, fiind înghesuit şi scârbit, părinte. Drept aceea umplându-te de daruri, moşteneşti avuţia cea nerisipită în ceruri.

Purtând în mâini Sfânta Evanghelie, acesteia împlinitor te-ai arătat, părinte. Că lepădându-te de averile părinţilor, cu lacrimi şi cu strâmtoare ai săvârşit toată viaţa ta prea cuvioase Ioane. Drept aceea cu dumnezeiască mângâiere şi neîncetată veselie te îndulceşti acum, de Dumnezeu mărite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a Sfântului Ioan, glas 2*

Lepădându-te de lume şi de cele ce sunt în lume, prea cuvioase şi luând Evanghelia, evangheliceşte ai urmat lui Hristos. Şi într-o colibă, ca într-un rai tăinuit vieţuind cu petrecerea cea desăvârşit cumplită a trupului, ai sugrumat pe balaurul cel ucigaş de oameni. Drept aceea petrecând în ceruri Ioane prea fericite, cere-ne nouă mare milă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Podobie: Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!

Bucură-te, stea cu chip de soare; bucură-te, pricina tuturor bunătăţilor, Preacurată. Bucură-te, ceea ce ai încăput pe Dumnezeu cel neîncăput, ceea ce ai odrăslit spicul nemuririi. Bucură-te, dumnezeiască căruţă, uşă prea luminată. Bucură-te, pierderea blestemului celui strămoşesc Fecioară, care eşti pricinuitoarea bunătăţilor.

A Crucii, a Născătoarei*, asemenea*

Când a văzut nestricata Mieluşea pe Mieluşelul său, ca pe un om, trăgându-L spre junghiere de bunăvoie, grăia plângând: Te grăbeşti acum Hristoase să mă faci fără de Fiu, pe mine care Te-am născut. De ce ai făcut aceasta Mântuitorule al tuturor? Însă laud şi slăvesc bunătatea Ta cea desăvârşită şi mai presus de minte şi de cuvânt, Iubitorule de oameni.

Stihoavna din Octoih.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a sfântului, glas 6*

Cuvioase părinte, în tot pământul a ieşit vestea faptelor tale. Pentru aceasta în ceruri ai aflat plata ostenelilor tale, taberele drăceşti ai pierdut, cetele îngereşti ai ajuns, a căror viaţă fără prihană ai urmat. Îndrăznire având către Dumnezeu, cere pace sufletelor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Podobie: Toată nădejdea punându-şi...

Bucură-te, sfeşnic prea luminat, mai luminos decât luminile soarelui Stăpână. Bucură-te, dezlegarea blestemului celui dintâi prea curată Stăpână, nădejdea celor deznădăjduiţi, chemarea cea din nou a neamului nostru. Bucură-te, palatul cel luminos, al Împăratului tuturor, muntele cel gras, din care a ieşit Mântuitorul. Bucură-te, făclia cea dumnezeiască şi luminoasă a Dumnezeiescului Cuvânt. Bucură-te, sfeşnic cu totul luminos. Bucură-te, scaunul cel de foc.

A Crucii, a Născătoarei

Sabie (precum a zis Simeon) prin inima ta a trecut prea curată Stăpână, când ai văzut pe Cel ce a strălucit din tine (cu cuvânt negrăit), de cei fărădelege ca un osândit pe Cruce înălţat, şi cu oţet şi cu fiere adăpat, şi în coastă împuns, şi la mâini şi la picioare pironit. Şi tânguindu-te ai glăsuit strigând ca o Maică: Ce este această taină nouă prea dulcele meu Fiu?

Troparul, glas 4: Dumnezeul părinţilor noştri, care faci pururea cu noi după blândeţile Tale, nu depărta mila Ta de la noi; ci pentru rugăciunile lor, în pace îndreptează viaţa noastră.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Alt **Tropar**, glas acelaşi: Din pruncie pe Domnul iubind cu căldură, lumea ai lăsat şi cele în lume frumoase. Şi postnicind cu cuviinţă ţi-ai pus coliba înaintea porţilor părinţilor tăi. Zdrobit-ai cursele dracilor, prea fericite, pentru aceasta pe tine Ioane, Hristos după vrednicie te-a prea mărit.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

La Utrenie

Canoanele din Octoih unul cu Irmosul, pe 6 şi ale sfinţilor două pe 8.

Canonul Sfântului Pavel

facere a lui Ioan monahul

Cântarea 1-a, glas 8

Irmos: Să cântăm Domnului, celui ce a povăţuit pe poporul său prin Marea Roşie, cântare de biruinţă, că S-a proslăvit.

Pe Pavel purtătorul de Dumnezeu, ca pe o podoabă a sihaştrilor credincioşii adunându-ne, cu cântări după datorie să-l cinstim.

Făcutu-te-ai pustiului întâi cetăţean Pavele pururea pomenite, arătându-te moştean împărăţiei prin sihăstrie.

Cu totul curăţindu-te pe tine însuţi prin înfrânare, prea fericite, te-ai arătat lăcaş lui Dumnezeu şi cu îngerii împreună locuitor.

A Născătoarei

Născătoare de Dumnezeu prea curată, ceea ce mai presus de fire ai născut întrupat pe Cuvântul cel veşnic şi mai presus de toate, pe tine te lăudăm.

Alt Canon, al Sfântului Ioan

facere a lui Iosif

Cântarea 1-a, glas 2

Irmos: Întru adânc a aşternut de demult toată oastea lui Faraon puterea cea într-armată, iar întrupându-Se Cuvântul, a pierdut păcatul cel rău, Domnul cel Prea slăvit, căci cu Slavă S-a prea mărit.

Îmbogăţindu-te cu bunătăţile cele dumnezeieşti, ai defăimat bogăţia cea pământească şi ai câştigat pe cea cerească. Pentru aceea fiind eu sărac de cunoştinţa cea dumnezeiască, îmbogăţeşte-mă cu darul, ca să-ţi laud vieţuirea cea întocmai cu îngerii, părinte.

Jugului celui bun al Domnului supunându-te, fericite, din tinereţe te-ai nevoit cu lupte sihăstreşti, într-armându-te pe tine cu smerirea lui Hristos. Prin care te-ai înălţat Ioane către înălţimea cea cerească.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca unul ce ai umblat pe cărarea cea strâmtă, cu scârbe şi cu lacrimi şi cu suspinuri şi cu rele pătimiri, prea cuvioase, ai ajuns la lărgime prea mare, aflându-ţi sălăşluire vrednică ostenelilor tale părinte, vrednicule de mirare.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

De cumplite vicleniri ale patimilor viscolindu-mă Fecioară şi clătinându-mă de năvălirile păcatelor, prea lăudată, năzuiesc cu dragoste către folosinţa ta cea neadormită, pururea Fecioară, milostiveşte-te spre mine şi mă mântuieşte.

Canonul Sfântului Pavel

Cântarea a 3-a

Irmos: Cela ce ai întărit cu cuvântul cerurile şi pământul l-ai întemeiat pe ape multe, întăreşte-mă către cântarea slavosloviei Tale, Doamne.

Întinzându-ţi ochiul sufletului către Dumnezeu, pe Dânsul l-ai iubit părinte, urând cele pământeşti, şi petrecând viaţă îngerească.

Cu razele bunătăţilor, arătat ai gonit negura patimilor, părinte, primind în inima ta luminarea Duhului.

Hrănindu-te cu pâinea cea cerească ca odinioară Ilie prin corb, ai scăpat de Izabela cea înţelegătoare, la acoperământul lui Hristos.

A Născătoarei

Împăratul slavei şi Făcătorul, din vopseala sângiurilor Născătoarei de Dumnezeu vopsindu-şi haina cea împărătească, tăinuit a mohorât-o.

Alt Canon, al Sfântului Ioan

Cântarea a 3-a

Irmos: Înflorit-a pustia ca crinul...

Rugăciunile tale, ca o tămâie cu bună mireasmă, ai adus Atotvăzătorului, prea cuvioase, care mirosind, le-a primit şi te-a numărat pe tine în cetele sihaştrilor.

Arătatu-te-ai ca o minune prea mare, spăimântând inimile celor bine credincioşi, prea cuvioase, în ce chip ai răbdat la porţile părinţilor tăi şi sărac şi scârbit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

După lege nevoindu-te întru rugăciuni şi în postiri, întru nepătimire te-ai îmbrăcat, prea cuvioase, smerindu-ţi zburdările trupului, cu puterea Dumnezeiescului Duh.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ca pe un trandafir, cu miros de mir, din văi te-a aflat pe tine Curată, Cel Curat, şi a locuit întru tine, umplând de bun miros Omenirea.

Irmosul: Înflorit-a pustia ca crinul Doamne, Biserica păgânilor cea stearpă prin venirea Ta, întru care s-a întărit inima mea.

Condacul Sfântului Pavel, glas 3:

Podobie: Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, cel mai înainte de veci.

Ca pe o lumină neapusă a soarelui celui înţelegător, adunându-ne astăzi cu cântări te lăudăm, că ai luminat pe toţi cei ce erau întru întunericul necunoştinţei, suindu-i către dumnezeiasca înălţime, podoaba Tebeilor şi părinţilor şi sihaştrilor tare temelie, prea cuvioase Pavele.

Sedealna Sfântului Pavel, glas 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Frumuseţile lumii din inimă urând, şi pe unul Dumnezeu din suflet iubind Pavele, ai ajuns în pustiu ca într-o cetate de locuit, şi dându-te numai la priviri nemişcate, cu trupul fiind, te-ai arătat ca un înger. Pentru aceasta te cinstim.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Altă **Sedealna**, glas 2:

Podobie: De frumuseţea fecioriei tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Sau cum te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har.

Părăsind avuţia cea stricăcioasă şi mărirea cea trecătoare, ai dobândit avuţia cea cerească fericite părinte, şi lauda cea cu adevărat veşnică. Pentru aceasta fericim sfântă adormirea ta, şi întru dânsa prăznuind, strigăm ţie: Pomeneşte-ne pe noi, ca cel ce ai îndrăzneală către Domnul, Ioane.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu), *asemenea*

Ca o vie nelucrată Fecioară, Strugurul cel prea frumos L-ai crescut, Cel ce izvorăşte nouă vinul mântuirii, care veseleşte sufletele şi trupurile tuturor. Pentru aceasta pe tine ca pe o pricinuitoare a bunătăţilor, fericindu-te pururea, cu îngerul strigăm ţie: Bucură-te, cea plină de daruri.

A Crucii, a Născătoarei*, asemenea*

Cea neispitită de nuntă, curata şi Maica Ta, Hristoase, văzându-Te pe Tine mort spânzurat pe lemn, ca o Maică plângând a grăit: Ce Ţi-a răsplătit ţie adunarea iudeilor cea fărădelege şi nemulţumitoare? Care cu multe şi mari darurile Tale, Fiul meu s-a desfătat, laud plecăciunea Ta cea dumnezeiască.

Canonul Sfântului Pavel

Cântarea a 4-a

Irmos: Cuvinte, din munte umbros din una Născătoarea de Dumnezeu, cu dumnezeiască vedere, proorocul mai înainte a cunoscut că vei să Te întrupezi, şi cutremurându-se, slăvea puterea Ta.

Fiind sădit în casa lui Dumnezeu, ai odrăslit buna rodire a bunătăţilor, şi năvălirile trupului le-ai veştejit cu sihăstria ta.

Cu focul dragostei lui Hristos, ai ars spinii patimilor, şi pe tine te-ai arătat părinte, lăcaş Duhului.

Cu toiagul vieţii tale celei îmbunătăţite, ca pe nişte fiare ai gonit patimile. Pentru aceea şi moartea ta fiare ţi-a adunat spre îngroparea ta.

A Născătoarei

Haină mohorâtă tăinuit s-a ţesut Dumnezeului tuturor, din prea curate sângiurile tale Născătoare de Dumnezeu, cu care împodobindu-se, ne-a împreunat pe noi cu Dumnezeu şi Tatăl.

Alt Canon, al Sfântului Ioan

Cântarea a 4-a

Irmos: Venit-ai din Fecioară, nu sol, nici înger, ci Tu Însuţi, Domnul, Te-ai Întrupat şi m-ai mântuit pe mine, tot omul. Pentru aceasta, cântăm Ţie: Slavă puterii Tale, Doamne.

În haine sărăceşti, te-ai arătat comoară ascunsă, de Dumnezeu insuflate, că ai iubit podoaba dumnezeiască şi cu aceea îmbrăcându-te, ai intrat în cămara Mirelui cea de sus.

Primind sămânţa cea cerească în brazdele inimii, de Dumnezeu insuflate, ai odrăslit spic veselitor, care hrăneşte gândurile celor ce te laudă, urmându-ţi cu cuviinţă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

În colibă prea mică şi strâmtă petreceai dumnezeiescule, din voia ta făcându-te alt Lazăr sărac. Pentru aceea te odihneşti acum în sânurile lui Avraam, părinte cuvioase.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Îndreptează-mi mişcările sufletului Preacurată, către dumnezeieştile porunci ale Celui ce a strălucit din pântecele tău, mântuindu-mă de viforul smintelilor vieţii, cu mijlocirile tale.

Canonul Sfântului Pavel

Cântarea a 5-a

Irmos: Mânecând strigăm Ţie, Doamne: Mântuieşte-ne pe noi, că Tu eşti Dumnezeul nostru, afară de Tine pe altul nu ştim.

Fiind vestit întru cântări şi în postiri, în rugăciuni şi în privegheri, fericite, către Dumnezeu te-ai sălăşluit cuvioase Pavele.

Viaţa ta a fost prea cinstită întru Domnul, Pavele prea fericite, şi îngroparea ta minunată.

Săvârşind călătoria sihăstriei, cuvioase, te-ai făcut asemenea cu puterile cele de sus, părinte.

A Născătoarei

Şi după naştere te lăudăm pe tine Fecioară Născătoare de Dumnezeu, că tu ai născut cu trup în lume pe Dumnezeu Cuvântul.

Alt Canon, al Sfântului Ioan

Cântarea a 5-a

Irmos: Luminarea celor ce zăceau în întuneric şi mântuirea celor deznădăjduiţi Tu eşti, Hristoase, Mântuitorul meu şi la Tine mânec, Împăratul păcii, luminează-mă cu strălucirea Ta, că nu ştiu alt Dumnezeu afară de Tine.

Străin te-ai făcut de dulceţile pământeşti; străin de ai tăi, străin de părinţii tăi cu a ta voie, şi curăţindu-te pe tine cu înfrânarea, te-ai unit cu Atotţiitorul, părinte Ioane, sărăcindu-te cu duhul.

Făcându-te pe tine casă Sfintei Treimi, ai poftit a te strâmtora în colibă, curăţindu-ţi sufletul cu dumnezeieştile cugetări, văzând prin gând pururea frumuseţea lui Dumnezeu cea negrăită, părinte Ioane.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Arătatu-te-ai plinitor legii lui Dumnezeu, nealegând nimic mai de cinste decât dragostea Lui, cugetătorule de Dumnezeu. Că nu te-a slăbit pe tine dragostea părinţilor şi a fraţilor, nici bogăţia, nici dulceaţa trupului, părinte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe Emanuil, Stăpânul tuturor ai născut fără stricăciune, rămânând Fecioară şi după naştere, Maică Fecioară. Pe care roagă-L neîncetat să mântuiască de supărarea vrăjmaşilor, pe cei ce scapă sub acoperământul tău.

Canonul Sfântului Pavel

Cântarea a 6-a

Irmos: Haină luminoasă dă-mi mie, Cela ce Te îmbraci cu lumina ca cu o haină, Multmilostive Hristoase Dumnezeul nostru.

Întinzându-ţi-se mâinile către Dumnezeu, sufletul tău cuvioase l-ai pus lângă Dânsul, bine plăcând Lui şi în zi şi în noapte.

Adormirea ta au mărit-o Oştile îngerilor, cetele proorocilor şi ale Sfinţilor apostoli, cuvioase părinte.

Scăpând de furtuna patimilor cuvioase, cu vetreala sihăstriei celei desăvârşite, te-ai aşezat la limanul cel neviforât al lui Hristos.

A Născătoarei

Ceea ce ai născut prin cuvânt pe Cuvântul întrupat, rugămu-ne Fecioară, scapă de cursele vrăjmaşului sufletele noastre.

Alt Canon, al Sfântului Ioan

Cântarea a 6-a

Irmos: Întru adâncul păcatelor...

Pe şarpele cel trufaş l-ai biruit cu armele smereniei, fericite, şi înălţându-te întru Duhul, te-ai sălăşluit în lăcaşuri pururea veşnice.

Umplutu-te-ai de darurile Duhului, şi duhurile vicleniei le-ai supus ca un înţelept şi cuminte, şi cu totul dat lui Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fiind împodobit cu înălţările nepătimirii părinte Ioane, măcar că te strâmtorai în colibă, şi te împroşcai de supărări, dar răbdai întărindu-te dumnezeieşte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe Cuvântul cel întocmai lucrător şi de un scaun Celui ce L-a născut, L-ai întrupat din pântecele tău Curată, care pentru nespusă milostivirea Sa, S-a îmbrăcat cu toată Omenirea noastră.

Irmosul: Întru adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat; din stricăciune Dumnezeule scoate-mă.

Condacul Sfântului Ioan, glas 2:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

De cele de sus dorind a le dobândi, prea înţelepte, frumuseţile cele de jos cu chibzuire le-ai defăimat, şi lui Hristos, celui ce a sărăcit, împreună sărăcind, bucurându-te ai urmat Ioane. Către care nu înceta, cu osârdie rugându-te pentru noi toţi.

Alt **Condac**, asemenea: Iubind înţelepte sărăcia ceea ce nu se fură, bogăţia părinţilor tăi ai urât. Şi Evanghelia în mâinile tale ţinând, ai urmat lui Hristos Dumnezeu, Ioane, rugându-te neîncetat pentru noi toţi.

Icos: Cine este îndestulat după vrednicie să laude ostenelile şi durerile tale, şi trudele cele multe, strălucirea şi slava? Ci cu rugăciunile tale către Dumnezeu, cele bine primite, darul Duhului acum mie dăruieşte-mi, ca să spun cu credinţă nevoinţele tale cele mai presus de fire, şi să laud suferirea ta cea mai presus de cuvânt şi răbdarea la gândirea de cele de sus, prea fericite. Prin care pe vrăjmaşul cel amăgitor l-ai ruşinat. Nu înceta rugându-te pentru noi toţi.

Sinaxar

În această lună, în ziua a cincisprezecea, pomenirea prea cuviosului părin-telui nostru Pavel Tebeul.

Stih: Dacă de minune porţile din Tebele Egiptului sunt,
Cu cât mai vârtos Pavel porţile vieţii lăsând.
Întru această lună în a cinsprezecea zi,
Pavel odrasla Tebaidei, viaţa părăsi.

Acesta a fost pe vremea lui Deciu şi Valerian prigonitorii creştinătăţii, fiind din Egipt, din Tebaida cea de sus. Deci cunoscând că vrea să-l vândă cumnatul său din zavistie, căci îi oprise partea ce i se cuvenea de la părinţi, a fugit de s-a depărtat la munţi, şi mergând pururea mai înainte de multă vreme ce a trecut, şi-a schimbat patima sa. În loc de a se teme de cel ce îl prigonea veni la dorire de călugărie.

După aceea merse lângă o peşteră, în pustiul cel mai adânc, întru care petrecându-şi toată vremea, care era multă, cu pace şi cu lipsa poftelor, către Domnul a răposat.

Pe acesta precum spun aflându-l marele Antonie, s-a minunat şi pentru locul cel cu nevoie şi pentru lungimea vremii şi pentru osebire, că mai înainte de alţii, a îndrăznit de a mers în părţile cele mai dinlăuntru ale pustiului, şi şi-a îndelungat alergătura nevoinţei sale până la o sută treisprezece ani, că atâta a trăit, ieşind din tânără vârsta sa, din grijile lumii.

Tot în această zi, prea cuviosul părintele nostru Ioan cel pentru Hristos sărac, care şi Calivit s-a numit, adică colibaş.

Stih: Tânăr lepădător de lume,
părăsindu-şi coliba de pe pământ,
Nouă colibă în ceruri şi-a zidit.
În a cincisprezecea zi,

Ioan coliba-şi părăsi.

Acesta a fost în Constantinopol, fecior senatorului Eutropie şi al Teodorei. Şi din tinereţe încă a ieşit din şcoală, neştiind nimenea, nici părinţii săi, nici dascălii, şi s-a dus cu un călugăr la mănăstirea ce-i zic Ton Achimiton, adică a neadormiţilor, şi s-a făcut călugăr, obişnuind a petrece cu multă nevoie.

Și deoarece vicleanul diavol îl îmboldea cu dorul părinţilor săi, a biruit şi întru aceasta pe vrăjmaşul, că spunându-şi gândul către egumenul mănăstirii, şi cerând de la dânsul şi de la toţi fraţii rugăciune şi iertăciune, spre ceea ce i s-a părut să facă, s-a dus la casa lui, cu chip sărăcesc, îmbrăcat cu rasă, unde petrecând strâmt într-o colibă câţiva ani şi batjocorit de slugile sale, suferea dinafara porţii văzând pe tatăl său şi pe maica sa, trecând cu lumeşti năluciri şi păzindu-se în portul acel necunoscut.

Când a fost să moară, a chemat pe maica sa şi cu vădirea Evangheliei cea ferecată cu aur, care îi făcuse părinţii, încă de când era la şcoală cu copii şi aşa s-a cunoscut că este fiul lor, şi şi-a dat sufletul în mâna lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului mucenic Pansofie.

Stih: Şi pe Pansofie, înşelătorilor, cu cât mai mult îl veţi lovi,
Cu atâta şi cununi mai multe îi veţi împleti.

Acesta era din Alexandria având tată pe Nil, care era cinstit cu cinul de antipat. Deci pentru multa lui bogăţie şi pentru isteţimea firească şi pentru bunătatea părintească, a sporit la vârful învăţăturii şi a celei elineşti şi a celei creştineşti. Acesta după săvârşirea tatălui său, deşertându-şi bogăţia sa, spre ajutorul celor lipsiţi, s-a dus în pustie, prin lepădarea de cele pământeşti căutând pe Domnul.

Şi petrecând în pustiuri douăzeci şi şapte de ani, şi în singurătate vorbind cu Dumnezeu, şi mintea sa de la cele de jos, la cele de sus înălţându-o, fiind că nu era cu putinţă atâta bunătate a se ascunde, a fost pârât la Augustalie, guvernatorul Alexandriei, căruia i se încredinţase de Deciu războiul cel împotriva creştinilor.

Deci stând înaintea lui şi din cuvintele lor, înfruntând înşelăciunea credinţei lui, şi trufia tiranului ruşinându-o, a fost bătut cumplit şi şi-a primit cununa muceniciei.

Tot în această zi, Sfinţii şase părinţi, care cu pace s-au săvârşit.

Stih: Şase strălucite suflete din viaţă zburând,
Cu îngerii cei cu câte şase aripi împreună se află stând.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Canonul Sfântului Pavel

Cântarea a 7-a

Irmos: Cela ce ai întemeiat pământul întru început şi cerurile cu cuvântul le-ai întărit, bine eşti cuvântat în veci, Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri.

Cugetul trupului supunându-l Duhului, cuviosul strigă: Bine eşti cuvântat, Doamne Dumnezeul părinţilor noştri.

Scăpând din cursele vrăjmaşului cuviosul, cu bucurie strigă: Bine eşti cuvântat, Doamne Dumnezeul părinţilor noştri.

Toată văpaia patimilor călcând sihăstreşte cuviosul, strigă: Bine eşti cuvântat, Doamne Dumnezeul părinţilor noştri.

A Născătoarei

Cel ce ai făcut pe Fecioara, Cer şi dintr-însa ai strălucit ca soarele, bine eşti cuvântat, Doamne Dumnezeul părinţilor noştri.

Alt Canon, al Sfântului Ioan

Cântarea a 7-a

Irmos: Porunca cea potrivnică lui Dumnezeu, a tiranului celui păgân, înaltă văpaie a ridicat; iar Hristos, cel ce bine este cuvântat şi Prea slăvit, a întins cinstitorilor de Dumnezeu tineri roua Duhului.

Calea cea strâmtă ai ales mai de cinste, decât cea largă minunate, şi cu bucurie ai răbdat la porţile părinţilor tăi, înfruntându-te şi trudindu-te cu multe boli, de Dumnezeu fericite.

Împodobitu-te-ai pe tine, înţelepte, cu prea frumoase suişuri, omorându-ţi cugetul trupului. Drept aceea te-ai mutat către cele cereşti, numărându-te pururea cu cetele cinstiţilor părinţi, vrednicule de minune.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Încredinţându-te căilor care povăţuiesc către odihnă dumnezeiască, te-ai abătut de la prăpăstiile dracilor, fericite, fiind acoperit cu dumnezeiescul dar, şi strigând: Cela ce eşti binecuvântat şi prea proslăvit.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Lăudăm naşterea ta binecuvântată, prin care ne-am mântuit din osârdia cea de demult, şi pe tine te fericim de Dumnezeu fericită, pe care singură te-a iubit, Cel ce este binecuvântat şi proslăvit.

Canonul Sfântului Pavel

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Împăratul slavei Cel fără de început, de care se înfricoşează Puterile cereşti, şi se cutremură cetele îngereşti, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Râvnit-ai lui Ioan Mergătorului înainte, cugetătorule de Dumnezeu sihăstrind în pustie. Cu care împreună te-ai învrednicit a dobândi viaţa cea adevărat veşnică.

Cu roua înfrânării ai stins de tot cuptoarele patimilor părintele nostru, cu bună credinţă strigând: Popoare prea înălţaţi pe Hristos în veci.

Rai ai făcut cu adevărat pustiul strălucindu-te cu toată bunătatea într-însul. Drept aceea te-ai şi învrednicit desfătării Raiului.

A Născătoarei

Ca una ce ai îndrăzneală către Dumnezeu prea lăudată, Maica lui Dumnezeu, Marie, roagă-L pe Dânsul să ne mântuim de primejdii, cei ce te lăudăm pe tine cu credinţă.

Alt Canon, al Sfântului Ioan

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Dumnezeu, care S-a pogorât...

Ţesându-ţi ţie însuţi Ioane haină ce nu se învecheşte, împestrită cu bunătăţi, te-ai îmbrăcat cu haină proastă, în chip de sărac petrecând la porţile părinţilor tăi.

Fără prihană, ca alt Iov înaintea porţilor ai pătimit rău ca în gunoi, suferind înfruntările slugilor tale, înţelepte, chinuindu-te de foame şi de sete. Drept aceea ai moştenit Împărăţia cea de sus.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Alt Avraam te-ai arătat, aducând ca pe un oaspete pe Treime la coliba ta, prin suişuri dumnezeieşti şi prin cugete curate şi prin sărăcie desăvârşit, slujindu-i Ei, fericite, întru toţi vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Râu pururea curgător ni se izvorăşte nouă, celor ce năzuim la tine Preacurată, din care luând dar din destul, lăudăm naşterea ta prea curată, şi o prea înălţăm întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Dumnezeu, care S-a pogorât în cuptorul cel cu foc la tinerii evreieşti, şi văpaia întru răcoreală o a prefăcut, ca pe Domnul lăudaţi-L lucrurile, şi Îl prea înălţaţi întru toţi vecii.

Canonul Sfântului Pavel

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Cel nevăzut cu chip dumnezeiesc primindu-L, neispitită de nuntă Fecioară şi Maică, cu laude naşterea ta o slăvim.

Ca pe o comoară înţelegătoare ascunsă, cuvioase, Dumnezeu te-a descoperit lui Antonie, iar nouă te-a arătat spre slavă şi veselie.

Pironindu-te pe sineţi în frica lui Dumnezeu, cuvioase, şi săvârşindu-ţi viaţa cu grija morţii, te-ai învrednicit vieţii, părinte.

Ca unul ce ai îndrăzneală către Dumnezeu, roagă-te pentru noi, care îţi săvârşim cu credinţă această pomenire a ta, Pavele fericite.

A Născătoarei

Ceea ce ai zămislit pe Hristos cel fără început împreună cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt, şi L-ai născut negrăit Fecioară, roagă-L ca să ne mântuim noi.

Alt Canon, al Sfântului Ioan

Cântarea a 9-a

Irmos: Fiul Părintelui Celui...

Strigai cuvioase: Puterea mea şi lauda îmi este Domnul, întru care biruiesc pe părtinitorul întunericului, nicicum nu mă tem de înşelăciunile lui cele din năluciri, privind prin gând numai frumuseţea cea dumnezeiască şi neapropiată.

Ca un pământ gras cuvioase, a primit inima ta sămânţa cea cerească în brazdele gândului şi aduce roadă spic însutit, care hrăneşte sufletele tuturor celor ce te cinstesc pe tine cu credinţă, de Dumnezeu fericite.

Fiind împreună cu Stăpânul tău cuvioase şi luminându-te de acolo cu străluciri prea luminate, roagă-te Ioane minunate, să se dea dumnezeiască lumină celor ce cu credinţă săvârşesc pomenirea ta cea luminată.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sfinţitu-te-a Domnul din pântece pe tine, fericite, şi către Dânsul ţi-ai îndreptat cărările tale, drept aceea te-ai numărat cu cuvioşii cei ce au vieţuit cu bună credinţă, cu care împreună te îndestulezi de Dumnezeu, prea fericite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Lăcaş luminii s-a făcut pântecele tău, prin care au văzut lumina cei ce şedeau întru întuneric. Pentru aceea te lăudăm pururea cu glasuri netăcute Maica lui Dumnezeu, şi cu dragoste te cinstim pe tine, nădejdea sufletelor noastre.

Irmosul: Fiul Părintelui Celui fără de început, Dumnezeu şi Domnul, întrupându-Se din Fecioară, S-a arătat nouă, ca să lumineze cele întunecate şi să adune cele risipite. Pentru aceasta pe Născătoarea de Dumnezeu cea prea lăudată o mărim.

Luminânda:

Podobie: Femei auziţi...

Îndumnezeindu-te cu împărtăşirile cele către Dumnezeu, cuvioase, ai ajuns a fi dumnezeu după dar împreună cu Antonie, prea fericite. Cu care pomeneşte-ne sfinte pe noi cei ce săvârşim pomenirea ta cea purtătoare de lumină şi te cinstim cu dragoste, Pavele luminătorul sihaştrilor.

Alta a lui Ioan: Ca alt Lazăr sărac petreceai la porţile părinţilor tăi cuvioase părinte, strâmtorându-te într-o colibă mică, prea înţelepte; iar acum ai aflat lăcaş desfătat împreună cu îngerii şi cu toţi sfinţii în ceruri, Ioane.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Altă **Luminândă:**

Lăsând dorul părinţilor şi bogăţia cea trecătoare, ţi-ai luat crucea ta părinte Ioane, şi cu osârdie ai urmat lui Hristos şi omorându-ţi patimile prin sihăstrie, te-ai suit către nepătimire, rugându-te pentru noi, de Dumnezeu purtătorule.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Prea lăudată Fecioară, tu ai născut pe Hristos, Vestitorul sfatului celui mare al Tatălui, pe Împăratul slavei. A căruia Cruce ridicând-o cuvioşii şi sihaştrii, au alergat după Dânsul; cu care împreună roagă-te neîncetat pentru noi, Născătoare de Dumnezeu.

A Crucii, a Născătoarei

Cea cu totul nevinovată Mieluşea, văzând pe Hristos ca pe un Miel spânzurat pe Cruce, ca o Maică cu plângere tânguindu-se Îl slăvea.

La Stihoavnă

Stihirile din Octoih:

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a Sfântului Pavel, glas 8*

Mulţimile călugărilor pe tine îndreptătorul te cinstim, Pavele părintele nostru, că prin tine pe cărarea cea dreaptă cu adevărat a umbla, am cunoscut. Fericit eşti că lui Hristos ai slujit, şi ai biruit puterea vrăjmaşului. Cela ce eşti cu îngerii împreună vorbitor, cu drepţii şi cu cuvioşii împreună locuitor, cu care roagă-te Domnului, să miluiască sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Curată Fecioară, uşa Cuvântului, Maica Dumnezeului nostru, roagă-te să ne mântuim noi.

A Crucii, a Născătoarei

Podobie: O, prea slăvită minune! Izvorul vieţii în mormânt se pune, şi scară către Cer mormântul se face; veseleşte-te Ghetsimanì, a Născătoarei de Dumne-zeu sfântă casă. Să strigăm credincioşii, pe Gavriil având începător cetelor: cea plină de dar bucură-te, cu tine este Domnul, cel ce dă lumii prin tine mare milă.

Ce priveală este aceasta ce se vede care se arată ochilor mei o Stăpâne! Cel ce ţii toată zidirea, Te spânzuri pe lemn şi Te omori, cela ce dai viaţă tuturor, Născătoarea de Dumnezeu plângând zicea, când a văzut înălţat pe Cruce pe Cel ce a strălucit negrăit dintr-însa Dumnezeu şi Om.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul.

La Liturghie

Fericirile din Canonul Sfântului Pavel, Cântarea a 3-a pe 4, Şi din Canonul Sfântului Ioan, Cântarea a 6-a pe 4. Prochimen, glas 8: Lăuda-se-vor cuvioşii întru mărire... Stih: Cântaţi Domnului cântare nouă... Apostol, către Galateni: Fraţilor, roada Duhului... Aliluia, glas 8: Fericit bărbatul care se teme de Domnul... Stih: Puternică pe pământ va fi sămânţa lui... Evanghelia de la Matei: Zis-a Domnul ucenicilor Săi: Toate îmi sunt date Mie de la Tatăl Meu... Chinonicul: Întru pomenirea veşnică va fi dreptul...

Cade-se a şti: Că dintru această zi, începem a cânta în Biserică şi jumătăţile ceasurilor. Asemenea şi Canoanele Născătoarei de Dumnezeu cele rânduite la Pavecerniţă şi două Canoane din Octoih la Utrenie; asemenea de astăzi înainte (în

zilele sfinţilor ce se prăznuiesc) cântăm Catavasiile: Pământul cel roditor... până la odovania praznicului Întâmpinării Domnului.

Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Pavel Tebeul

Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Pavel Tebeul - 15 ianuarie - slujitor Dani: https://www.youtube.com/watch?v=07fTJcw90jk

***

Troparul Sfântului cuvios Pavel Tebeul, glasul 1: Locuitor pustiului, înger în trup şi de minuni făcător te-ai arătat, purtătorule de Dumnezeu, părintele nostru Pavel. Cu postul, cu privegherea şi prin rugăciune primind daruri cereşti, tămăduieşti pe cei bolnavi şi sufletele celor ce aleargă la tine cu credinţă. Slavă Celui ce ţi-a dat ţie putere; Slavă Celui ce te-a încununat pe tine; Slavă Celui ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri.

facere a lui Ioan monahul

Cântarea 1

Irmos: Să cântăm Domnului, Celui ce a povăţuit pe poporul Său prin Marea Roşie, cântare de biruinţă, că S-a prea slăvit.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Pavel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Adunându-ne, credincioşilor, să cinstim cu cântări, după datorie, pe Sfântul Pavel, purtătorul de Dumnezeu, ca pe o podoabă a sihaştrilor.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Pavel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Făcutu-te-ai întâi cetăţean al pustiului, pururea lăudate Pavel, arătându-te prin sihăstrie moştenitor al Împărăţiei Cerurilor.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Pavel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu totul curăţindu-te pe tine însuţi, prin înfrânare, prea fericite, te-ai arătat locaş lui Dumnezeu şi cu îngerii împreună locuitor.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Născătoare de Dumnezeu Preacurată, ceea ce mai presus de fire ai născut, Întrupat, pe Cuvântul cel Veşnic şi mai presus de toate, pe tine te lăudăm.

Cântarea a 3-a

Irmos: Cel ce ai întărit cu cuvântul cerurile şi pământul l-ai întemeiat pe ape multe, întăreşte-mă către cântarea Slavei Tale, Doamne.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Pavel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Aţintindu-ţi ochiul sufletului către Dumnezeu, pe Dânsul L-ai iubit, părinte, urând cele pământeşti şi viaţă îngerească petrecând.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Pavel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu razele faptelor bune ai alungat, în chip lămurit, negura patimilor, părinte, primind în inima ta luminarea Duhului.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Pavel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Hrănindu-te cu pâinea cea cerească, ca odinioară Ilie prin corb, ai scăpat de Izabela cea închipuită la acoperământul lui Hristos.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Împăratul Slavei şi Făcătorul, înroşindu-Şi mantia Sa din roşeala sângiurilor Născătoarei de Dumnezeu, ca de purpură a făcut-o în chip tainic.

Cântarea a 4-a

Irmos: Cuvinte, din munte umbros, din singura Născătoare de Dumnezeu, cu dumnezeiască vedere proorocul mai înainte a cunoscut că te vei Întrupa şi cutremurându-se, slăvea Puterea Ta.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Pavel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind zidit în Casa lui Dumnezeu, ai odrăslit buna rodire a faptelor bune şi răzvrătirile trupului le-ai veştejit, cu sihăstria ta.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Pavel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu focul dragostei lui Hristos ai ars spinii patimilor şi pe tine te-ai arătat, părinte, locaş Duhului.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Pavel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu toiagul vieţii tale celei îmbunătăţite ai alungat patimile, ca pe nişte fiare. Pentru aceasta, la moartea ta, fiarele s-au adunat ca să te îngroape.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Mantie de porfiră tainică s-a ţesut Dumnezeului tuturor din prea curatele tale sângiuri, Născătoare de Dumnezeu; cu care împodobindu-Se, ne-a unit pe noi cu Dumnezeu Tatăl.

Cântarea a 5-a

Irmos: Rugându-ne, strigăm Ţie, Doamne: mântuieşte-ne pe noi, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi în afară de Tine, pe altul nu ştim.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Pavel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

În cântări şi în postiri trăind, în rugăciuni şi în privegheri fericite, la Dumnezeu te-ai sălăşluit, cuvioase părinte Pavel.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Pavel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Viaţa ta întru Domnul a fost prea cinstită, prea fericite Pavel şi îngroparea ta minunată.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Pavel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Săvârşind călătoria nevoinţeior tale, cuvioase, ai ajuns asemenea Puterilor celor de sus, părinte.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Şi după naştere te lăudăm pe tine, Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, că tu ai născut cu Trup, în lume, pe Dumnezeu Cuvântul.

Cântarea a 6-a

Irmos: Haină luminoasă dă-mi mie, Cel ce Te îmbraci cu lumina ca şi cu o haină, Mult Milostive Hristoase Dumnezeul nostru.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Pavel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Întinzându-ţi mâinile spre Dumnezeu, sufletul tău, cuvioase, l-ai dăruit Lui, bine-plăcând Lui, ziua şi noaptea.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Pavel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Adormirea ta au mărit-o Oştile îngerilor, cetele proorocilor şi ale Sfinţilor apostoli, cuvioase părinte.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Pavel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Scăpând de furtuna patimilor, cuvioase, cu nevoinţa sihăstriei celei desăvârşite, te-ai îndreptat la limanul cel neînviforat al lui Hristos.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ceea ce ai născut, numai prin cuvânt, pe Cuvântul Întrupat, te rugăm, Fecioară, izbăveşte de cursele vrăjmaşului sufletele noastre.

Condac, glasul al 2-lea: Săvârşind trecerea cea secetoasă a vieţii, purtătorule de Dumnezeu, ai cufundat pe vrăjmaşii cei netrupeşti cu căinţa lacrimilor tale,

cuvioase Pavel, părintele nostru; şi primind har de minuni, roagă-te neîncetat pentru noi.

Cântarea a 7-a

Irmos: Cel ce întru început ai întemeiat pământul şi cerurile cu cuvântul le-ai întărit, bine eşti cuvântat în veci, Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Pavel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cugetul trupului supunându-l Duhului, cuviosul striga: bine eşti cuvântat în veci Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Pavel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Scăpând din cursele vrăjmaşului, cuviosul, cu bucurie striga: bine eşti cuvântat în veci Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Pavel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Toată văpaia patimilor călcând sihăstreşte, cuviosul striga: bine eşti cuvântat în veci Doamne, Dumnezeul păruiţilor noştri.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cel ce ai făcut pe Fecioara cer şi dintr-însa ai Strălucit ca soarele, bine eşti cuvântat în veci Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Împăratul Slavei Cel fără de început, de care se înfricoşează Puterile Cereşti şi se cutremură cele îngereşti, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Pavel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Râvnit-ai lui Ioan Înaintemergătorul, de Dumnezeu înţelepţite, sihăstrind în pustiu. Împreună cu care te-ai învrednicit a dobândi viaţa cea cu adevărat veşnică.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Pavel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca roua înfrânării ai stins de tot cuptoarele patimilor, părintele nostru, cu dreaptă credinţă strigând: popoare prea înălţaţi pe Hristos în veci.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Pavel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Rai ai făcut, cu adevărat, pustiul, înfrumuseţându-te cu toată fapta bună într-însul. Drept aceea te-ai şi învrednicit de desfătarea Raiului.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ca ceea ce ai îndrăzneală către Dumnezeu, prea lăudată Maica lui Dumnezeu, Marie, pe Acesta roagă-L să izbăvească de primejdii pe cei ce te lăudăm pe tine, cu credinţă.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Cel Nevăzut cu Chip Dumnezeiesc primindu-L, neispitită de nuntă Fecioară şi Maică, cu laude mărim naşterea ta.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Pavel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca pe o comoară duhovnicească ascunsă, cuvioase, Dumnezeu te-a descoperit Sfântului Antonie, iar nouă te-a arătat spre mărire şi veselie.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Pavel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pironindu-te pe tine însuţi în frica lui Dumnezeu, cuvioase şi cu grija de moarte săvârşindu-ţi viaţa, de viaţă te-ai învrednicit, părinte.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Pavel, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca unul ce ai câştigat îndrăzneală către Dumnezeu, roagă-te pentru cei ce cu credinţă săvârşesc această pomenire a ta, Sfinte prea fericite Pavel.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ceea ce ai zămislit pe Hristos, Cel ce este fără de început împreună cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt şi în chip de negrăit L-ai născut. Fecioară, roagă-L să ne mântuim noi.

Sedelna, glasul 1. **Podobie:** Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, Cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Urând desfătările lumii, din inimă şi iubind din suflet numai pe Dumnezeu, Sfinte prea cuvioase Pavel, ai luat în stăpânire pustiul ca pe o cetate de locuit; şi închinându-ţi timpul cugetării celor adânci şi stăruitoare, te-ai arătat ca un înger vieţuind în trup. Pentru aceasta te cinstim.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 3-lea. **Podobie:** De frumuseţea fecioriei tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Sau cum te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har.

Ca o vie nelucrată, Fecioară, Strugurele cel prea frumos ai odrăslit, Cel ce izvorăşte nouă Vinul mântuirii, care veseleşte sufletele şi trupurile tuturor. Pentru aceasta, pe tine, ca pe o pricinuitoare a bunătăţii, fericindu-te pururea, împreună cu îngerul strigăm ţie: Bucură-te cea plină de daruri.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 3-lea. **Podobie:** De frumuseţea fecioriei tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Sau cum te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har.

Curata, cea neispitită de nuntă şi Maica Ta Hristoase, văzându-Te pe Tine mort, spânzurat pe Lemn, ca o Maică plângând grăia: pentru ce Ţi-a răsplătit Ţie aşa adunarea iudeilor, cea fărădelege şi nemulţumitoare, care s-a bucurat de multele şi marile Tale daruri, Fiul meu? Laud îngăduinţa Ta cea dumnezeiască.

Acatistul cuviosului părinte Pavel Tebeul

Acatistul cuviosului părinte Pavel Tebeul (15 ianuarie):

https://www.academia.edu/68381362/Acatistul_cuviosului_p%C4%83rinte_Pavel_Tebeul_15_ianuarie_

https://archive.org/details/ac._20240128

https://www.slideshare.net/slideshows/acatistul-cuviosului-printe-pavel-tebeul-15-ianuarie/265879552

****

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te

sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

Cu ce cununi de laude vom împodobi prăznuirea cea minunată a celui care a fost cel dintâi locuitor al pustiei celei mai dinlăuntru, stâlpul cel de foc al rugăciunii care a luminat întunericul pustiei și aprinde și în pustia inimii noastre făclia rugăciunii sale, ca să cântăm: ***Bucură-te, Sfinte părinte Pavel, podoaba pustiei!***

Icosul 1

Fiind robit de lăcomia cea de averi, cumnatul tău cugeta cum să te dea în mâinile prigonitorului Deciu și să ia partea de moștenire cuvenită ție, dar tu, Sfinte Pavel, ai încredințat toată nădejdea ta Celui Bogat în milostivire, așteptând de la El izbăvirea; de aceea, noi te lăudăm cu glasuri de cântări ca acestea:
Bucură-te, că nu te-ai biruit de iubirea de averi pământești;
Bucură-te, că în mâinile Domnului ai dat toată viața ta;
Bucură-te, că așteptai izbăvire de la Părintele îndurărilor;

Bucură-te, căci în rugăciuni fierbinți adesea petreceai;
Bucură-te, că inima ta aștepta cu dor chemarea Domnului;
Bucură-te, că ai voit a te lepăda de deșertăciunile lumii;
Bucură-te, că te minunai de răbdarea cea mare a mucenicilor;
Bucură-te, ostaș al lui Hristos îngrădit cu sabia rugăciunii;
Bucură-te, crin nevestejit ascuns pe muntele înalt al pustiei;
Bucură-te, sălaș al smereniei luminat de raza Duhului;
Bucură-te, că ai ales de bună voie sărăcia Celui care a sărăcit pentru noi;
Bucură-te, că ai viețuit ca un înger în trup, hrănindu-te cu mana rugăciunii;
Bucură-te, Sfinte părinte Pavel, podoaba pustiei!

Condacul 2

Cunoscând că lumea este plină de deșertăciuni și de curse care ne împiedică a urma calea dreaptă a mântuirii, ai lăsat averea ta în mâna celui care te prigonea pentru aceasta și ai alergat la limanul pustiei, cântând Celui care te-a luminat: ***Aliluia!***

Icosul 2

O peșteră te-a primit pe tine cu bucurie, iar prin lumina rugăciunii o ai arătat pe aceasta palat în care S-a odihnit Cel care S-a arătat lumii prunc în peșteră, ca noi să te mărim cu laude ca acestea:
Bucură-te, că ai iubit mai mult sărăcia peșterii;
Bucură-te, că te-ai rugat pentru prigonitorul tău;
Bucură-te, că necazul l-ai arătat pricină de desăvârșire;
Bucură-te, că un corb te hrănea pe tine cu pâine;
Bucură-te, că te adăpai din izvorul rugăciunii curate;
Bucură-te, că prin smerenie ai biruit pe vrăjmașul cel trufaș;
Bucură-te, pildă neîncetată de nevoință în rugăciune;
Bucură-te, că pustia ți-ai făcut-o prietenă nedespărțită;
Bucură-te, că în cele mai dinlăuntru ale pustiei te-ai odihnit;
Bucură-te, că sălbăticia fiarelor o ai îmblânzit cu rugăciunea;
Bucură-te, că pustia inimii o ai arătat bogat roditoare în virtuți;
Bucură-te, că erai luminat de raza cea nevăzută a Duhului;
Bucură-te, Sfinte părinte Pavel, podoaba pustiei!

Condacul 3

În sălbăticia pustiei adăpostindu-te, ai supus toată sălbăticia patimilor și te-ai făcut vas ales al înțelepciunii lui Hristos, revărsând cântări de: ***Aliluia!***

Icosul 3

Cu liniștea pustiei te-ai unit și în liniștea sufletului tău, părinte Pavel, se auzea doar izvorul rugăciunii tale neîncetate, din care adapă și pe cei care îți aduc picături de laude ca acestea:
Bucură-te, carte nescrisă a tainelor rugăciunii;
Bucură-te, cel dintâi luceafăr iubitor al pustiei;
Bucură-te, că prin tăcere ai aflat desăvârșit pe Cuvântul;
Bucură-te, că ai luminat cămara inimii tale cu razele rugăciunii neîncetate;
Bucură-te, vas al alegerii întru care S-a odihnit Hristos;
Bucură-te, că te-ai împrietenit cu tăcerea pustiei;
Bucură-te, că ai ascultat glasul adâncurilor Duhului;
Bucură-te, că ai fugit de fața oamenilor ca să vezi Fața lui Dumnezeu;
Bucură-te, că în oglinda rugăciunii ai văzut biruința lui Hristos;
Bucură-te, că taberele demonilor le-ai alungat cu focul rugăciunii;
Bucură-te, că tainele Taborului ți s-au descoperit pe muntele inimii;
Bucură-te, că pe treptele sărăciei ai dobândit comoara rugăciunii;
Bucură-te, Sfinte părinte Pavel, podoaba pustiei!

Condacul 4

Și fiarele și păsările cerului slujeau ție, Sfinte Pavel, după porunca lui Dumnezeu, căci ai păzit desăvârșit porunca Lui, lăsând toate cele din lume pentru Împăratul ceresc, căruia toate Puterile cerești Îi cântă: ***Aliluia!***

Icosul 4

Domnul a descoperit robului Său, cuviosului Antonie, după multă stăruință în rugăciune, că mai are un rob al Său mai încercat în nevoința pustnicească, și marele Antonie a alergat ca un cerb însetat spre peștera ta, povățuit fiind de mâna nevăzută a Stăpânului și strigând ție:
Bucură-te, că pe toți ai întrecut cu nevoința pustnicească;
Bucură-te, munte ascuns de ochii omenești în munte înalt;
Bucură-te, că te-ai depărtat cu totul de orice vedere omenească;
Bucură-te, că nici un om nu a tulburat nevoințele tale nevăzute;
Bucură-te, că în sânurile pustiei ai aflat mângâiere duhovnicească;
Bucură-te, că toate cele lumești ai părăsit și ai câștigat bogăția cea cerească;
Bucură-te, că ai disprețuit desfătările vieții pământești;
Bucură-te, că ai biruit pe balaurul mândriei;
Bucură-te, că ai alungat cu fulgerul rugăciunii pe vrăjmașul nevăzut;
Bucură-te, că asemenea îngerilor te-ai făcut cu strălucirea virtuților;
Bucură-te, stâlp de foc ascuns de vederea omenească;
Bucură-te, cununa iubitorilor pustiei;
Bucură-te, Sfinte părinte Pavel, podoaba pustiei!

Condacul 5

Cu puțin înainte de fericita ta adormire, Sfinte Pavel, a venit la tine povățuit de Domnul, marele Antonie care foarte s-a bucurat de aflarea ta, mulțumind Domnului în cântări de: ***Aliluia!***

Icosul 5

Slujind de primejdia slavei deșarte, te-ai păzit a vorbi cu oamenii și mult a stăruit cuviosul Antonie, ca să-i deschizi ușa și să-l primești în peștera ta cea smerită; dar biruindu-te de dragostea cea de frați, i-ai deschis acestuia și ușa peșterii și ușa cămării inimii tale, el lăudându-te așa:
Bucură-te, stâlpul cel neclintit al pustiei;
Bucură-te, adânc nemăsurat de smerenie;
Bucură-te, gonitorul slavei deșarte;
Bucură-te, cămară sfințită a virtuților;
Bucură-te, oglindă sfințită a pustnicilor;
Bucură-te, biruitorule asupra patimilor firii;
Bucură-te, liniștea celor tulburați de ispite;
Bucură-te, mare rugător pentru pacea lumii;
Bucură-te, mângâierea cea tainică a pustiei;
Bucură-te, blândețe mai presus de închipuire;
Bucură-te, părtașule al tainelor cerești;
Bucură-te, cunună a iubitorilor de rugăciune;
Bucură-te, Sfinte părinte Pavel, podoaba pustiei!

Condacul 6

Deschis-ai ușa marelui Antonie și cu lacrimi l-ai sărutat ca pe un frate în Hristos, păzind în cămara inimii neîncetata cântare de: ***Aliluia!***

Icosul 6

Numele Sfântului Antonie și nevoința lui ți s-au descoperit de la Duhul Sfânt, care te-a înțelepțit a și-l lăuda pe acesta, căci cu adevărat mult s-a ostenit spre slava lui Dumnezeu; însă noi, întru nepricepere, îți cântăm ție așa:
Bucură-te, locuitor înțelept al pustiei;
Bucură-te, carte nescrisă a luptelor duhovnicești;
Bucură-te, hotar nestrămutat al credinței;
Bucură-te, casă împodobită cu darurile Duhului;
Bucură-te, dulce mângâiere a celor cuprinși de întristare;
Bucură-te, floare prea rară a pustiei;
Bucură-te, liniștea celor învăluiți de pustie;
Bucură-te, scut împotriva atacurilor celui rău;

Bucură-te, că soare luminător al întregii lumi pe Sfântul Antonie ai numit;
Bucură-te, că pe el gură a lui Dumnezeu l-ai numit;
Bucură-te, că te-ai bucurat de nevoințele marelui părinte;
Bucură-te, Sfinte părinte Pavel, podoaba pustiei!

Condacul 7

Socotindu-te încărcat de bătrânețe, dar și de păcate, te-ai smerit înaintea părintelui Antonie, însă înaintea Domnului erai ca un înger în trup, lăudându-L neîncetat în cântări de: ***Aliluia!***

Icosul 7

Întrebat-ai părinte Pavel, despre starea neamului omenesc, voind a cunoaște dacă mai sunt prigoniri asupra creștinilor și mult te-ai bucurat cu duhul de pacea Bisericii; bine știind că pentru ale tale rugăciuni Domnul păzea lumea de cumplitele prigoane, te lăudăm pe tine așa:
Bucură-te, făclie nestinsă a rugăciunii pentru lume;
Bucură-te, că te-ai împrietenit cu singurătatea pustiei;
Bucură-te, că te-ai cufundat în adâncurile neajunse;
Bucură-te, că te-ai făcut sălaș al păcii lui Hristos;
Bucură-te, că ai biruit toate cugetele omenești;
Bucură-te, că te-ai depărtat cu totul de lume;
Bucură-te, că nu ai încetat a te ruga pentru pacea creștinilor;
Bucură-te, că ai slujit lui Hristos cu toată inima;
Bucură-te, că ai alungat din pustia inimii fiarele patimilor;
Bucură-te, scară prin care ajungem la cer;
Bucură-te, cărare a sfințeniei adevărate;
Bucură-te, izvor nesecat de rugăciune;
Bucură-te, că te-ai bucurat de pacea Bisericii;
Bucură-te, Sfinte părinte Pavel, podoaba pustiei!

Condacul 8

Pustia ca o maică a întins brațele să te primească pe tine, Sfinte părinte Pavel, care cu dorul rugăciunii mângâindu-te, cântai: ***Aliluia!***

Icosul 8

Un corb trimis de Dumnezeu a adus vouă o pâine, ca să mâncați și să vă veseliți, lăudând pe Cel care dă hrană la tot trupul și care ne hrănește și pe noi cu fărâmituri de cântări ca acestea:
Bucură-te, că v-ați ospătat duhovnicește;
Bucură-te, că și de hrana trupească Domnul s-a îngrijit;

Bucură-te, că te-ai hrănit cu pâinea cuvântului;
Bucură-te, că te-ai lămurit în cuptorul ispitelor;
Bucură-te, că ați mulțumit Domnului pentru hrană;
Bucură-te, că ți-ai întărit inima cu pâine;
Bucură-te, că ai biruit taberele demonilor;
Bucură-te, surpătorul ispitelor de multe feluri;
Bucură-te, oglinda viețuirii sihăstrești;
Bucură-te, icoană a smereniei curate;
Bucură-te, rugătorule pentru sufletele noastre;
Bucură-te, vasul cel ales al pustiei;
Bucură-te, Sfinte părinte Pavel, podoaba pustiei!

Condacul 9

Din multa smerenie pe marele Antonie îl îndemnai Sfinte Pavel, a binecuvânta și a frânge pâinea, iar inima ta se hrănea din destul din pâinea iubirii duhovnicești, cu care hrănește și pe cei care cântă Domnului: ***Aliluia!***

Icosul 9

Pâinea singură s-a frânt prin mijloc și v-ați hrănit cu aceasta, dând slavă și mulțumire Celui care trupul Său ne-a dat spre hrană, ca să ne depărtăm noi de hrana cu paiele păcatelor și să te lăudăm pe tine așa:
Bucură-te, că te-ai bucurat de pâinea cuvântului dumnezeiesc;
Bucură-te, că ai fost povățuit de mâna Domnului la cele cerești;
Bucură-te, că taina viețuirii tale o ai descoperit marelui Antonie;
Bucură-te, odihna monahilor iubitori de pustie;
Bucură-te, acoperământul celor goi de nădejde;
Bucură-te, întărirea celor gârboviți de neputințe;
Bucură-te, crinul cel înțelegător al pustiei;
Bucură-te, că ne hrănești cu îndurările milei Domnului;
Bucură-te, că ne soliști vreme de pocăință;
Bucură-te, odihna sufletelor tulburate de păcat;
Bucură-te, înțelepțirea cea tainică a rugătorilor;
Bucură-te, munte duhovnicesc al credinței;
Bucură-te, Sfinte părinte Pavel, podoaba pustiei!

Condacul 10

Apă curată și dulce ați băut din izvorul cel binecuvântat, cu mintea cugetând la Izvorul vieții noastre, cu picăturile milostivirii căruia adapă Sfinte Pavel, și pe cei care sunt însetați a-I aduce Lui laude ca acestea: ***Aliluia!***

Icosul 10

Vestea apropierii adormirii tale cu trupul o ai descoperit Sfântului Antonie, care foarte se tânguia de pierderea unui stâlp al rugăciunii pentru lume, iar noi mergerea ta în Împărăția Sfinților lăudând îți cântăm așa:

Bucură-te, că te bucurai de mergerea la Domnul Hristos;
Bucură-te, că ai potolit întristarea marelui Antonie;
Bucură-te, că sufletul ți-ai pregătit pentru cele cerești;
Bucură-te, fântână a rugăciunii curate;
Bucură-te, liman de scăpare al celor tulburați;
Bucură-te, pildă de viețuire în turnul nevoințelor;
Bucură-te, ușă prin care ajungem la cer;
Bucură-te, căci cu aripile rugăciunii ai zburat la Hristos;
Bucură-te, că bucurie ai făcut cetelor îngerești;
Bucură-te, că țarina inimii tale a rodit însutit;
Bucură-te, făclie nestinsă a rugăciunii pentru lume;
Bucură-te, odihna sufletelor celor smerite;
Bucură-te, Sfinte părinte Pavel, podoaba pustiei!

Condacul 11

Mai înainte de adomirea ta părinte Pavel, ai spus marelui Antonie că se cuvine a le căuta mai întâi pe ale aproapelui și a fi de folos fraților care au nevoie de el, ca toți să cânte într-un glas Domnului: ***Aliluia!***

Icosul 11

Trimis-ai la mănăstire pe Sfântul Antonie, ca să îți aducă mantia episcopului Atanasie, ca fără tulburare sufletul tău să se ducă la Domnul; trimite nouă Sfinte Pavel, mantia rugăciunii tale, ca să fim păziți de săgețile celui rău și să îți cântăm așa:

Bucură-te, mantie prea dorită a pustnicilor;
Bucură-te, că ai purtat haină împletită cu frunze de finic;
Bucură-te, mantie a rugăciunii țesute din gânduri smerite;
Bucură-te, căci ai defăimat cu totul cele pământești;
Bucură-te, că te-ai într-armat cu dragostea cea dumnezeiască;
Bucură-te, că nu ai slujit patimilor trupului;
Bucură-te, că te-ai îngrijit de haina sufletului;
Bucură-te, că ai împodobit-o cu razele rugăciunii;
Bucură-te, că te înduri de cei disprețuiți;
Bucură-te, că te milostivești de cei căzuți;
Bucură-te, înger în trup slujind rugăciunii;
Bucură-te, căci ai plecat cu bucurie la cer;

Bucură-te, Sfinte părinte Pavel, podoaba pustiei!

Condacul 12

Cu frunze de finic ai îmbrăcat trupul tău părinte, iar pe noi, cei care suntem smochini fără de roade, cu suflete acoperite doar de frunzele păcatelor, ne înțelepțește a lucra cele spre mântuire, strigând Domnului: ***Aliluia!***

Icosul 12

Văzut-a Sfântul Antonie după adomirea ta, părinte Pavel, sufletul tău înconjurat de cete îngerești și de soboare de prooroci și apostoli, care te cinsteau pe tine cu cântări ca acestea:

Bucură-te, moștenitorule al darurilor Luminii;
Bucură-te, că îngerii au venit cu veselie să te ia;
Bucură-te, că de tine s-au bucurat soboarele proorocilor;
Bucură-te, că ceata apostolilor te-a primit întru odihna Treimii;
Bucură-te, că de petrecerea ta s-au minunat cetele mucenicilor;
Bucură-te, că doi lei au săpat ție groapă spre înmormântare;
Bucură-te, că ai răsărit în cer în lumina Sfinților;
Bucură-te, turn sfințit al rugăciunii curate;
Bucură-te, iubitorule al vieții neprihănite;
Bucură-te, rugătorule neîncetat pentru pacea lumii;
Bucură-te, canonul cel prea dorit al pustnicilor;
Bucură-te, odihna celor iubitori de pustie;
Bucură-te, Sfinte părinte Pavel, podoaba pustiei!

Condacul 13 (de trei ori)

O, Sfinte părinte Pavel, podoaba pustiei, cel care ai părăsit toate cele din lume, ca să câștigi Împărăția cea de sus, mijlocește-ne nouă de la Mântuitorul Hristos, iertarea păcatelor, smerenie, pace și mare milă, ca să se umple și pustia inimilor noastre de cântările îngerești de: ***Aliluia!***

Rugăciune

O, Sfinte părinte Pavel, cel ce te-ai arătat stăpân al pustiei pe care o ai mângâiat cu neîncetatele tale rugăciuni, caută cu milostivire și peste noi, cei cu inimi pustiite de viforul păcatului și solește nouă de la Hristos Domnul pace și mare milă.

Semințele rugăciunii tale să aducă și în inimile noastre, cu ploaia Duhului Sfânt, rod bogat spre a potoli foamea cea duhovnicească a sufletului.

Taberele demonilor ai biruit cu săgețile smeritei cugetări și ai stins săgețile de foc ale vrăjmașilor cu ploaia virtuților tale, cu care stinge și focul patimilor sufletului nostru.

Furtuna necazurilor noastre o oprește cu razele rugăciunii tale, ca să vedem și noi strălucind pe cerul inimii noastre pe Soarele dreptății.

Toată slava cea deșartă a bogăției lumești o ai părăsit, alergând spre limanul pustiei, care ți-a dăruit bogăția darurilor Duhului Sfânt. Luminează-ne și pe noi cu raza înțelepciunii Cuvântului și dezleagă-ne legăturile iubirii de cele lumești, legându-ne cu dragostea Mântuitorului Hristos.

Cu roua rugăciunii tale șterge zapisul greșelilor mele celor multe și dă-mi și mie a lucra cu gânduri de pocăință pustia inimii mele, ca să culeg spicele vituților și din acestea să gătesc pâinea mântuirii, cea pentru hrana sufletului meu flămând de dreptatea lui Dumnezeu.

Sfinte părinte Pavel, cere Domnului să potolească viforul cel greu al eresurilor și să înalțe stindardul dreptei credințe, întru care păzește-ne și pe noi, cei care lăudăm neîncetat pe Treimea cea de o ființă în vecii vecilor. Amin.

Sursa: De suflet pentru suflet

Imnografie

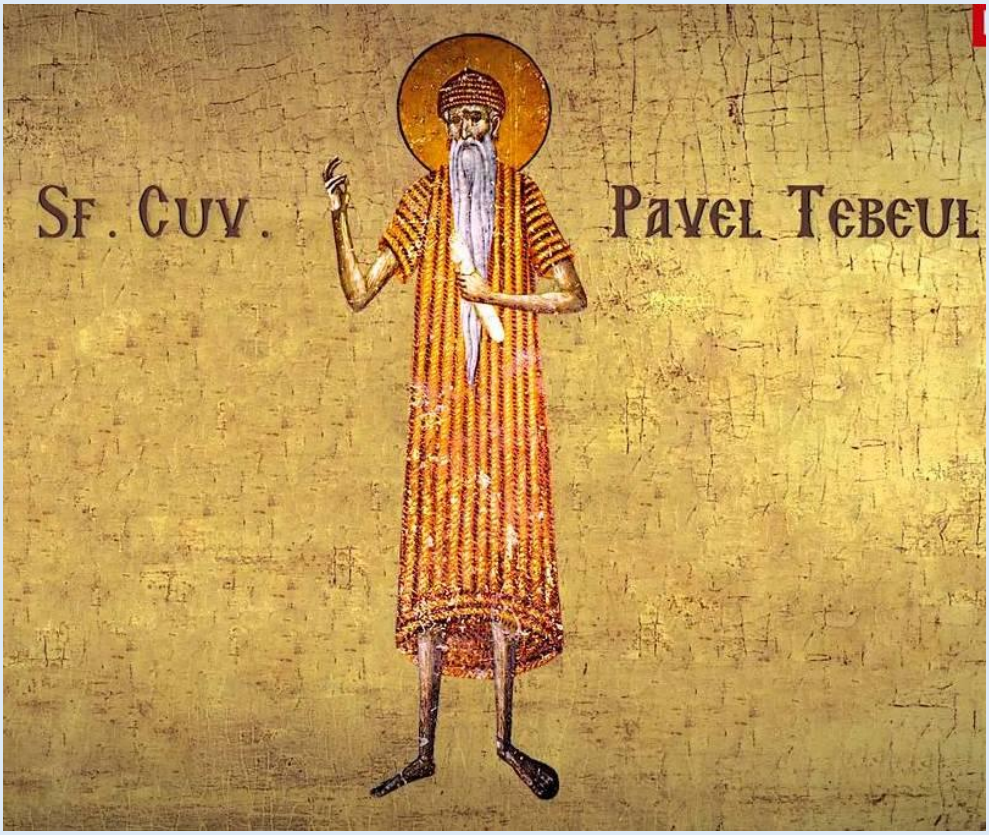

Condacul Sfântului cuvios Pavel Tebeul: Săvârşind trecerea cea secetoasă a vieţii, purtătorule de Dumnezeu, ai cufundat pe vrăjmaşii cei netrupeşti cu căinţa lacrimilor tale, cuvioase Pavel, părintele nostru; şi primind har de minuni, roagă-te neîncetat pentru noi.

Troparul Sfântului cuvios Pavel Tebeul: Locuitor pustiului, înger în trup şi de minuni făcător te-ai arătat, purtătorule de Dumnezeu, părintele nostru Pavel. Cu postul, cu privegherea şi prin rugăciune primind daruri cereşti, tămăduieşti pe cei bolnavi şi sufletele celor ce aleargă la tine cu credinţă. Slavă Celui ce ţi-a dat ţie putere; Slavă Celui ce te-a încununat pe tine; Slavă Celui ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri.

***

Slujba Sfinţilor cuvioşi Pavel Tebeul şi Sfântul Ioan, colibaşul (15 ianuarie):

https://www.academia.edu/45006292/Slujba_Sfin%C5%A3ilor_cuvio%C5%9Fi_Pavel_Tebeul_%C5%9Fi_Sf%C3%A2ntul_Ioan_Coliba%C5%9Ful_15_ianuarie_

https://archive.org/details/Slujba

https://www.slideshare.net/steaemy1/slujba-242012408

Vieţile Sfinţilor - Pomenirea cuviosului părintelui nostru Pavel Tebeul

Cuvant Ortodox - Cuviosul părintele nostru Pavel Tebeul - 15 ianuarie:
https://www.youtube.com/watch?v=fLIEtps3_bw

***

Cuviosul Antonie, vieţuind în pustiul Egiptului cu ucenicii săi, după cum ne-au povestit Macarie şi Plotin, ucenicii lui, care l-au şi îngropat, ca la nouăzeci de ani ai vieţii bătrânului, i-a venit dor să se ducă în pustia cea mai dinăuntru, ca să vadă dacă s-ar afla vreun rob al lui Dumnezeu, care mai înainte de dânsul să se fi sălăşluit în pustia aceea, şi să fi ales o viaţă că a lui, depărtată de oameni; deci, într-acel pustiu, cinci ani rugându-se lui Dumnezeu, ca să nu-i treacă cu vederea rugăciunea lui, într-o zi a auzit un glas, zicându-i: ***"Antonie, este un rob al lui Dumnezeu mai înainte şi mai desăvârşit decât tine, la care de vei merge, îl vei afla în pustia cea mai dinăuntru. Deci, scoală-te degrabă şi te sârguieşte a merge la dânsul, mai înainte de a se duce el către Domnul!"***

Acestea auzindu-le bătrânul, îndată luându-şi toiagul său cel de finic, s-a dus degrabă în pustie, să apuce în viaţă pe cel dorit, de care i se vestise lui. Fiind arşiţă mare la amiază, încât şi pietrele ardeau în acea pustie, şi neştiind calea care duce către sfântul cel arătat lui, bătrânul a slăbit cu trupul, dar nu şi cu duhul, căci nu s-a întors din calea ce o începuse şi se ruga lui Dumnezeu, zicând: ***"Doamne,***

Dumnezeul meu, povăţuieşte-mă în calea cea dreaptă, şi învredniceşte-mă a vedea în trup pe robul tău, şi să nu mă laşi să pier în această pustie".

Deci, nu după multă vreme, a văzut un om cu asemănare de cal, pe care făcătorii de stihuri îl numesc centaur, pe care văzându-l, s-a înarmat cu mântuitorul semn al Crucii şi cu îndrăzneală l-a întrebat: ***"Ascultă tu, în care parte locuieşte robul lui Dumnezeu?".***

Iar fiara plecându-se la cuvântul sfântului şi neputând să grăiască cu glas, i-a arătat cu mâna partea în care trebuia să meargă spre robul lui Dumnezeu, apoi a fugit cu grabă de la cuviosul Antonie.

Bătrânul s-a minunat de chipul cel de fiară şi mergea spre partea unde i-a arătat acesta cu mâna. Însă întru aceasta ori diavolul, spre înfricoşarea lui s-a închipuit, ca să împiedice drumul sfântului, ori cu adevărat era centaur, precum spun grecii, că în acea pustie se găseau nişte fiare ciudate ca acestea; iar această fiară Dumnezeu a trimis-o pentru povăţuirea robului său.

Venind la un loc pietros, a văzut o altă fiară, care avea asemănare omenească până la brâu, iar cealaltă parte a trupului era de fiară, adică picioare de capră şi coarne în cap. De vederea acesteia minunându-se bătrânul şi cu credinţa neîndoită fiind înarmat, fără frică a întrebat, zicând: ***"Cine eşti tu?"***

Iar fiara, aducându-i poame de finic din cale, ca semn de pace, îi zicea: "Sunt un muritor din cei ce locuiesc în pustie, pe care neamurile cele întunecate cu rătăcirea numindu-ne satiri, între zeii lor ne-au cinstit. Dar sunt trimis de la turma mea, să slujesc ţie ca să te rogi pentru noi Stăpânului celui de obşte, pe care l-am cunoscut că a venit în lume şi în tot pământul a ieşit vestirea lui".

Unele ca acestea grăind fiara, ostenitul călător îşi udă faţa sa cu lacrimi de bucurie; căci se bucura de slava lui Hristos şi de pierzarea satanei şi se minuna, cum a putut să înţeleagă vorba satirului. Lovind cu toiagul în pământ, zicea: ***"Vai ţie, cetatea Alexandriei, care în loc de Dumnezeu cinsteşti sluţeniile! Vai ţie, cetate păcătoasă, în care din toată lumea s-au adunat diavoli! Ce răspuns vei da, căci şi fiarele mărturisesc puterea lui Hristos, iar tu nălucirile cele din pădure ca pe zei le cinsteşti".***

Acestea zicându-le sfântul, fiara a fugit în pustie. Despre acea fiară nimeni să nu socotească că este lucru neadevărat, fiindcă şi în vremea împăratului Constantiu (337-361) o fiară ca aceea, cu asemănare omenească, ce se numea satir, a fost dusă vie în Alexandria, spre marea mirare a tot poporul; iar după ce a murit, ca să nu putrezească îndată trupul ei, îmbălsămându-l, l-au trimis în Antiohia, la împărat, ca să-l vadă.

Acum să ne întoarcem la povestirea dinainte. Umblând bătrânul prin acea pustie neumblată, nimic altceva nu vedea fără numai urme de fiară, ostenindu-se în călătorie două zile şi petrecând cealaltă noapte în rugăciune, nu ştia unde să se întoarcă. Apoi luminându-se de ziua a treia, a văzut o leoaică suindu-se spre vârful muntelui cu multă grabă, căreia de departe urmându-i, a venit aproape de peştera în care locuia Sfântul Pavel, plăcutul lui Dumnezeu.

Văzând bătrânul peştera, s-a bucurat, iar cel ce locuia într-însa, simţind venirea lui Antonie, a închis uşa. Bătrânul apropiindu-se, a bătut, dar nu i s-a răspuns, însă el stătea afară, bătând fără spor. Deci, văzând că nu i se deschide uşa, a căzut înaintea peşterii şi până la al şaptelea ceas s-a rugat să i se dea voie să intre înăuntru, ca să vadă pe acela pe care cu atâta osteneală l-a căutat. El zicea: ***"Deschide-mi, robule al lui Hristos, deschide-mi; tu ştii cine şi de unde sunt şi pentru ce am venit, toate le ştii, Dumnezeu descoperindu-ţi ţie. Deci şi eu ştiu că nu sunt vrednic să văd sfânta ta faţă, însă de nu te voi vedea, nu mă voi duce de aici; nu te ascunde pe tine, căci Dumnezeu te-a arătat mie. Pe fiare le primeşti, iar pe om pentru ce îl goneşti? Te-am căutat şi te-am aflat, bat ca să mi se deschidă, iar de nu-mi vei deschide, apoi voi muri pe pragul tău şi vei îngropa aici trupul meu".***

Şi altele multe grăind el cu lacrimi şi că pe un nemilostiv socotindu-l, păcătosul lui Dumnezeu a răspuns dinăuntrul peşterii, zicându-i: ***"Cine eşti tu, care plângi aici? Te minunezi că nu-ţi deschid şi te lauzi că vei muri pe prag?"*** Aşa zicându-i sfântul, a deschis uşa şi cuprinzându-se unul pe altul, se sărutau cu lacrimi şi pe nume se chemau; pentru că Dumnezeu fiecăruia dintre ei le descoperise numele.

Şezând ei, părintele Antonie a zis: ***"Bucură-te Pavele, vasul alegerii şi stâlpul cel de foc, locuitorule al pustiei".***

Zis-a lui şi Avva Pavel: "Bine ai venit soare, care luminezi toată lumea, povăţuitorule al celor ce se mântuiesc, gura lui Dumnezeu, care din pustie ai făcut cetăţi şi pe diavolul l-ai gonit dintr-însa. De ce te-ai ostenit atâta pentru un om păcătos şi nevrednic? Iată, vezi un bătrân învechit de zile şi cu cărunteţile acoperite; vezi un om care îndată va fi praf şi cenuşă, dar de vreme ce dragostea toate poate să le facă, spune-mi, te rog, cum se află neamul omenesc acum? Cum împărtăşeşte lumea? Se mai află cei ce se ţin de rătăcirea idolilor, şi mai sunt prigoniri asupra creştinilor?"

Sfântul Antonie cel mare

Iar Antonie a zis: ***"Cu rugăciunile tale lumea se ţine; prigoanele contra creştinilor au încetat şi Biserica laudă pe adevăratul Dumnezeu. Dar de vreme ce ai pomenit de prigoane, mă rog ţie pentru Domnul, să nu ascunzi de mine cele***

despre tine şi toate să-mi spui: pentru care pricină ai ieşit din lume şi ai venit în această adâncă pustie?".

Iar Sfântul Pavel a început a-i spune: ***"Eu m-am născut în Tebaida şi am avut o soră, pe care părinţii, fiind încă vii, au însoţit-o cu bărbat; iar pe mine m-au învăţat carte elinească şi latinească, precum şi dreapta credinţă, singuri ei fiind drept-credincioşi. Dar sfârşindu-şi nevrednica viaţă, ne-au împărţit averea, care era foarte multă; iar după moartea lor, bărbatul sorei mele, fiind lacom, a poftit şi partea mea, şi gândea să mă dea ca pe un creştin la păgânul voievod spre chinuire, ca astfel prăpădindu-mă din această viaţă, să-mi ia moştenirea.***

Atunci erau împăraţii Deciu (249-251) şi Valerian (253-259), care chinuiau pe toţi cei ce mărturiseau pe Hristos, şi era frică mare prin toată Tebaida, de vreme ce erau cumplite chinuri.

În acea vreme a fost prins de păgâni un tânăr creştin, pe care l-au chinuit mult; dar după ce n-au putut să-l întoarcă de la credinţa lui Hristos, mai pe urmă l-au pus într-o grădină mult înflorită şi frumos mirositoare, întinzându-l pe un pat frumos, cu faţa în sus; apoi i-au legat mâinile şi picioarele cu frânghii moi şi ducându-se toţi, au trimis la dânsul o fecioară tânără, ca să-l poată înşela spre amestecarea necurată; iar necurata fecioară cuprinzându-l şi sărutându-l, ba încă lucrul cel mai de ruşine, ce mi-e greu a-l spune, căutând părţile cele ascunse ale trupului său, îl îndemna spre păcatul cel necurat; dar ce a făcut viteazul pătimitor, care suferise atâtea chinuri?

Văzându-se amăgit de patimă şi simţind tulburarea trupului întru sine, a strâns tare cu dinţii limba sa, a tăiat-o şi a aruncat-o în obrazul desfrânatei şi îndată cu durerea cea mare a potolit patima; iar cu sângele a umplut obrazul şi hainele acestei femei şi astfel, cu darul lui Hristos, a biruit amăgirea.

Încă şi pe un alt tânăr care era neclintit în credinţa creştinească, după multe chinuri, l-au uns cu miere peste tot trupul gol şi l-au pus în arşiţa soarelui, având mâinile legate la spate, ca rănindu-se de albine, de viespi şi de gărgăuni, să fie silit a jertfi idolilor; dar răbdătorul de chinuri cel viteaz, deşi era rănit peste tot trupul şi plin de sânge, încât nici chip de om nu avea, de Hristos nu s-a lepădat.

Acestea văzând eu, iar bărbatul sorei mele mâniindu-se mai mult, încât nici lacri-mile sorei, nici legătura rudeniei n-au putut să-l domolească, i-am lăsat aceluia toate şi am fugit în această pustietate; apoi venind încet, povăţuindu-mă

de Dumnezeu până aici, am aflat această peşteră, în care aveam şi apă înăuntru şi cunoscând că Dumnezeu mi-a dat acest loc spre petrecere, m-am sălăşluit aici şi petrec având hrană de finice, iar haină din frunze".

Sfântul povestind acestea, iată a zburat un corb aruncându-i o pâine întreaga, pe care punând-o înaintea lor încetişor, a zburat în văzduh. Atunci, fericitul Antonie minunându-se de aceasta, Sfântul Pavel a grăit: "Iată, Domnul a trimis prânz, nouă, robilor săi, fiind milostiv şi iubitor de oameni. Iată, sunt 70 de ani de când primesc jumătate de pâine, iar de la a ta venire Domnul Hristos a îndoit merticul ostaşilor Săi. Deci, luând sfinţii acea pâine, se invitau unul pe altul ca s-o binecuvânteze şi s-o frângă, unul pe altul mai mare făcându-se cu cinstea.

Sfântul Pavel cinstea pe Cuviosul Antonie ca pe un oaspete, iar Cuviosul Antonie cinstea pe Sfântul Pavel că pe stăpânul casei şi că pe unul mai bătrân cu anii; şi era între dânşii întrecere de iubire. Apoi, fericitul Pavel a apucat pâinea de o parte, iar pe cealaltă parte a pus-o în mâinile părintelui Antonie şi îndată pâinea singura s-a frânt prin mijloc şi fiecare şi-a luat partea sa.

Drept aceea, şezând lângă izvor, robii lui Hristos au mâncat şi s-au săturat, şi au băut din izvorul acela apa curată şi foarte dulce; după aceea, făcând mulţumire, au şezut iarăşi şi au vorbit toată noaptea până dimineaţa. Iar făcându-se ziua, Sfântul Pavel a zis prietenului Antonie: "De mult mi-a arătat Dumnezeu mie, frate, ca sălăşluieşti în părţile acestea şi voiam să te am slujitor cu mine, că împreună să slujim sfântului nostru, dar fiindcă vremea adormirii mele a venit, pe care totdeauna am aşteptat-o, dorind ca să vieţuiesc cu Hristos, de aceea Domnul te-a trimis la mine, ca să îngropi smeritul meu trup şi să-l dai pământului".

Acestea auzind Antonie, tânguindu-se cu lacrimi, zicea: ***"Nu mă lăsa, părinte, singur, ci primeşte-mă împreună călător cu tine".***

Iar el a zis: *"Nu ţi se cade să cauţi singur ale tale, ci pe cele ce sunt ale aproapelui; deci, de folos îţi este ca, lepădând greutatea trupului, să urmezi Mielului la ceruri; apoi şi celorlalţi fraţi le este de folos, ca de la tine încă să se mai povăţuiască şi să se mai întărească; dar te rog spre a te sârgui şi a merge în mânăstirea ta şi să-mi aduci mantia pe care Atanasie episcopul ţi-a dăruit-o, ca să înveleşti cu aceea trupul meu".*

Aceasta o dorea fericitul Pavel, nu că acea mantie îi trebuia - pentru că nu se îngrijea dacă trupul se va îngropa gol sau acoperit, căci în pământ putrezeşte, el

care atâta vreme cu frunze de finic se îmbrăca - ci, că fără tulburare, sufletul lui să iasă din trup, de aceea îl trimitea la mânăstire pe părintele Antonie.

Drept aceea, Antonie s-a minunat auzindu-l pe el grăind despre Atanasie şi despre mantia aceluia, ca şi cum vedea pe Însuşi Hristos în Pavel şi pe Dumnezeu care locuia într-însul cinstind; apoi nimic mai mult nu îndrăznea a răspunde, ci tăcând şi lăcrimând, i-a sărutat faţa şi mâinile şi se sârguia a săvârşi porunca; deci, chiar nevrând, a pornit la mânăstire, deşi era obosit cu trupul, iar cu duhul biruia anii bătrâneţilor sale.

Venind el în chilia sa, l-au întâmpinat cei doi ucenici ai lui, zicându-i: "Unde ai zăbovit atâta vreme, părinte?"

Iar el a răspuns: ***"Vai mie, fiii mei, vai mie păcătosului, care sunt numai de formă monah şi numai nume de monah port; dar am văzut pe Ilie, am văzut pe Ioan în pustie, cum şi pe Pavel în Rai l-am văzut".***

Deci, vrând ucenicii ca să audă ceva mai mult de la dânsul şi rugându-l ca cu încredinţare să le spună lor despre aceasta, el punându-şi mâna la gură, a zis: ***"La tot lucrul este vreme, adică vreme a grăi şi vreme a tăcea".*** Apoi, luându-şi mantia şi hrană de cale neluându-şi, iarăşi a ieşit, alergând degrab în pustie, vrând să apuce viu pe sfântul, pentru că se temea ca nu cumva zăbovind el, Sfântul Pavel să-şi dea datoria Domnului fără de dânsul.

Iar a doua zi, la al treilea ceas, mergând Avva Antonie, a văzut în văzduh cetele îngereşti şi soboarele proorocilor şi ale apostolilor, iar în mijloc era sufletul Sfântului Pavel, mai curat decât soarele, suindu-se spre cer; atunci îndată a căzut la pământ şi presărându-şi capul cu nisip, se tânguia şi strigă: ***"Pentru ce, Pavele, m-ai lăsat? Pentru ce te duci fără sărutarea cea de pe urmă? Atât de târziu te-ai făcut cunoscut mie şi atât de repede ai plecat de la mine?".***

Pe urmă, fericitul Antonie adeverea că a trecut cu atâta grăbire pe cealaltă cale, ca şi cum ar zbura prin văzduh înaripat, încât nici călcarea pe pământ n-o simţea de alergarea cea repede, şi îndată s-a aflat în peşteră; acolo văzând pe sfântul cu genunchii plecaţi şi cu mâinile în sus ridicate, apoi având capul drept în sus, socotea că este viu şi face rugăciune şi stătea cu dânsul împreună. Dar trecând un ceas, şi de vreme ce nu auzea glasul cel de rugăciune, nici obişnuitele suspinuri, s-a apropiat de dânsul şi l-a aflat mort; deci, a înţeles că trupul sfântului bărbat dă şi după moarte datornica închinăciune.

Cu multă plângere şi tânguire sărutând sfântul lui trup, l-a învelit cu mantia cea adusă şi a început a cânta psalmii cei cuviincioşi de îngropare, după obiceiul creştinesc; şi nu se pricepea cum ar putea să îngroape pe sfântul, de vreme ce nu adusese nici o unealtă, ca să sape mormântul şi zicea întru sine: ***"Oare la mânăstire să mă întorc după unelte, cale de trei zile, sau aici să rămân? Dar nimic fără unelte nu pot să fac. Deci, voi rămâne aici şi voi muri, precum se cade, lângă ostaşul Tău, Hristoase, şi căzând, îmi voi da răsuflarea cea de pe urmă alături de el".***

Unele ca acestea gândindu-le el cu mintea, iată doi lei din pustia cea mai dinăuntru veneau răcnind, ca şi cum plângeau pentru lipsa sfântului. Iar Antonie mai întâi s-a înfricoşat puţin, după aceea văzând pe fiare blânde ca mieluşeii, tăvălindu-se lângă trupul sfântului şi arătând jalnică tânguire, se miră de bunul obicei al fiarelor acelora; iar ei au început cu unghiile lor a săpa pământul şi săpând groapa destul, iarăşi au venit la trupul sfântului, ca şi cum i-ar fi dat cea mai de pe urmă sărutare; apoi, venind la cuviosul Antonie, îi lingeau mâinile şi picioarele lui, ca şi cum cereau rugăciune şi binecuvântare de la dânsul. Iar cuviosul lăuda pe Hristos, căci şi fiarele slăvesc pe Dumnezeu, şi zicea: ***"Doamne, fără de a Cărui voie nici frunză din copac şi nici una din păsări nu cade pe pământ, dă fiarelor acestora binecuvântarea Ta, precum ştii Tu".*** Şi făcând cu mâna, le-a poruncit să se ducă în pustie.

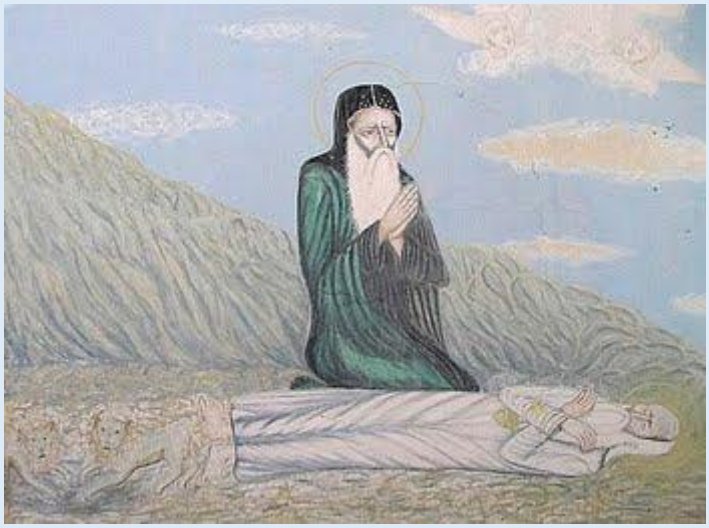

Deci, ducându-se fiarele, Avva Antonie a îngropat cinstitul trup al Sfântului şi cuviosului părinte Pavel, întâiul vieţuitor al pustiei, care avea anii vieţii lui o sută şi treisprezece.

După îngroparea sfântului, Avva Antonie a petrecut noaptea următoare deasupra mormântului lui, plângând şi rugându-se. Iar a doua zi, întorcându-se la mânăstirea sa, a luat haina Sfântului Pavel cea împletită cu frunze de finic şi venind în chilia sa, a spus toate cu de-amănuntul ucenicilor săi, spre folos. Iar haina aceea de frunze de finic atât de mult o cinstea, încât numai de două ori se îmbrăca cu dânsa, la praznicul Sfintelor Paşti şi în ziua Cincizecimii.

Cu ale acestor Cuvioşi părinţi, Pavel şi Antonie şi cu sfintele lor rugăciuni, ne rugăm să ne învrednicească şi pe noi în partea plăcuţilor Săi, Hristos Dumnezeul nostru, Căruia împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, I se cuvine cinste şi slavă, în veci. Amin.

Sfântul Pavel Tebeul, primul pustnic - drumul spre sfințenie

Născut în Tebaida, Sfântul Pavel a fost învățat de părinții săi să iubească dreapta credință. După moartea acestora, a moștenit multă avere împreună cu sora lui, iar cumnatul, fiind lacom, plănuia să îl dea păgânilor spre chinuire și să îi ia bogățiile. În vremea aceea erau împărați Deciu și Valerian, creștinii fiind torturați din princina credinței lor în Hristos, așa că Sfântul Pavel a lăsat moștenirea și a fugit în pustia Egiptului, preferând să rămână sărac, dar cu Dumnezeu, decât bogat și slujitor idolilor. A găsit o peșteră în care avea și apă și și-a petrecut toată viața acoperindu-se cu frunze și mâncând finice, fiind primul viețuitor al pustiei. Doar la prânz venea un corb și îi arunca o jumătate de pâine, iar acest lucru s-a petrecut vreme de 70 de ani.

În ziua în care Sfântul Antonie a ajuns la Sfântul Pavel Tebeul, corbul a aruncat o pâine întreagă, ca să aibă amândoi hrană, iar pâinea s-a rupt singură, de la mijloc.

Sfântul Antonie îl găsise pe Sfântul Pavel după ce s-a rugat cinci ani ca să îi arate Domnul un părinte cu viață sfântă. Auzind glas de sus, Sfântul Antonie a mers trei zile prin pustie și ar fi de dat de fiare cu înfățișare omenească, fiind povățuit de acestea pe ce cale să apuce mai departe.

După trei zile de umblat, o leoaică i-a arătat locul în care se găsea peștera Sfântului Pavel Tebeul.

Deși acesta nu a vrut inițial să îi deschidă ușa Sfântului Antonie - despre care știa și el de la Dumnezeu că va veni - după o zi de rugăminți și lacrimi s-a îndurat să se lase văzut și i-a povestit viața sa.

Atunci i-a mărturisit Sfântului Antonie că el știa de multă vreme despre viața pe care o petrecea acesta în pustie și ar fi dorit să slujească împreună Domnului, dar acum era prea bătrân și știa că Sfântul Antonie a ajuns, de fapt, ca să îi îngroape trupul, căci urma să moară în scurt timp.

Sfântul Antonie s-a tulburat, dar l-a ascultat pe bătrân și a plecat la mănăstire ca să aducă o mantie și să îi acopere trupul, iar pe când se întorcea a văzut deja în văzduh cum sufletul Sfântului Pavel era condus spre ceruri de cete îngerești, soboare ale prorocilor și ale apostolilor.

I-a găsit în peșteră trupul care arăta de parcă ar fi fost viu și așezat la rugăciune, dar care era fără de suflare. Doi lei au venit răcnind de durere și au săpat groapa Sfântului Pavel, iar apoi s-au dus la Sfântul Antonie și îi lingeau mâinile și picioarele, de parcă ar fi cerut binecuvântarea lui. Poruncindu-le să plece, fiarele au fugit în pustie, iar Sfântul Antonie l-a îngropat pe Sfântul Pavel care trecuse la cele veșnice la vârsta de 113 ani.

Sinaxar - Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Pavel Tebeul

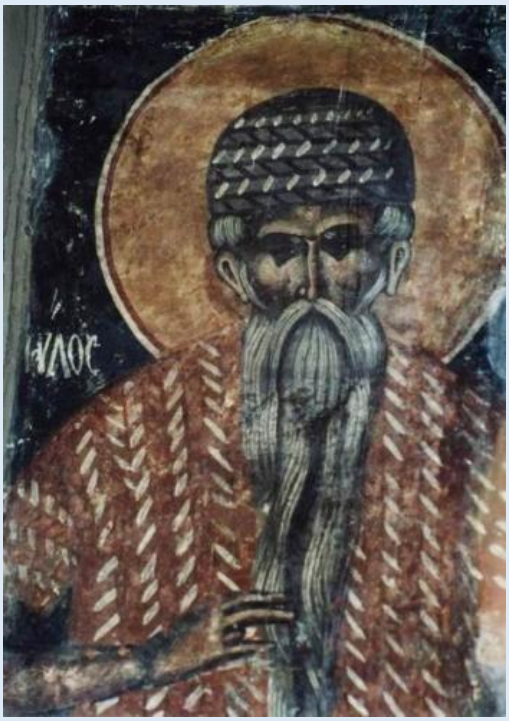

În această lună (ianuarie), în ziua a cincisprezecea, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Pavel Tebeul.

Acest cuvios părinte a trăit pe vremea lui Deciu şi a lui Valerian, prigonitorii creştinilor. El era de neam din Egipt, din Teba de jos, şi înţelegând că cumnatul său vrea să-l vândă ca să-i poată opri partea cuvenită din averea părintească, a fugit în munţi.

Aici şi-a schimbat teama de prigonitori în dor de călugărie. Şi intrând într-o peşteră, din adâncul pustiului, şi-a petrecut toată viaţa în pace şi în înlăturarea tuturor dorinţelor, şi a trecut către Domnul, la adânci bătrâneţi.

Auzind de viaţa lui cea îmbunătăţită, marele Antonie (17 ianuarie) l-a căutat şi găsindu-l s-a minunat şi de locul cel anevoios în care trăise şi de lungimea vieţii lui şi de depărtarea de orice aşezare omenească.

Căci Pavel a fost cel dintâi care a cutezat să meargă până în adâncul pustiului, unde şi-a îndelungat nevoinţele până la o sută treisprezece ani, după ce părăsise de tânăr grijile lumeşti.

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfinţii cuvioşi Pavel Tebeul şi Ioan Colibaşul

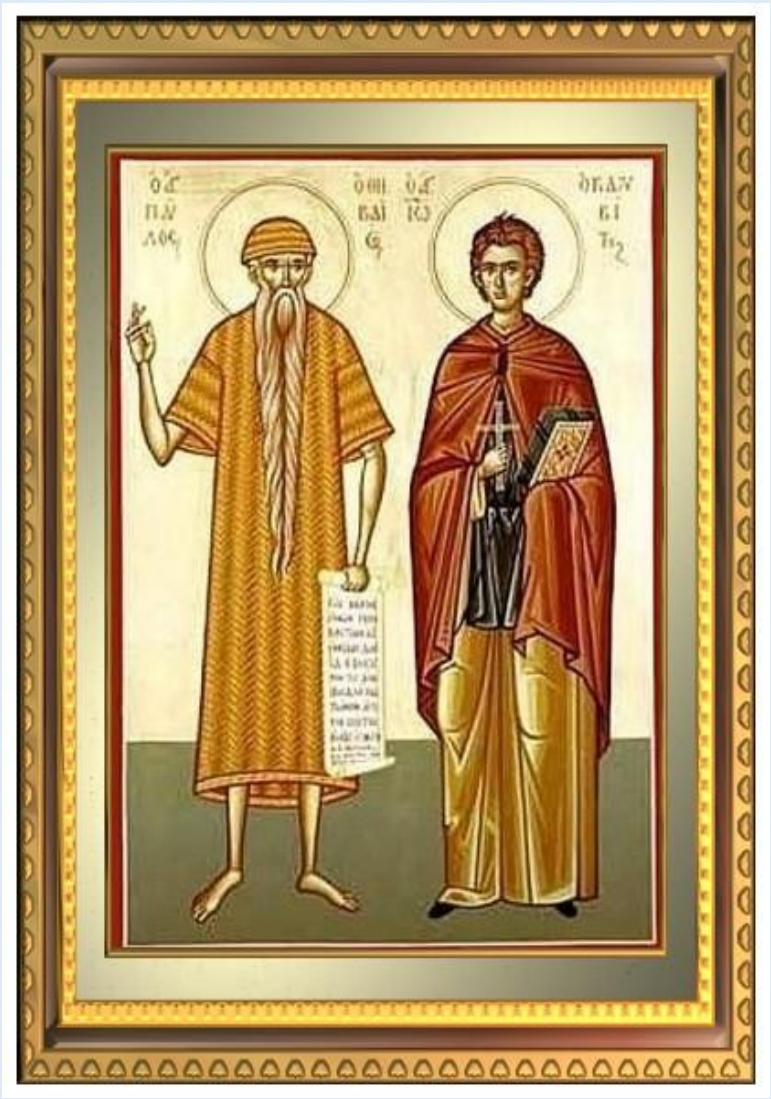

Sfântul Pavel Tebeul a trăit pe vremea împăraţilor Deciu (249-251) şi Valerian (253-260), prigonitori ai creştinilor. El era din Egipt, din Tebaida de sus, iar părinţii săi aveau multe averi.

În acea vreme s-a pornit prigoană împotriva mărturisitorilor lui Hristos, iar bărbatul surorii sale, avar fiind şi dorind să ia din averea ce se cuvenea sfântului, s-a gândit să-l dea pe mâna dregătorului spre chinuire. Deci, aflând Sfântul Pavel despre aceasta, a fugit în munţi în locurile cele mai pustii.

Astfel petrecând multă vreme şi povăţuit fiind de Duhul Sfânt, nu s-a mai întors în lume, ci a cunoscut că Domnul i-a dat lui o astfel de vieţuire, având ca locuinţă o peşteră cu apă înăuntru, hrană, finice şi haină de frunze. Ostenelile sale au fost până la 113 ani.

A fost hrănit o perioadă, la fel ca Sfântul proroc Ilie Tesviteanul, de un corb, care-i aducea zilnic o jumătate de pâine. Chiar şi leii îi slujeau sfântului, care după moartea sa l-au îngropat.

Pe acesta aflându-l marele Antonie, s-a minunat de locul lui cel aspru de nevoinţă şi că el, mai înainte decât alţii, a îndrăznit cel dintâi a merge în pustie pentru a se nevoi.

***

Astăzi, Biserica noastră îl pomeneşte şi pe Sfântul cuvios Ioan Colibaşul. Acest sfânt a trăit în Constantinopol, pe vremea lui Leon cel mare (457-474), fiind fiul senatorului Eutropie, mare dregător la curtea împăratului, iar mama sa se numea Teodora.

Pentru că din fragedă vârstă s-a aprins de focul slujirii lui Hristos, părinţii săi i-au dăruit o Evanghelie mică ferecată cu aur, ca s-o poarte cu el.

Într-o zi, văzând pe un călugăr din Mănăstirea numită a achimiţilor, adică a celor neadormiţi, a primit sfat de la el şi a părăsit şcoala unde învăţa. Ieşind din lume fără ştirea părinţilor, Ioan s-a făcut monah în mănăstirea neadormiţilor de lângă Constantinopol.

După o vreme i s-a făcut dor de părinţii lui şi primind îngăduinţa egumenului şi-a făcut o colibă lângă casa părintească, îndurând multe umilinţe din partea slugilor şi a străinilor.

Părinţii săi nu l-au recunoscut decât atunci când era aproape să moară. Arătându-le acea Evanghelie, Sfântul Ioan le-a descoperit că este fiul lor, apoi şi-a dat sufletul în mâinile Domnului.

Iulian Dumitraşcu - Sfinţii cuvioși Pavel Tebeul și Ioan Colibașul

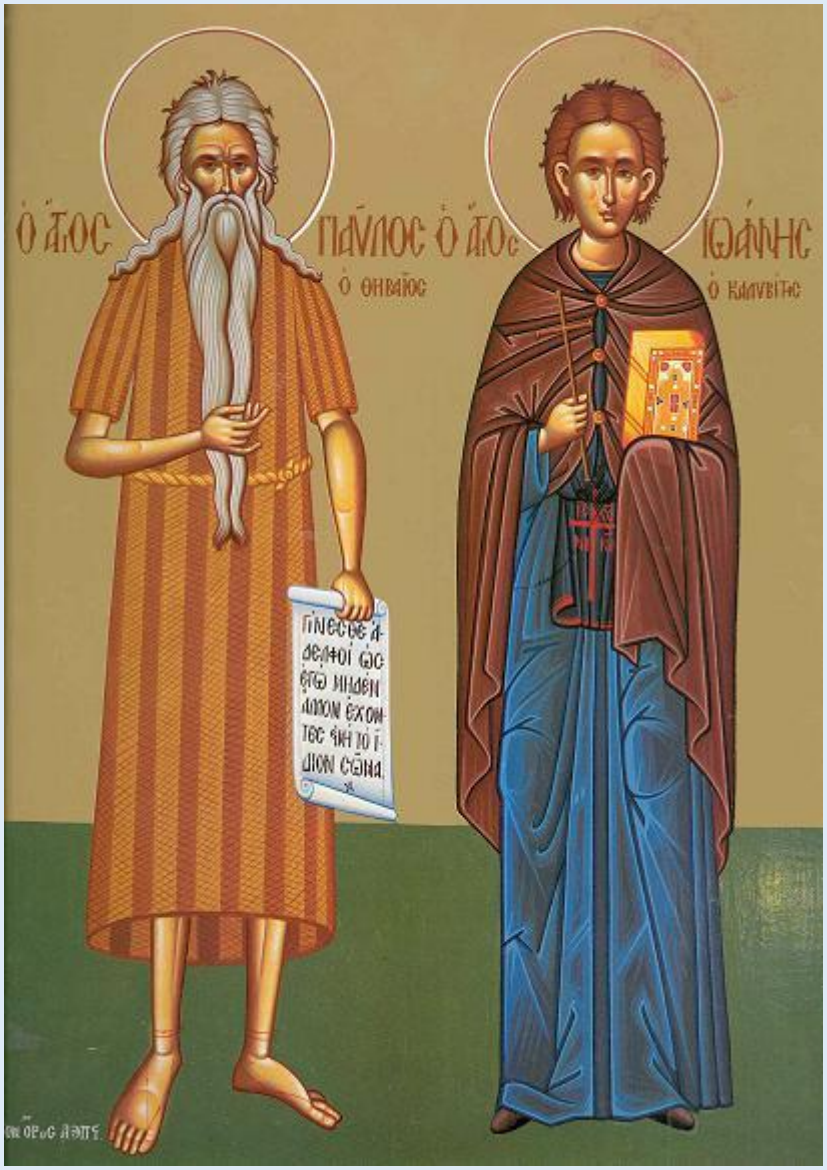

1. Sfântul cuvios Pavel Tebeul - S-a născut în Tebaida (Egipt). Părinții lui au fost creștini cu o situație materială bună. Pavel a fost crescut în frica lui Dumnezeu, primind și o educație profană aleasă. La vârsta de 15 ani a rămas orfan. În acel timp, împăratul Deciu (249-251) a început persecuția împotriva creștinilor. Pavel a început să fie urmărit chiar de cumnatul său, căruia îi era teamă să nu piardă moștenirea.

Pavel a lăsat, însă, toate lucrurile materiale în urmă și s-a retras în pustie, într-o peșteră dintr-o stâncă. Și-a petrecut 90 de ani de pustnicie și 114 ani de viață în

rugăciune și dragoste față de Dumnezeu, când într-o zi a aflat la peștera lui pe Sfântul Antonie cel mare.

În ziua aceea și noaptea următoare, cei doi cuvioși, Pavel Tebeul și Antonie cel mare și-au istorisit viața, ostenelile întru mântuire și darul cu care fuseseră împodobiți de Dumnezeu.

Făcându-se ziuă Sfântul Pavel a spus lui Antonie: „De mult te-a arătat Dumne-zeu mie, frate, că sălășluiești în părțile acestea și voiam să te am cu mine și împreună să slujim Stăpânului nostru. Dar fiindcă vremea adormirii mele a venit, Domnul te-a trimis la mine ca să îngropi smeritul meu trup”, după care l-a rugat să-i aducă de la mănăstirea Sfântului Antonie, mantia dăruită de episcopul Atanasie ca să îi învelească trupul.

Când s-a întors, cuviosul Pavel se mutase deja la Domnul. Antonie l-a îngropat, cu ajutorul a doi lei veniți din pustie care au adâncit groapa cu unghiile lor.

Moaștele cuviosului Pavel Tebeul au fost aduse în vremea împăratului Manuil Comnenul (1146-1180) în Mănăstirea Născătoarei de Dumnezeu - Perivlepta din Constantinopol. În anul 1240, ele au fost mutate la Veneția. O parte din capul cuviosului Pavel se află la Roma.

2. Sfântul cuvios Ioan Colibașul - La jumătatea secolului al V-lea trăia în Constantinopol un general numit Eutropius, slujitor la curtea împărătească. Dumnezeu îi dăruise trei copii. Doi erau ca și el, în slujba împăratului, iar al treilea, anume Ioan, sporea cu învățătura și cu rugăciunea. Spre a-l îndemna și mai mult în căile Domnului, Eutropius i-a dăruit o evanghelie ferecată cu aur.

Într-o zi s-a oprit la casa generalului un monah venit tocmai din mănăstirea akimiților (neadormiți) din Bitinia (Asia mică) care călătorea spre Ierusalim. Tânărul Ioan s-a înțeles cu monahul ca la întoarcere să treacă din nou pe la ei și să îl ia și pe el la mănăstire, lucru care s-a și întâmplat. Ioan s-a făcut, astfel, monah în mănăstirea neadormiților așa cum își dorea. După 6 ani a început să îi fie dor de părinți.

El a mărturisit acest lucru starețului care i-a dat binecuvântare pentru a pleca să își împlinească dorința. Pe drum, cuviosul Ioan a întâlnit un sărac îmbrăcat în zdrențe cu care și-a schimbat hainele. Astfel, Ioan a stat trei ani la una din porțile lui Eutropius ca săracul Lazăr, în rugăciune, privindu-și părinții și frații, fără a mărturisii că este fiul și fratele acestora. Ioan nu voia să intre în casă.

În cele din urmă, servitorii casei lui Eutropius i-au făcut o colibă chiar în locul de lângă poartă. După trei ani, Ioan s-a îmbolnăvit și știind că i se apropie sfârșitul, a cerut să fie dus în casă. Părinții au văzut la el Sfânta Evanghelie dăruită cu mulți ani în urmă și din acesta și-au dat seama că este fiul lor iubit. După patru ore, cuviosul Ioan a trecut la Domnul în brațele părinților săi. Ei l-au îngropat lângă poartă, în locul unde îi fusese coliba și pe mormântul lui au zidit o biserică. Pentru timpul petrecut în colibă i se spune până astăzi „Ioan Colibașul”.

Proloagele din 15 ianuarie

Luna ianuarie în 15 zile: pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Pavel Tebeul (227-341).

Acesta a trăit pe vremea lui Decius (250-253) şi Valerian (253-260), prigonitorii creştinătăţii. Şi era din Egipt, din Tebaida de sus, din părinţi cu multă avuţie. Şi învăţase carte elinească şi latinească, precum şi dreapta credinţă, din nemărginita înţelepciune a Sfintelor Scripturi. Şi s-a pornit sângeroasă prigoană contra creştinilor.

Iar bărbatul surorii sale, lacom fiind şi voind să ia şi partea de avere ce se cuvenea Sfântului, a gândit să-l dea dregătorului spre chinuire, spunând că este creştin. Şi, aflând de aceasta Pavel, care atunci era un tânăr de 20 ani, a fugit în munţi, în locurile cele mai singuratice.

Deci, petrecând multă vreme şi povăţuindu-se de Duhul Sfânt, nu s-a mai întors în lume, ci a cunoscut că Dumnezeu i-a dat lui acest fel de vieţuire.

Având ca locuinţă o peşteră cu apă înlăuntru, hrană, finice şi haină de frunze. Şi şi-a schimbat patima sa, cunoscând lipsa şi pacea patimilor şi bucuriile vieţii de rugăciune, apropiindu-se de Dumnezeu. Că şi-a îndelungat alergătura nevoinţei sale până la o sută treisprezece ani, că atâta a trăit.

Şi a fost hrănit o vreme, ca şi Ilie, de un corb, care-i aducea în fiecare zi o jumătate de pâine. Şi îmblânzise leii, care-i slujeau şi care l-au şi îngropat.

Pe acesta, aflându-l, marele Antonie s-a minunat de locul lui cel aspru de nevoinţă, de lungimea vremii lui de pustnicie şi că el, mai înainte de alţii, a îndrăznit cel dintâi şi a mers în cele mai dinăuntru ale pustiului. Şi l-a găsit adormit în genunchi şi cu mâinile ridicate la cer în rugăciune; acesta este cel dintâi pustnic cunoscut al creştinătăţii.

Dumnezeului nostru, slavă !

Întru această zi, prea cuviosul părintele nostru Ioan, cel sărac pentru Hristos, care şi Calivit, adică Colibaşul, s-a numit.

Acesta a fost din Constantinopol, pe vremea împărăţiei lui Leon cel mare (457-474), fiind fiul lui Eutropie, mare dregător la curtea împăratului, iar maica lui se numea Teodora.

Şi dintru începutul vârstei, la şcoala unde învăţa, văzând el odată pe un călugăr din mănăstirea neadormiţilor, s-a aprins de focul slujirii lui Hristos.

Şi văzând dragostea lui de Dumnezeu, i-au dat părinţii lui o mică Evanghelie ferecată cu aur, ca să o poarte cu el. Dar el, ieşind din lume fără ştirea părinţilor, s-a făcut monah. Şi a petrecut multă vreme cu grea nevoinţă şi mare râvnă în mănăstirea lui.

Însă, de la o vreme, din lucrarea vrăjmaşului, a început el a fi muncit cumplit de patima dorului de părinţi şi n-a putut birui patima, decât spunându-şi gândul său egumenului. Deci, a căpătat el iertăciune şi binecuvântare să iasă din mânăstire şi să petreacă în zdrenţe, într-o colibă aproape de casa părinţilor săi, îndurând umilinţe, mila slugilor şi a străinilor, şi luptele vieţii pustniceşti, fără să se facă cunoscut, ca şi când ar fi fost un străin. Şi aşa a petrecut el în pace şi fără să-l cunoască nimeni, purtându-şi portul lui străin, trăind în chip sărăcăcios şi văzând pe părinţii lui, care treceau pe lângă el şi nu-l luau în seamă.

Dar când a fost să moară, el a chemat pe maica sa şi, arătându-i Evanghelia cea ferecată cu aur, s-a făcut cunoscut că este fiul lor. Şi au rămas uimiţi părinţii lui şi nu ştiau ce să facă: să se bucure că l-au aflat sau să plângă pentru sfârşitul lui. Şi şi-a dat sufletul în mâna lui Dumnezeu, lăsând să fie îngropat în coliba lui.

Iar peste mormântul fericitului, părinţii lui au ridicat o sfântă şi slăvită biserică.

Întru această zi, cuvânt pentru cei ce sunt îngropaţi în biserici.

Un oarecare, Valentin cu numele, judecător fiind al Ladionului, a murit. Şi era el un om foarte rău şi lua mită şi vieţuia în toate neorânduielile. Iar trupul lui a fost îngropat în biserica Sfântului mucenic Uar.

Iar la miezul nopţii s-au auzit în biserica aceea nişte glasuri şi ţipete. Iar păzitorii, alergând la acel ţipăt, au văzut un chip groaznic şi înfricoşat, ferecând cu un lanţ picioarele acelui Valentin şi trăgându-l, fără milă, afară din biserică, iar el amar striga. Deci păzitorii, dacă au văzut aceasta, s-au dus cu frică la locaşurile lor. Iar a doua zi au deschis înaintea tuturor mormântul unde fusese pus Valentin şi n-au aflat acolo trupul lui, ci, căutându-l, departe de biserică l-au aflat, aruncat într-o groapă şi cu picioarele legate, precum îl trăseseră din biserică.

Drept aceea, să cunoască toţi lucrul acesta, că acei ale căror păcate sunt grele, şi dacă au fapte vrednice de osândă, chiar dacă ar porunci cineva, să-i îngroape pe ei în locuri sfinţite, apoi în locurile acelea sfinte nu primesc nicidecum izbăvire. Ci, pârâţi fiind de însăşi păcatele lor, mai amară muncă vor lua. Că locul pe nimeni nu mântuieşte, ci din fapte sunt şi folosul şi munca.

Deci, acestea cunoscându-le, să nu ne sârguim a pune în biserică trupurile păcătoşilor, care nu sunt vrednici. Să ne aducem aminte de părinţii cei din pustietăţi, că nu în biserici zac trupurile lor, ci în locuri pustii. Că unii, adică, de strâmtoare şi de lipsuri au murit, iar alţii de fiare au fost mâncaţi, iar alţii cu tot felul de nevoi s-au lipsit de viaţa aceasta; dar sufletele lor împreună cu îngerii se bucură, întru lumina vieţii celei veşnice.

Drept aceea, şi noi să ne sârguim a avea pocăinţă şi milostenie, blândeţe şi înfrânare şi tot felul de fapte bune, ca să ne facem părtaşi vieţii celei veşnice.

***Întru această zi, învăţătură despre cerească Împărăţie şi despre veşnica osândă*.**

Dacă atunci, când intrăm într-o cetate mare, întemeiată de oameni, în lumea aceasta, măcar că ştim bine că după puţină vreme se va risipi, dar când începem a umbla printr-însa, nu ne mai săturăm de frumuseţile ei, de poduri, de grădini, de curţi, de palate, încât am pofti mereu să tot umblăm printr-însa, pentru frumuseţile ei, apoi, cu cât mai mult nu se vor desfăta cei ce se vor învrednici a intra în Cetatea

lui Dumnezeu, în Ierusalimul cel de Sus, când vor începe a gusta din dulceaţa cea de-a pururea a frumuseţii celei mai presus de orice asemănare?

Şi iarăşi, după cum atunci când, intrând la curtea unui împărat pământesc, vedem palate mari, împodobite cu marmură, cu aur şi cu argint, iar după aceea putem vedea pe împăratul şi bărbaţii vrednici stându-i înainte în podoabe măreţe, iar împăratul îmbrăcat în porfiră şi încoronat cu pietre scumpe, măcar că toate acestea sunt stricăcioase, apoi cu cât mai vârtos nu se va bucura cel ce va intra la Dumnezeu, întru cerească Împărăţie, neputând a se sătura de frumuseţile şi de slava Lui cea pururi fiitoare?

Şi precum când, intrând cineva într-o vie sădită de oameni, o vede pe ea veselă, îngrijită şi cu tot felul de poame şi flori împodobită, încât ar voi să tot umble mereu prin ea şi a se veseli de vederea ei, măcar că este stricăcioasă, apoi cu cât mai mult cel ce a intrat în cetatea lui Dumnezeu, dacă va fi împlinit poruncile lui Dumnezeu, întru această lume, de câtă slavă duhovnicească nu se va bucura, întru lumina cea negrăită şi întru slava cea netrecătoare, văzând pe Stăpânul, Domnul tuturor, cu a Sa slavă strălucind şi luminându-i pe toţi cei drepţi, cu mult mai vârtos decât soarele acesta.

Dar, să spunem ceva şi despre munca cea fără de sfârşit, prin pilda veacului acestuia, aşa cum am arătat şi pentru bunătăţile cele fără de sfârşit.

Cum vom putea suferi chinul viermelui celui neadormit, noi, care aici nici împunsăturile ţânţarilor şi ale muştelor celor slabe nu le putem suferi? Ci, învârtindu-ne în paturile noastre, ne sârguim să le prindem şi pe unii şi pe altele? Şi ne scărpinăm cu unghiile trupul, ca şi cum i-am fi de vreun folos, pentru acea slabă împunsătură.

Apoi, cum vom suferi noi cu uşurinţă gheena focului? Noi, care nu putem suferi arşiţa soarelui, ci fugim la umbră sau în casă căutând odihnă.

Şi cum vom suferi întunericul cel mai de dedesubt şi scrâşnirea dinţilor? Noi care acum, nici o zi nu putem suferi o cameră întunecoasă, nefiind nici durere, nici plâns, nici scrâşnirea de dinţi? Ci îndată ne tulburăm şi ne întristăm, zicând: „Când vom ieşi din întunericul acesta, ca să vedem doar lumina aceasta stricăcioasă?”

Deci, dacă unele ca acestea sunt bunătăţile cele veşnice, cât şi chinurile cele fără de sfârşit, precum pe rând le-am arătat, apoi să nu ne lenevim. Să fugim de veşnica pierzare şi să alergăm la făcătorul nostru, Dumnezeu, Căruia Se cuvine slava, acum şi pururea şi în vecii vecilor ! Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului cuvios Pavel Tebeul

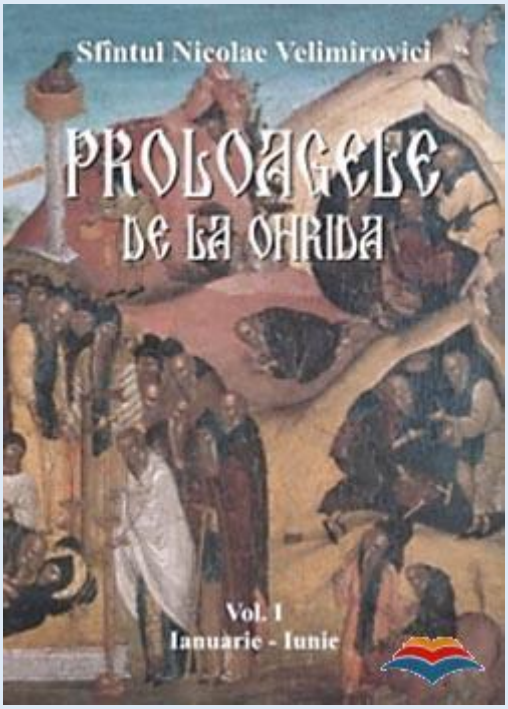

Pavel s-a născut în timpul împărăţiei lui Decius, în Tebaida, din părinţi foarte bogaţi.

Dar bărbatul surorii sale, idolatru fiind, a poftit şi partea lui din moştenirea părintească şi 1-a ameninţat pe Pavel că îl va pârî că este creştin dacă nu-i cedează de bună voie averile.

Acest necaz pe de o parte, şi exemplul luminos al eroismului creştinesc pe de cealaltă, 1-au convins pe Pavel să-şi lepede marea avere şi să se retragă în pustie ca un sărac, unde a trăit în nevoinţe aspre până la moarte.

Pe ce culmi ale sfinţeniei a ajuns acest uriaş al ascezei stă mărturisit de nimeni altul decât de Sfântul Antonie cel mare care odată 1-a vizitat pe Pavel şi a văzut cu ochii lui cum îl slujesc pe acesta fiarele câmpului şi păsările cerului.

Întorcându-se în pustia sa, Sfântul Antonie a spus ucenicilor săi: ***"Vai mie, copiilor! Monah păcătos şi mincinos ce sunt, monah doar cu numele! Căci iată eu în Pavel 1-am văzut pe Ilie, 1-am văzut şi pe Ioan în pustie, 1-am văzut şi pe Pavel în Rai!"***

Sfântul Pavel Tebeul a trăit una sută şi cincisprezece ani şi cu pace s-a mutat la Domnul în anul 342 de la Hristos.

Arhimandritul Dumitru Cobzaru - Sfinţii cuvioşi Pavel, tebeul şi Ioan, colibaşul

Astăzi, am prăznuit doi Sfinţi cuvioşi: Pavel, tebeul şi Ioan, colibaşul!

Pavel, tebeul este socotit primul pustnic creştin, cunoscut cu numele. El a trăit la începutul secolului al III-lea. Deoarece a trăit foarte mult, o sută treisprezece ani, a depăşit secolul al III-lea şi a intrat în secolul al IV-lea, astfel încât l-a cunoscut pe Sfântul Antonie cel mare, pe care îl vom prăznui peste două zile şi despre care, sigur, cei mai mulţi aţi auzit.

I se spune Pavel, tebeul pentru că s-a născut în Egipt, în Tebaida de sus, dar şi pentru faptul că tot în pustia Tebaidei s-a nevoit, de la vârsta de douăzeci de ani până la o sută treisprezece ani! A fost fiul unor părinţi bogaţi, dar cumnatul lui, care îşi dorea întreaga avere părintească, l-a pârât celor care conduceau destinele lumii de atunci ca fiind creştin; or, în vremea aceea, până în secolul al IV-lea, creştinii au fost prigoniţi şi ucişi. Însă, tânărul Pavel i-a luat-o înainte şi s-a retras în pustie, unde a trăit până la adânci bătrâneți, hrănindu-se cu ceea ce se putea găsi în pustie.

A fost cunoscut, spre sfârşitul vieţii, de Sfântul Antonie cel mare, care l-a şi găsit, adormit întru Domnul, stând în genunchi, cu mâinile înălţate la rugăciune.

Învăţătura, care s-ar putea desprinde din viaţa acestui sfânt cuvios, este că, atunci când fraţii noştri după trup râvnesc la avutul nostru şi nu numai fraţii noştri după trup, ci și apropiaţii noştri, trebuie să luăm aminte la vieţile sfinţilor şi să ne desprindem inima de bogăţia pământească, să renunţăm la ea! Se știe că tribunalele

sunt pline de procese între fraţi sau chiar între părinţi şi copii, cauzate de o avere pământească, trecătoare, pe care o lăsăm aici şi de care se bucură alţii!

Al doilea sfânt este Ioan, colibaşul. Numele lui vine de la faptul că s-a nevoit, aproape întreaga viaţă, într-o colibă. Şi el a plecat de tânăr, dar, de această dată, în mânăstire, nu în pustie, pentru că viaţa monahală, în secolul al V-lea, când a trăit el, era deja foarte bine organizată.

Avea părinţi bogaţi, le cunoaştem şi numele, Eutropie şi Teodora. S-a născut în Constantinopol, capitala Imperiului Roman de atunci. Tatăl său era dregător la curtea împărătească, astfel încât l-a dat să înveţe la cele mai înalte şcoli. În şcoală, l-a cunoscut pe unul dintre călugării mânăstirii achimiţilor sau neadormiţilor. Aţi auzit de această mănăstire, la sfârşitul anului, în decembrie, când îl pomenim pe unul dintre stareţii ei, Cuviosul Marcel. A fost impresionat de prezenţa acestui călugăr şi s-a interesat ce înseamnă viaţa monahală, de cum se trăieşte ea şi s-a apropiat, din ce în ce mai mult, de Dumnezeu, de Biserica Lui şi de viaţa monahală. Părinţii lui, văzând această dragoste, i-au dăruit o mică Evanghelie, ferecată în aur, pentru că erau bogaţi, ca să o poarte pretutindeni şi să se adape direct de la izvorul credinţei, din cuvântul lui Dumnezeu.

Dar nu i-a fost suficientă această mângâiere şi a plecat, fără ştirea părinţilor, la mânăstire. Acolo, s-a nevoit ani îndelungaţi, dar, după o vreme, diavolul, care urăşte pe cei ce se nevoiesc și pe tot omul, dar mai ales pe cei care se străduiesc mai mult, i-a pus în inimă dorul de părinţi şi nu a reuşit să biruiască această ispită. În cele din urmă, i-a mărturisit-o stareţului şi la insistenţe, i-a dat binecuvântare să plece la casa părintească. Dar în ce fel? Să nu se descopere niciodată că este fiul părinţilor lui. Să îşi facă o colibă aproape de casa părintească, unde să trăiască, ca un cerşetor, în zdrenţe.

Astfel, a ajuns lângă casa părintească, şi-a făcut o colibă şi a trăit, până la sfârşitul vieţii sale, în zdrenţe, ca un cerşetor. El i-a văzut pe părinţii lui trecând adesea, dar ei l-au ignorat; a trăit din mila slugilor părinţilor lui, ca un cerşetor.

La sfârşitul vieţii şi-a chemat mama, i-a arătat mica Evanghelie ferecată în aur, pe care i-a dăruit-o, în tinereţea lui şi i-a mărturisit cine este, apoi şi-a dat duhul, spre durerea şi bucuria părinţilor, care nu l-au cunoscut, nu l-au recunoscut. A fost înmormântat, aşa cum şi-a dorit, în coliba lui, iar, după aceasta, părinţii, fiind bogaţi, au construit o biserică în cinstea lui Dumnezeu, peste mormântul fiului lor, Sfântul Ioan colibaşul.

Şi de-aici putem învăţa un lucru: vedeţi că dorul de părinţi este şi rămâne în mintea şi în inima celor care pleacă la mânăstire şi care, s-ar zice, se leapădă şi de părinţi şi de fraţi şi de toate. Totuşi, acest dor trebuie controlat şi dacă există, trebuie gestionat în raport cu duhovnicul sau stareţul, care trebuie să te îndrume şi să îţi arate cum trebuie să te raportezi la părinţii tăi după trup, astfel încât să nu îţi pierzi nevoinţa sau starea monahală în care te găseşti.

Îmi aduc aminte, tot dintr-o carte, cândva, vorbindu-se despre un călugăr, care a auzit că i-a murit tatăl, iar mama a rămas singură. În cele din urmă, la insistenţe, a primit de la stareţ binecuvântare să plece să îşi îngrijească mama. Pe drum, s-a întâlnit cu un înger şi s-au întrebat unul pe celălalt ce fac, nu ştia că este un înger, bineînţeles. El i-a spus că merge acasă, să îşi îngrijească mama şi celălalt i-a spus: „Eu sunt îngerul, pe care Dumnezeu i l-a trimis special mamei tale, atunci când a rămas văduvă, ca să fie îngrijită, dar nu mai este necesar dacă tu mergi acolo și eu trebuie să mă întorc la casa mea!”.

Deci, iată că Dumnezeu poartă de grijă, iar acest dor, aşa cum spuneam, trebuie gestionat duhovniceşte.

Ascultam un părinte de-al nostru, că, atunci când îi este dor de cineva, îl pomeneşte la rugăciune şi îi trece dorul. Iată o soluţie!

Mitropolitul Bartolomeu o tratează literar, zicând: „Când braţele mele nu pot ajunge la cei mie dragi, întotdeauna îi voi îmbrăţişa printr-o rugăciune...”!

Cuviosul Pavel tebeul şi Ioan, colibaşul

Acestea fiind zise, încă un îndemn: să citiţi Patericul egiptean, unde veţi afla foarte multe amănunte din viaţa cuvioşilor părinţi, care au trăit în pustie, în primele veacuri creştine. Viaţa lor, nevoinţa lor, sfaturile lor şi toate laolaltă sunt de mare folos duhovnicesc, pentru că ne ajută în nevoinţa şi în străduinţa noastră de zi cu zi.

Pe lângă rugăciune, suntem datori să citim Sfintele Scripturi şi cărţile duhovniceşti, care ne dau un plus, în ceea ce priveşte viaţa duhovnicească şi reuşim mai mult.

Să ne ajute bunul Dumnezeu, pentru rugăciunile Sfinţilor cuvioşi Pavel, tebeul şi Ioan, colibaşul! Amin!

(Cuvânt rostit la pomenirea Sfinţilor cuvioşi Pavel, tebeul şi Ioan, colibaşul în Catedrala Mitropolitană, Cluj-Napoca, jud. Cluj, 15 ianuarie 2014.)

Orthodoxwiki - Pavel Tebeul

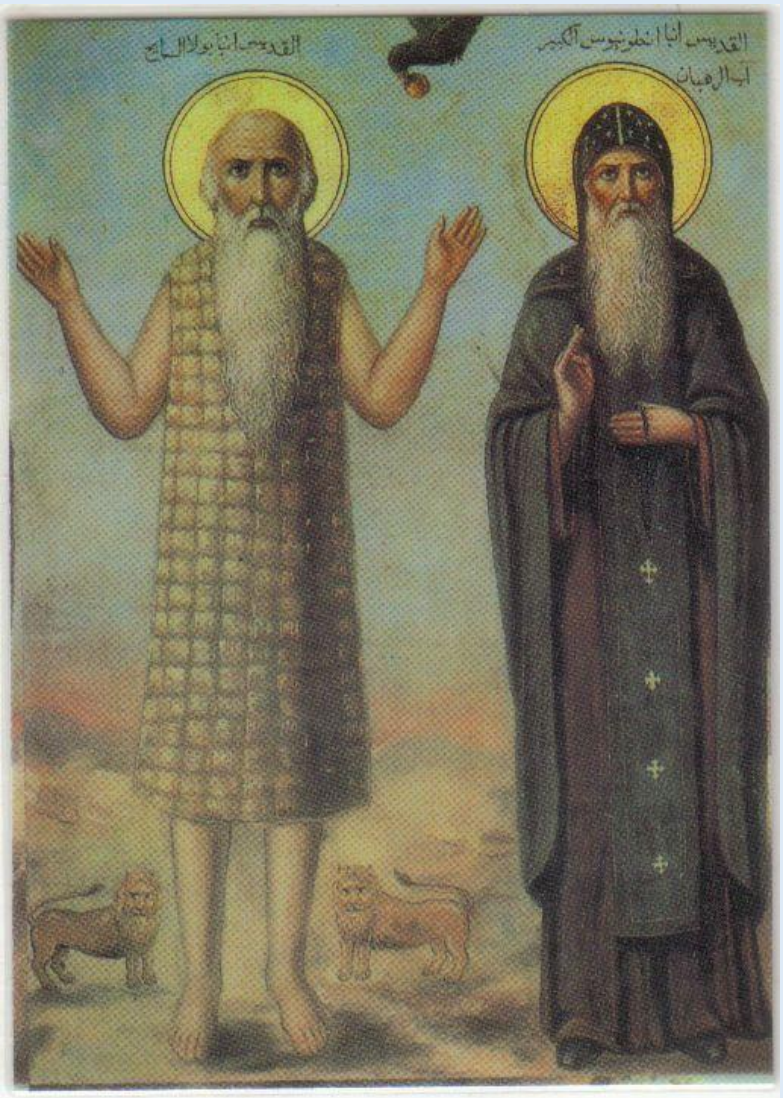

O icoană coptă a Sfinților Pavel Tebeul și Antonie cel mare

Cuviosul Pavel Tebeul (227-341) este considerat în istoria monahismului ca primul ascet care s-a retras în „cele mai dinăuntru ale pustiului”, primul eremit sau pustnic. El este prăznuit de Biserică pe data de 15 ianuarie.

Viața

Cuviosul Pavel era din Egipt, din Tebaida de sus, fiind bogat și învățat. A fugit în pustie în timpul persecuției lui Decius (250-253) din anul 250 - aflând că unchiul său, ca să-i ia averea, intenționează să-l dea pe mâinile prigonitorilor - și a rămas mai pe urmă pentru toată viața în deșert.

Sfântul Antonie cel mare, auzind despre el, l-a căutat în pustie, și găsindu-l a povestit apoi despre viața lui îmbunătățită, locul anevoios în care trăise, și celelalte osteneli pe care le-a făcut în viața lui de 114 ani, din care 91 și i-a petrecut în pustie.

Dar viața lui în detaliu a scris-o mai târziu Ieronim. Aceasta însă este considerată mai mult o operă literară decât una istorică.

Imnografie

Tropar, glasul 1: Locuitor pustiului și înger în trup și de minuni făcător te-ai arătat, purtătorule de Dumnezeu, Părintele nostru Pavele. Şi cu postul, cu privegherea, cu rugăciunea, cerești daruri luând, vindeci pe cei bolnavi și sufletele celor ce aleargă la tine cu credință. Slavă Celui ce ți-a dat ție putere, slavă Celui ce te-a încununat pe tine, slavă Celui ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri.

Condac, glasul al 8-lea: Ca pe o lumină neapusă a soarelui celui înțelegător, adunându-ne astăzi, cu cântări te lăudăm, că ai luminat pe toți cei ce erau întru întunericul necunoștinței, suindu-i către dumnezeiasca înălțime, podoaba Tiveilor și părinților și pustnicilor tare temelie, prea cuvioase Pavele.

Din imnografia slujbei Sfântului Pavel Tebeul

"Săvârșind trecerea cea secetoasă a vieții, purtătorule de Dumnezeu, ai cufundat pe vrăjmașii cei netrupești în căința lacrimilor tale, cuvioase Pavel, părintele nostru; și primind har de minuni, roagă-te neîncetat pentru noi." (Condacul prea cuviosului Pavel, glasul al 2-lea)

"Cu razele faptelor bune ai alungat în chip arătat negura patimilor, Părinte, primind în inima ta luminarea Duhului." (stihira a doua, cântarea a 3-a, canonul cuviosului Pavel, alcătuit de Ioan Damaschinul; în: Mineiul pe ianuarie, ed. 1954)

"Cu focul dragostei lui Hristos ai ars spinii patimilor și pe tine te-ai arătat, Părinte, lăcaș Duhului." (stihira a doua, cântarea a 4-a, canonul cuviosului Pavel Tebeul)

Teodor Danalache - Sfântul Pavel Tebeul

Sfântul Pavel Tebeul a fost un bărbat cuvios care a trăit în cadrul secolelor III-IV, în vremea Sfântului Antonie cel mare, pe care l-a şi întâlnit, mai înainte de a trece la cele veşnice, la vârsta de 115 ani. Ceea ce ştim despre viaţa Sfântului Pavel Tebeul se datorează întâlnirii sale cu Sfântul Antonie cel mare.

În istoria monahismului, acest cuvios este considerat drept primul ascet care s-a retras în "cele mai dinăuntru ale pustiei", adică primul pustnic. Biserica Ortodoxă îl prăznuieşte pe Sfântul Pavel Tebeul în ziua de 15 ianuarie.

"Locuitor pustiului şi înger în trup şi de minuni făcător te-ai arătat, purtătorule de Dumnezeu, părintele nostru Pavel. Şi, cu postul, cu privegherea, cu rugăciunea, cereşti daruri luând, vindeci pe cei bolnavi şi sufletele celor ce aleargă la tine cu credinţa. Slavă Celui ce ţi-a dat ţie putere, slavă Celui ce te-a încununat pe tine, slavă Celui ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri."

Sfântul Pavel Tebeul

Sfântul cuvios Pavel Tebeul s-a născut în anul 227, într-un sat din regiunea Tebaida, din Egipt. Părinţii săi, având o situaţie materială deosebit de bună, i-au oferit acestuia atât o creştere creştinească, cât şi o educaţie lumească aleasă.

Rămânând orfan, la vârsta de 15 ani, tânărul a fost luat în grijă de către bărbatul surorii sale (cumnatul său), care era idolatru. Acesta din urmă nu-l iubea pe copil, însă dorea să pună mâna şi pe partea lui de moştenire.

Deoarece, după o vreme, împăratul păgân Deciu (249-253) a început o crudă persecuţie împotriva creştinilor, cumnatul cel avar a început să-l urmărească pe cuviosul Pavel, spre a-l da în mâinile prigonitorilor.

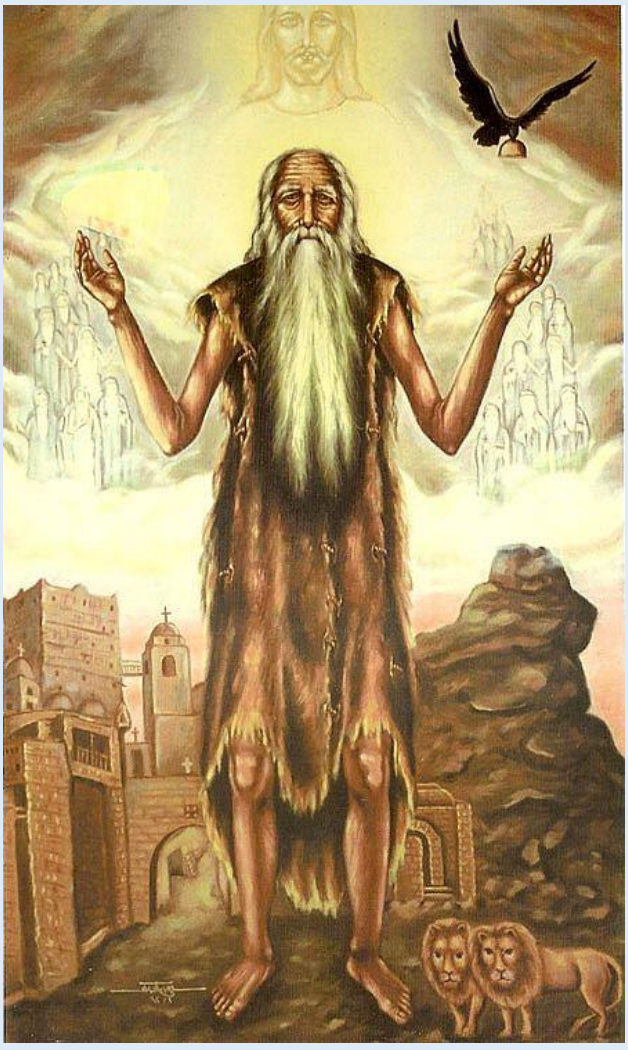

În anul 250, cunoscând deşertăciunea celor lumeşti şi a patimilor, Sfântul Pavel a lăsat toată moştenirea părintească în mâna celor care o doreau şi s-a retras în pustie, într-o peşteră săpată în munte.
În pustie va petrece cuviosul vreme de 90 de ani, până ce va ajunge, din mila lui Dumnezeu, la vârsta de 115 ani.

În tot acest timp, el a trăit cu câte o jumătate de pâine, adusă periodic de către un corb.

Pentru a nu rămâne tăinuit sfântul Său, Dumnezeu a rânduit ca acesta să fie aflat de către Sfântul Antonie cel mare. După cinci ani de petrecere în rugăciune, Dumnezeu îi descoperă Sfântului Antonie că, în pustia din apropiere, se află un bărbat ce trăieşte mai înalt decât el.

Când bătrânul Antonie a aflat peştera bătrânului Pavel Tebeul, cei doi s-au smerit, unul înaintea celuilalt, printr-un salut deosebit.

Antonie l-a salutat pe Pavel, zicând: "Bucură-te Pavele, vasul alegerii şi stâlpul cel de foc, locuitorule al pustiei."

La rândul său, Pavel i-a spus lui Antonie: "Bine ai venit soare, care luminezi toată lumea, povăţuitorule al celor ce se mântuiesc, gura lui Dumnezeu, care din pustie ai făcut cetăţi şi pe diavolul l-ai gonit dintr-însa."

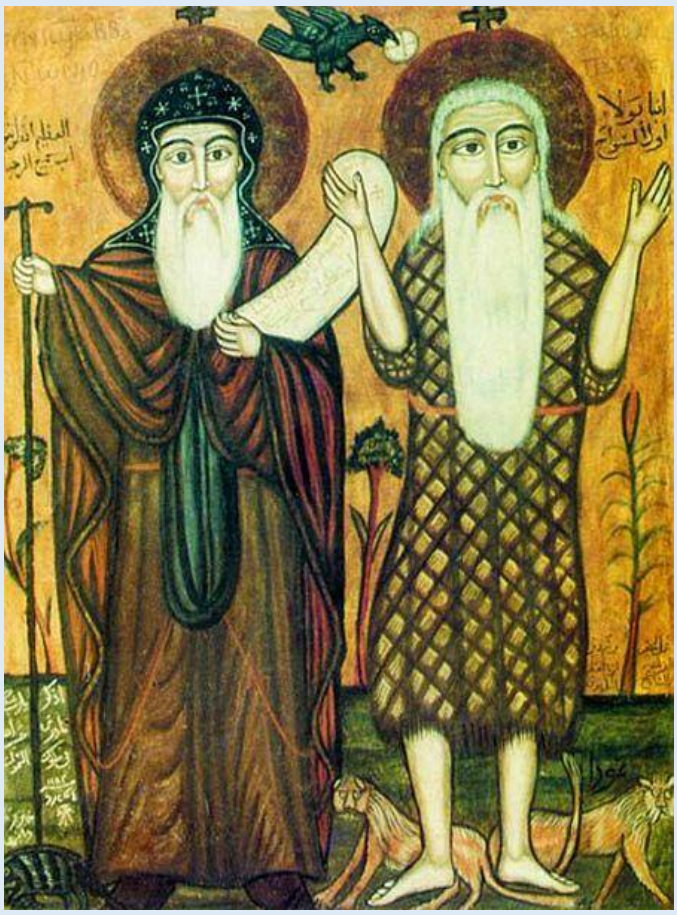

Sfântul Antonie cel mare şi Sfântul Pavel Tebeul

În această zi mare, corbul i-a adus bătrânului Pavel o pâine întreagă, spre deosebire de celelalte dăţi, când îi aducea doar o jumătate de pâine.

Cei doi sfinţi au petrecut împreună până a doua zi, istorisindu-şi viaţa şi ostenelile cele spre mântuire, precum şi darurile cu care au fost mângâiaţi de Dumnezeu.

Spre ziuă, cuviosul Pavel a spus lui Antonie: "De mult te-a arătat Dumnezeu mie, frate, că sălăşluieşti în părţile acestea, şi voiam să te am cu mine şi împreună să slujim Stăpânului nostru. Dar, fiindcă vremea adormirii mele a venit, Domnul te-a trimis la mine ca să îngropi smeritul meu trup."

Zicând acestea, Pavel Tebeul l-a rugat pe Sfântul Antonie să-i aducă mantia episcopului Atanasie, pe care o avea în mănăstirea sa, ca să îi învelească trupul, spre îngropare.

Când s-a întors bătrânul, cuviosul Pavel se mutase deja la Domnul. Atunci, el a săpat o groapă, iar doi lei sălbatici au venit şi au adâncit groapa, săpând cu unghiile lor.

Despre măsura sfinţeniei cuviosului Pavel Tebeul ne dă mărturie Sfântul Antonie cel mare, care a văzut cu ochii lui cum îl slujeau fiarele câmpului şi păsările cerului.

Întors în mănăstirea sa, Sfântul Antonie a spus celorlalţi fraţi întru Hristos: "Vai mie, copiilor! Monah păcătos şi mincinos ce sunt, monah doar cu numele! Căci, iată, eu în Pavel l-am văzut pe Ilie, l-am văzut şi pe Ioan în pustie, l-am văzut şi pe Pavel în Rai!"

Sfântul cuvios Pavel Tebeul a trecut la cele veşnice în anul 342, la vârsta de 115 ani. Haina de care s-a folosit Sfântul Pavel Tebeul era una împletită cu frunze de finic. Pe aceasta a luat-o cu sine Sfântul Antonie, după îngroparea prietenului său. Atât de mult cinstea Antonie acea haină, încât numai de două ori pe an se îmbrăca cu ea: la praznicul Sfintelor Paşti şi în ziua Cincizecimii.

Moaştele Sfântului Pavel Tebeul au fost aduse într-o mănăstire din Constantinopol, în vremea împăratului Manuel Comnenul (1146-1180). Mai apoi, în anul 1240, acestea au fost mutate într-o biserică din Veneţia. Astăzi, capul Sfântului Pavel Tebeul se află la Roma.

Mormântul Sfântului Pavel Tebeul

Mănăstirea Sfântul Pavel Tebeul, având o obşte de monahi ortodocşi copţi, se află la aproximativ 155 de kilometri distanţă de Cairo, în munţii din apropiere Mării Roşii, în Egiptul de sus.

Această mănăstire mai este cunoscută şi sub denumirea de "Mănăstirea Tigrilor". Această denumire provine, cel mai probabil, de la asprimea locului şi de la "adâncul pustiei", în care a fost întemeiată această mănăstire.

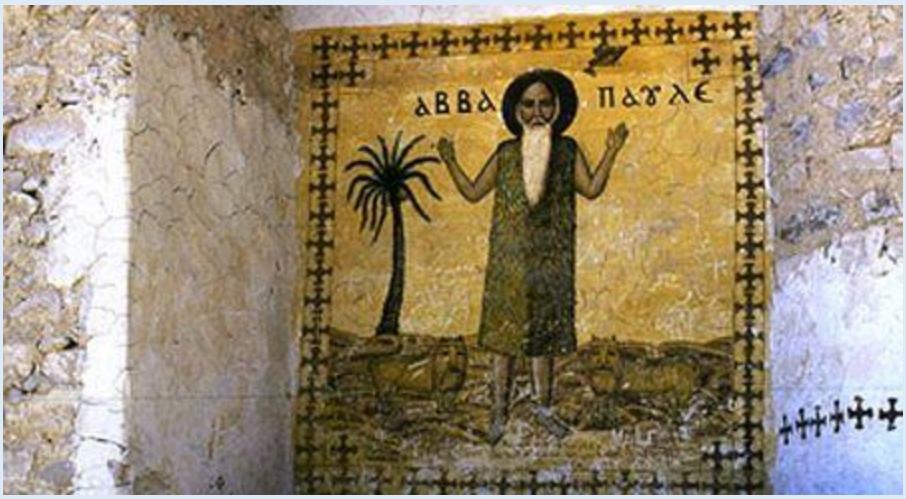

Mănăstirea Sfântul Pavel Tebeul datează încă din secolul al V-lea. Mănăstirea a fost întemeiată chiar deasupra peşterii în care s-a nevoit cuviosul Pavel.

Prima menţionare istorică despre această mănăstire aparţine pelerinului Antoninus Martyr, un cetăţean din Placentia, care, între anii 560-570, a vizitat mormântul Sfântului Pavel Anahoreţul.

Teodor Danalache - Mănăstirea Sfântul Pavel Tebeul - Egipt

Mănăstirea Sfântul Pavel Tebeul , Egypt (video):
https://www.youtube.com/watch?v=HRvY2iFv9R8

The Monastery of St. Paul In Egypt's Eastern Desert by Jimmy Dunn (text şi foto):
http://www.touregypt.net/featurestories/stpaul.htm

Mănăstirea Sfântului Pavel Tebeul, cunoscut şi ca Pavel Anahoreţul, (Deir Anba Bula) este o mănăstire a creştinilor ortodocşi copţi din Egiptul de est, şi este situată în munţii din apropierea Mării Roşii. Aceasta se află la o distanţă de aproximativ 155 de kilometri distanţă de Cairo.

Mănăstirea mai este cunoscută şi cu denumirea de "Mănăstirea Tigrilor". Această denumire ce atrage atenţia provine, probabil, de la austeritatea locului şi de la "adâncul pustiei" în care a fost întemeiată această mănăstire.

Sfântul Pavel Tebeul - iniţiatorul vieţii pustniceşti

Sfântul Pavel Tebeul, cuvios nevoitor între anii 227-341, este considerat, în istoria monahismului, drept primul ascet care s-a retras în "cele mai dinăuntru ale pustiei", primul eremit sau pustnic. Sfântul Pavel Tebeul este sărbătorit de către Sfânta Biserică în dată de 15 ianuarie.

Sfântul Pavel era din Tebaida de sus, din Egipt, având multe bogăţii şi o minte luminată de învăţătură. Acest cuvios părinte a trăit pe vremea lui Deciu şi a lui Valerian, prigonitorii creştinilor. În anul 250, el a fugit în pustiu, în acele locuri începând să aibă loc persecuţii ale împăratului roman Decius (250-253) împotriva creştinilor.

Motivul pricipal al plecării sale în pustiu este invidia unchiului său, care îl pândea să îi ia averea. Pentru a scăpa să fie dat pe mâna prigonitorilor datorită credinţei sale, el a plecat şi a rămas toată viaţa în munţi.

Aici şi-a schimbat teama de prigonitori în dor de călugărie. Şi intrând într-o peşteră, din adâncul pustiului, şi-a petrecut toată viaţa în pace şi în înlăturarea tuturor dorinţelor, şi a trecut către Domnul, la adânci bătrâneţi.

Sfântul Antonie cel mare, auzind despre el, l-a căutat în pustie şi l-a cercetat, mai apoi povestind despre viaţa lui îmbunătăţită, locul anevoios în care trăise, şi celelalte osteneli pe care le-a făcut în viaţa lui lungă de 114 ani (91 de ani şi i-a petrecut în pustie). Viaţa acestui mare sfânt, mai în detaliu, a scris-o puţin mai târziu fericitul Ieronim.

Mănăstirea Sfântul Pavel Tebeul - scurt istoric

Mănăstirea Sfântul Pavel Tebeul datează încă din secolul al V-lea. Mănăstirea a fost întemeiată chiar deasupra peşterii în care s-a nevoit marele Pavel Anahoreţul. Prima menţionare istorică despre această mănăstire aparţine pelerinului Antoninus Martyr, un cetăţean din Placentia, care, între anii 560-570, a vizitat mormântul Sfântului Pavel Anahoreţul.

Primii călugări care au vieţuit în mănăstire este posibil să fi fost cei melchiţi, însă ei nu au rămas pentru multă vreme aici, căci după aceştia au venit şi au rămas în mănăstire călugării egipteni şi sirieni.

Călugării sirieni au ocupat mănăstirea pe o durată întinsă de timp, în prima jumătate a secolului al XV-lea ei fiind încă în mănăstire. După această dată, prezenţa lor în mănăstire nu mai este consemnată de nici un document.

Potrivit unei mărturii etiopiene izolate, cel de-al 70-lea patriarh ortodox copt, Gabriel al II-lea (1131-1145), a fost exilat în Mănăstirea Sfântul Pavel Tebeul timp de trei ani de zile.

Ca majoritatea mănăstirilor egiptene, şi aceasta a avut mult de suferit de pe urma atacurilor triburilor de beduini. Cel mai greu atât al beduinilor a fost cel din anul 1484, când majoritatea călugărilor au fost omorâţi, întreaga bibliotecă fiind şi ea arsă.

Mănăstirea a fost reconstruită puţin mai târziu, sub purtarea de grijă a patriarhului Gabriel al VII-lea de Alexandria (1526-1569), care a trimis aici un grup de zece călugări ai Mănăstirii Siriene. Călugării sirieni au refăcut obştea şi au pus în rânduială slujbele şi complexul monahal.

De-a lungul celei de a două jumătăţi a secolului al XIX-lea, mănăstirea a fost din nou supusă atacurilor beduinilor. Aceştia au atacat de două ori mănăstirea, călugării fiind forţaţi, în cele din urmă, să părăsească definitiv locul.

Mănăstirea Sfântul Pavel Tebeul a rămas părăsită timp de 119 de ani. Renaşterea vieţii monahale din această mănăstire se datorează Patriarhului Alexandriei, Ioan al XVI-lea (1676-1718), care a adus aici un grup de călugări din Mănăstirea Sfântului Antonie cel mare. Tot el este şi cel care a dirijat o amplă restaurare a mănăstirii, începând cu anul 1701.

Mănăstirea Sfântul Pavel Tebeul păstrează încă multe dintre manuscrisele ce au trecut prin mâinile călugărilor de aici. Dintre acestea, menţionăm doar varianta în limba coptă a Sfintei Liturghii şi Comentariul Epistolei către Tit al Sfântului Ioan Gură de Aur.

Mănăstirea Sfântul Pavel Tebeul - complexul monahal

Astăzi, mănăstirea are trei biserici.

- ⇒ *Biserica Sfântului Pavel Anahoreţul, construită sub pământ, în peştera în care au fost găsite, şi sunt păstrate şi astăzi, Sfintele sale moaşte.*
- ⇒ *Celelalte două biserici sunt închinate, una Sfântului Mercurie, şi alta Sfântului arhanghel Mihail.*

Mănăstirea este înconjurată de nişte ziduri înalte de piatră, construite de-a lungul secolelor al XVIII-lea şi al XIX-lea. Zidurile păstrează şi un mare turn de observaţie, o veche trapeză, o moară şi un izvor. Se crede că izvorul a servit şi Sfântului Pavel drept sursă de apă, de-a lungul vieţii sale trăite în peştera de aici.

Un al doilea izvor, cunoscut sub denumirea de "Fântâna lui Miriam", este aşezat la o distanţă de o sute de metri mai spre sud de mănăstire. Acesta este pus în legătură cu Miriam, sora lui Moise, care, potrivit tradiţiei, în vremea Ieşirii din Egipt, s-a spălat aici.

Biserica din Peşteră

Biserica Sfântului Pavel Tebeul, biserica centrală a mănăstirii, este cunoscută adesea şi sub denumirea de "Biserica din Peşteră". Situată în imediata apropiere a Turnului, biserica se află la o adâncime de 3 metri sub nivelul solului. Aceasta este centrul spiritual al mănăstirii.

Capătul estic al acesteia este cea mai veche parte a bisericii, acesta fiind totodată şi peştera în care se crede că s-a nevoit Sfântul Pavel Anahoreţul. Această parte datează, cu siguranţă, încă din secolul al V-lea. Partea nordică a bisericii este puţin mai nouă, datând din perioada medievală a mănăstirii.

În această bisericuţă se ajunge pe o scară ataşată unui perete al capelei. Biserica este alcătuită dintr-o navă centrală şi trei capele închinate "Celor 20 de Bătrâni ai Apocalipsei" (capela nordică), Sfântului Antonie cel mare (capela centrală) şi Sfântului Pavel Tebeul (capela sudică). Capela centrală şi cea sudică, cât şi partea nevei ce face legătura dintre ele, au fost săpate direct în stâncă brută. Partea nordică a bisericii este zidită de către monahi din piatră.

Cupola de lemn ce acoperă capela este decorată cu pictura: Sfinţii Apater şi sora acestuia, Irina; alături de aceştia mai apar şi Sfinţii Isidor, Apa Iskhirun, Iacob şi Iulian, toţi sfinţi soldaţi. Aceste picturi au fost realizate de către călugării mănăstirii în anul 1713, înlocuind probabil o pictură mai veche a cupolei.

Pictura ce îmbracă pereţii peşterii datează cam din aceeaşi perioadă. Aceasta înfăţişează scene şi personaje biblice: Arhanghelii Mihail, Gavriil şi Rafail; cei trei tineri din cuptorul de foc, Anania, Misail şi Azaria, numiţi şi Sadrac, Mesac şi Abed-Nego de către ofiţerul regelui Nabucodonosor (Daniel 3, 10-26).

Cele mai valoroase picturi se află însă în capela centrală a Sfântului Antonie cel mare, acestea datând încă de la începutul secolului al IV-lea. Reprezentările de aici ni-L înfăţişează pe Hristos pe tronul de judecată, Buna Vestire, Sfântul Ioan Botezătorul, îngeri şi arhangheli.

Moaştele Sfântului Pavel Tebeul sunt păstrate într-o lacră de marmură, în partea sudică a navei bisericii. O tradiţie a locului mărturiseşte faptul că acestea au fost duse la Constantinopol în anul 1240, mai apoi ajungând în Veneţia (1381). Cu adevărat, o raclă din Biserica Sfântul Iulian din Veneţia păstrează o părticică din sfintele sale moaşte.

Biserica Sfântul Mercurie

Aşezată chiar deasupra bisericii din peşteră, Biserica Sfântul Mercurie (Abu al-Seifein) datează de pe la sfârşitul secolului al XVIII-lea. Un element interesant al acestei biserici este iconostasul, ce poartă podoabe din fildeş. Biserica Sfântul Mercurie este legată de "biserica din peşteră" printr-o scară mult mai largă.

Multe biserici din Egipt sunt închinate acestui mare sfânt, cea mai mare şi cunoscută fiind cea din Vechiul Cairo. Această biserică este folosită doar o singură dată pe an, în săptămâna anterioară marelui Post al Paştilor.

Biserica Sfântul Arhanghel Mihail

Biserica Sfântului Mihail (al-Malak) a fost construită în anul 1777. Un detaliu interesant al acestei biserici este acoperişul: acesta este alcătuit sub forma a 12 cupole. Biserica are două capele, cea dinspre nord închinată Sfântului Arhanghel Mihail, iar cea dinspre sud închinată Sfântului Ioan Botezătorul.

Cu toate că adevăratul centru duhovnicesc al mănăstirii este "Biserica din Peşteră", aceasta este însă mult prea mică pentru numărul însemnat de credincioşi care participă la sfintele slujbe. Astfel, Sfânta Liturghie, săvârşită zilnic, se oficiază în Biserica Sfântului Mihail, cea mai încăpătoare dintre cele trei biserici ale mănăstirii.

Trapeza şi Moara

Cu toate că nu mai este folosită astăzi, în incinta mănăstirii se mai păstrează încă vechea trapeză (locul în care se servea masa). Aceasta datează din perioada medievală şi este situată în aripa estică a complexului monahal. Axul central al încăperii, de formă dreptunghiulară, este acoperit de un acoperiş boltit.

Masa, constând într-un bloc masiv de piatră, este aşezată în centrul încăperii. În capătul acesteia se află încă şi astăzi balconul special pentru lectură; în timpul mesei, un călugăr citea de aici sfintele învăţături ale părinţilor sau vieţile acestora.

În trapeză se ajunge printr-un culoar îngust. Pe partea vestică a culoarului se află două camere ce au servit drept loc al funcţionării unei mori. Încă se păstrează imensele pietre de moară ce sfărâmau cerealele. Acestea erau mişcate cu ajutorul unor scripeţi şi pârghii împinse de animale.

Izvorul Sfântului Pavel Tebeul

Izvorul mănăstirii, numit după cuviosul Pavel Anahoreţul, se află în partea nordică a complexului monahal. Şi astăzi izvorul alimentează cu apă mănăstirea; el scoate aproximativ 4 metri cubi de apă pe zi.

Apa acestuia izvorăşte dintr-o crevaşă a muntelui din apropiere şi este păstrată într-o cisternă specială. După umplerea acesteia, o mică deschizătură permite surplusului de apă să pornească spre un al doilea rezervor. După ce se umple şi acest al doilea bazin, apa pleacă spre un al treilea. Primul rezervor este folosit pentru băut şi gătit, cel de-al doilea pentru spălat, iar cel de-al treilea pentru irigat.

Nicolae Pintilie - Mănăstirea primului sihastru - Deir Anba Bula

Egiptul şi pustiul său deşertic au constituit, în primele secole creştine, patria unei adevărate republici monahale. Pentru început, fugiţi din calea persecuţiei păgâne, creştinii au găsit aici liniştea caracteristică vieţii contemplative, de împăcare cu Dumnezeu.

Aşa s-a întâmplat şi cu primul eremit sau sihastru al pustiului. Pavel din Teba Egiptului sau Tebeul s-a născut la începutul secolului al III-lea, într-o familie bogată. După moartea părinţilor, a fugit din faţa urii unui neam de-al său păgân, care voia să îl omoare, pentru a moşteni toată averea.

Tânărul Pavel s-a refugiat acolo unde nu putea să îl mai găsească nimeni, în deşertul Teba. Dacă, la început, acest loc i-a fost cetate de scăpare, mai apoi i-a devenit casă, pentru totdeauna. În 91 de ani - din cei 114 pe care i-a trăit - el a transformat pustiul în oraş al călugărilor sihaştri. Doar rugăciunea duminicală era comună, în rest, fiecare trăind în peştera sau coliba sa, având propria rânduială. După preluarea modelului sirian al vieţii de obşte, aici a fost înfiinţată o mănăstire ce până astăzi poartă numele Sfântului Pavel Tebeul.

Beduinii musulmani o numesc Deir Anba Bula şi au mare evlavie pentru acest aşezământ. În cursul istoriei, de nenumărate ori, mănăstirea a fost apărată de oamenii de credinţă islamică. Pentru că şi ei vin aici când li se îmbolnăvesc copiii, cămilele şi caii. Şi, nu pleacă niciodată nemângâiaţi.

Actualmente, mănăstirea aparţine Bisericii Copte, dar ea este un loc comun de rugăciune al ortodocşilor, al copţilor şi al musulmanilor.

Mănăstirea Deir Anba Bula este căutată pentru frumuseţea celor trei biserici creştine care o alcătuiesc - cea mai veche fiind amenajată în peştera în care s-a nevoit cuviosul Pavel Tebeul.

Moaştele lui se află într-un mormânt de marmură în centrul bisericii mari, locul de unde curg valuri de minuni, indiferent de confesiune şi religie.

Pr. Silviu Cluci - Mănăstirea Sfântului Pavel Tebeul

Cuviosul Pavel ar fi rămas necunoscut dacă nu s-ar fi întâlnit cu Sfântul Antonie. Se spune că părintele monahismului s-a rugat lui Dumnezeu şi acesta i-a descoperit că în deşert, în apropierea locului în care el se nevoieşte, se află un pustnic care este mai sporit decât el în nevoinţă şi în dragoste. Sfântul Antonie a dorit să îl cunoască şi atunci Domnul l-a călăuzit prin pustiu, cale de aproape 60 de kilometri, până la peştera în care se nevoia Sfântul Pavel.

După ce şi-au împărtăşit din experienţele ascetice, Sfântul Antonie s-a întors în peştera sa, făgăduindu-i Sfântului Pavel că va reveni. Când s-a reîntors, acesta trecuse deja la Domnul. Drept binecuvântare, Sfântul Antonie a luat haina pe care cuviosul Pavel şi-o împletise singur din ramuri de finic.

Prima obşte monahală s-a stabilit în apropierea peşterii încă din secolul al V-lea. Iar prima atestare documentară este din secolul al VI-lea, într-o însemnare a pelerinului Antoninus Martir, ce a vizitat mănăstirea între anii 560-570.

Ca şi Mănăstirea Sfântului Antonie, Lavra Sfântului Pavel Tebeul a fost atacată în repetate rânduri de triburile de beduini. Cel mai distructiv jaf s-a petrecut în anul 1484, când mulţi dintre monahi au fost ucişi.

Lavra a fost ulterior refăcută în secolul al XVI-lea, însă un nou atac al beduinilor i-a forţat pe călugări să abandoneze mănăstirea.

Abia la începutul secolului al XVIII-lea, după 119 ani, mănăstirea a fost repopulată cu călugări de la Mănăstirea Sfântului Antonie. De atunci, viaţa monahală s-a desfăşurat aici neîntrerupt.
Pelerinii care păşesc pragul mănăstirii se pot închina moaştelor Sfântului Pavel Tebeul ce se păstrează până astăzi în peştera sa.

Pr. Silviu Cluci - Theba, loc de nevoinţă pentru asceții primelor veacuri

Fosta capitală a Egiptului în perioada Regatului Mijlociu şi a Regatului Nou, Theba este situată la 800 de kilometri sud de malul Mediteranei, pe malul stâng al Nilului.

Theba datează ca aşezare încă din anul 3200 î.Hr. şi cuprinde copleşitoarele temple de la Luxor şi Karnak sau cel al Reginei Faraon Hatshepsut, Valea Regilor şi Valea Reginelor, cu vestitele morminte săpate în stâncă ale faraonilor.

Theba aminteşte însă şi de creştinii care, fugind din calea persecuţiilor romanilor din secolele III-IV, se ascundeau în mormintele faraonilor. Deşertul arid şi stâncos al Thebei a fost şi loc de nevoinţă pentru marii asceți ai primelor veacuri.

Sfântul cuvios Pavel Tebeul (227-341), primul pustnic cunoscut al creştinătăţii, a trăit aici într-o peşteră, biruind patimile prin nevoinţă, cunoscând pacea nepătimirii şi bucuriile vieţii de rugăciune. Precum Sfântul Ilie, a fost hrănit o vreme de un corb care-i aducea în fiecare zi o jumătate de pâine. A îmblânzit şi leii, care-i slujeau şi care l-au şi îngropat, atunci când a murit la vârsta de 113 ani.

Pe Sfântul Pavel Tebeul l-a găsit Sfântul Antonie cel mare adormit întru Domnul în genunchi şi cu mâinile ridicate la cer în rugăciune.

Icoane

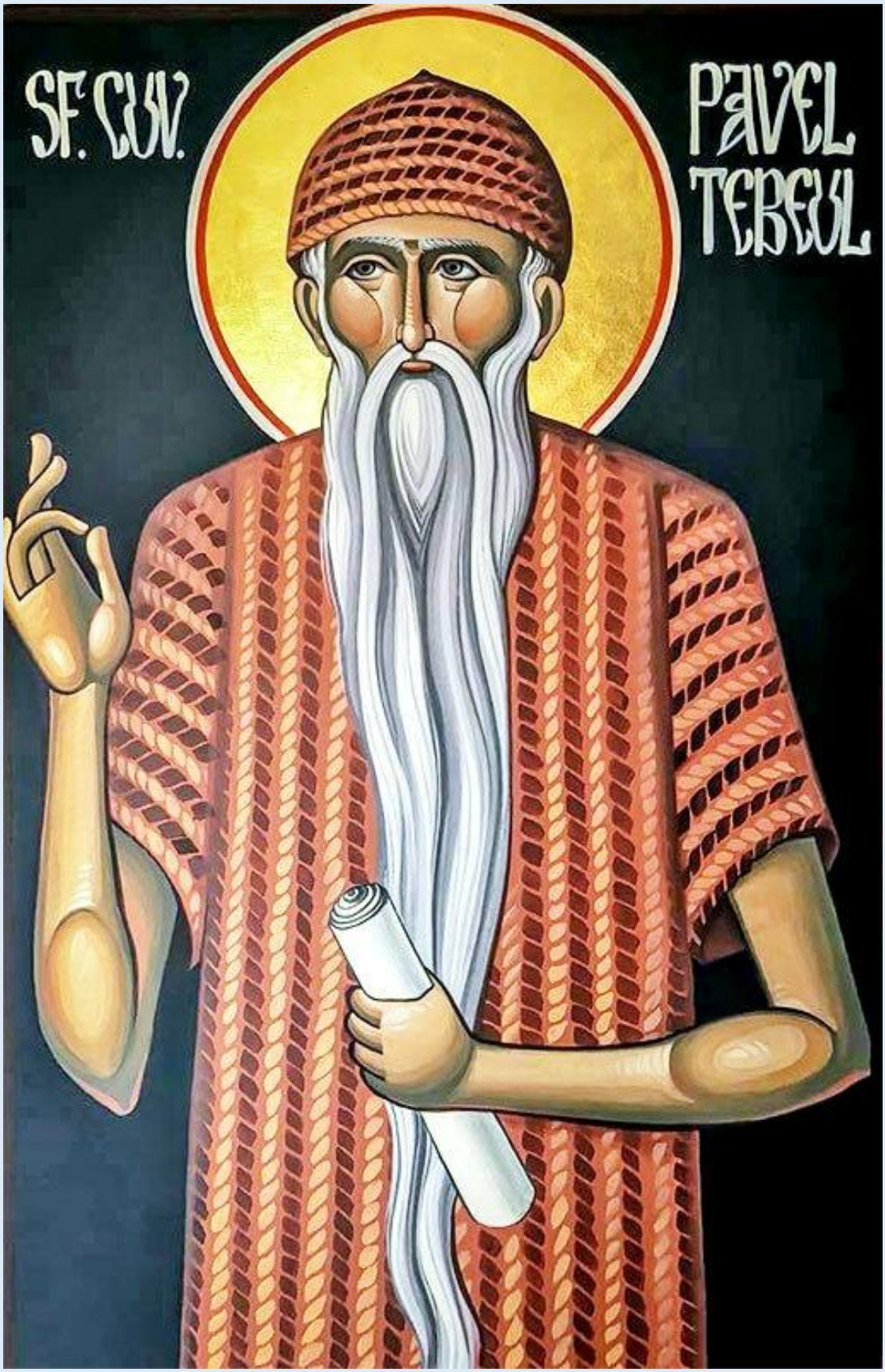
SF. CUV.
PAVEL
TEBEUL

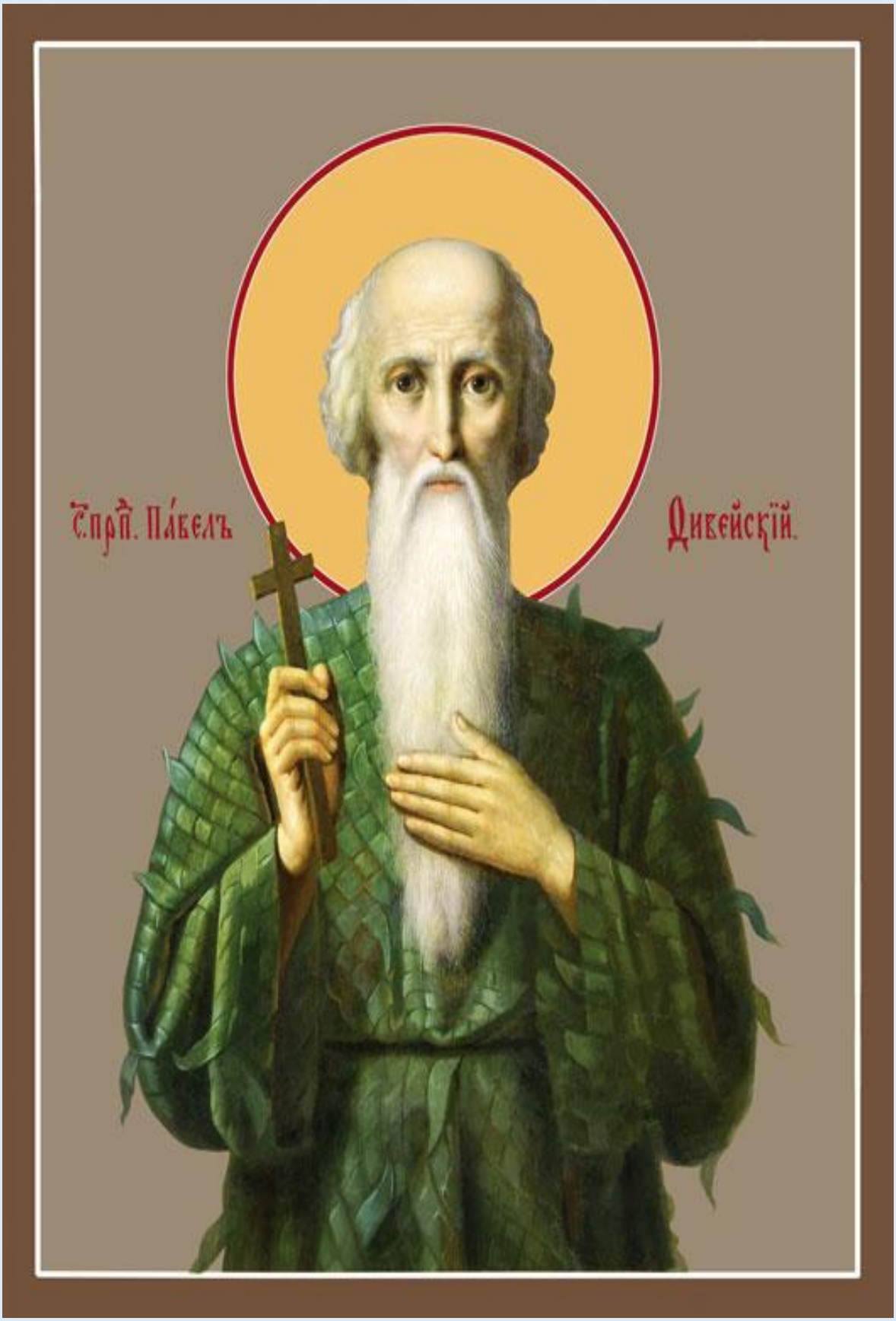
Прп. Павелъ
Дивейскій.

Γ
ΟΑ
ΠΑΥΛΟ
ΟΘΗ
ΒΑΙ
ΟΣ

Four great ascetic Saints: Sts. Anthony the great, Paul of Thebes, Sabbas the Sanctified, and John of the Ladder

15 IANUARIE
Sfântul Cuvios
PAVEL TEBEUL
Sfântul Cuvios
IOAN COLIBAȘUL

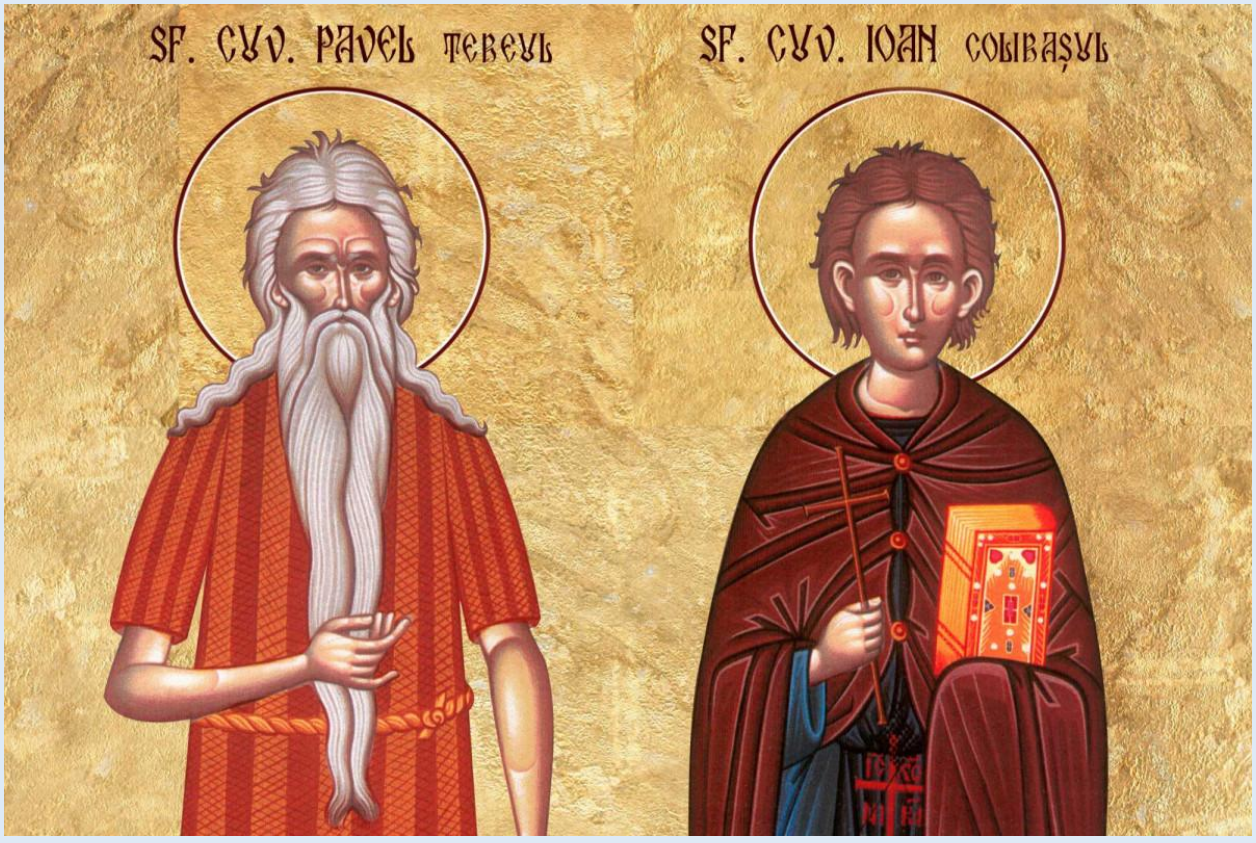
SF. CUV. PAVEL TEBEUL
SF. CUV. IOAN COLIBAȘUL

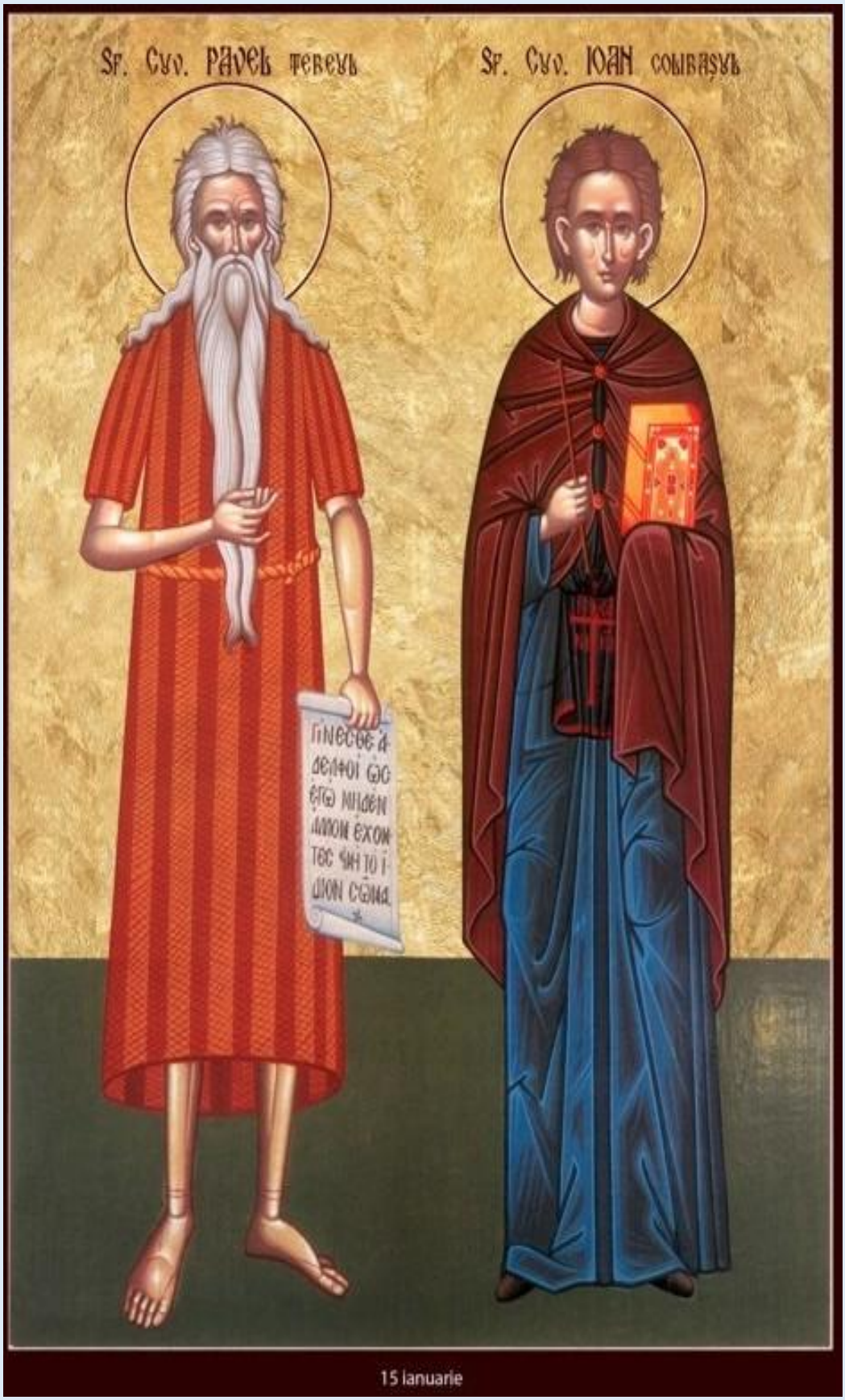

15 Ianuarie

SF. CUV. PAVEL TEBEUL
SF. CUV. IOAN COLIBAȘUL
ΓΙΝΕΣΘΕ ΑΔ-
ΔΕΛΦΟΙ ΩΣ
ΕΓΩ ΜΗΔΕΝ
ΑΜΟΝ ΕΧΟΝ-
ΤΕΣ ΕΝΗ ΤΟ Ι-
ΔΙΟΝ CΩΜΑ.

15 ianuarie

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΚΑΛΥΒΙΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΟΣΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ Ο ΘΗΒΑΙΟΣ
15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

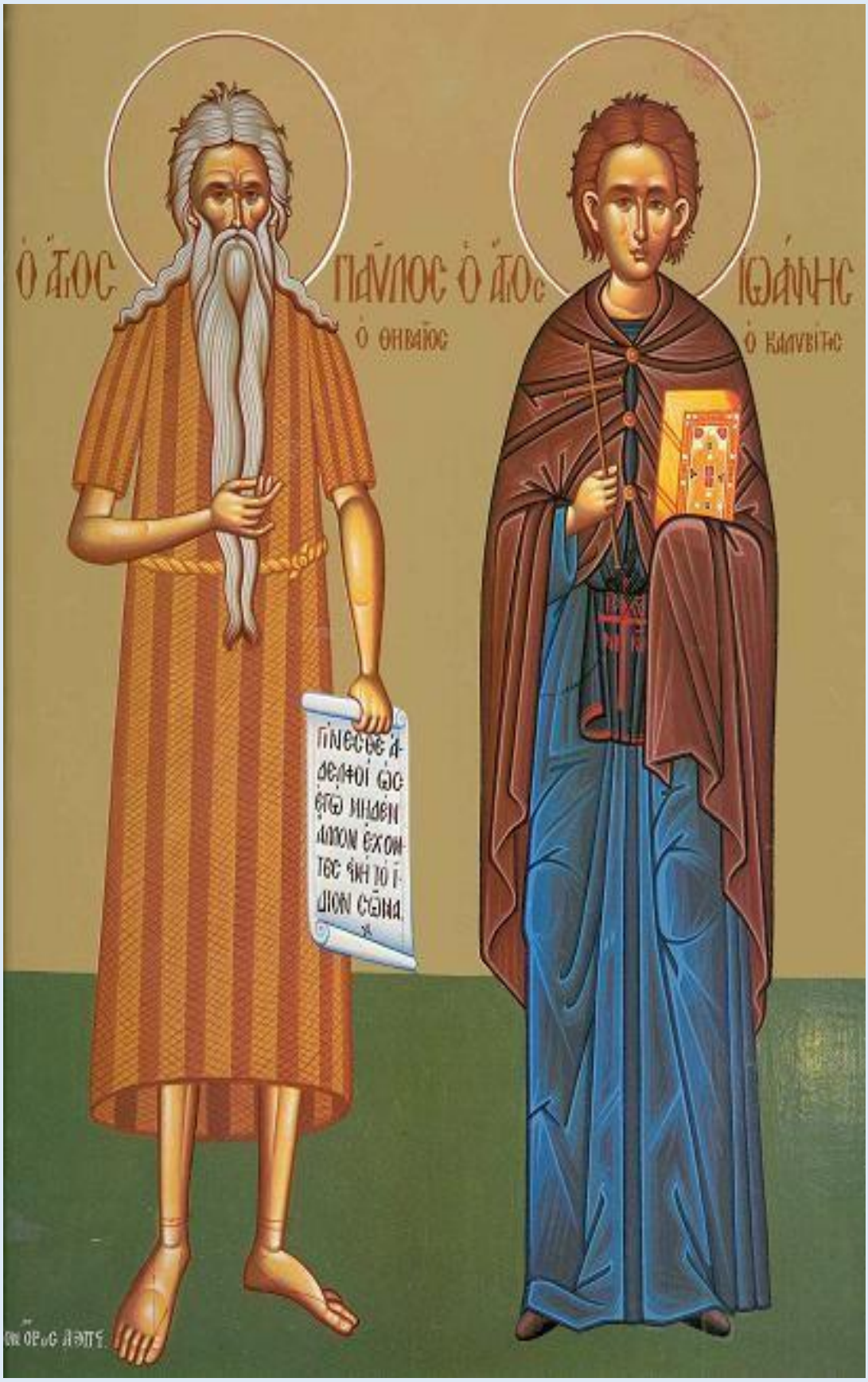
Ὁ ἅγιος
Παῦλος ὁ ἅγιος
Ὁ Θηβαῖος
Ἰωάννης
Ὁ Καλυβίτης

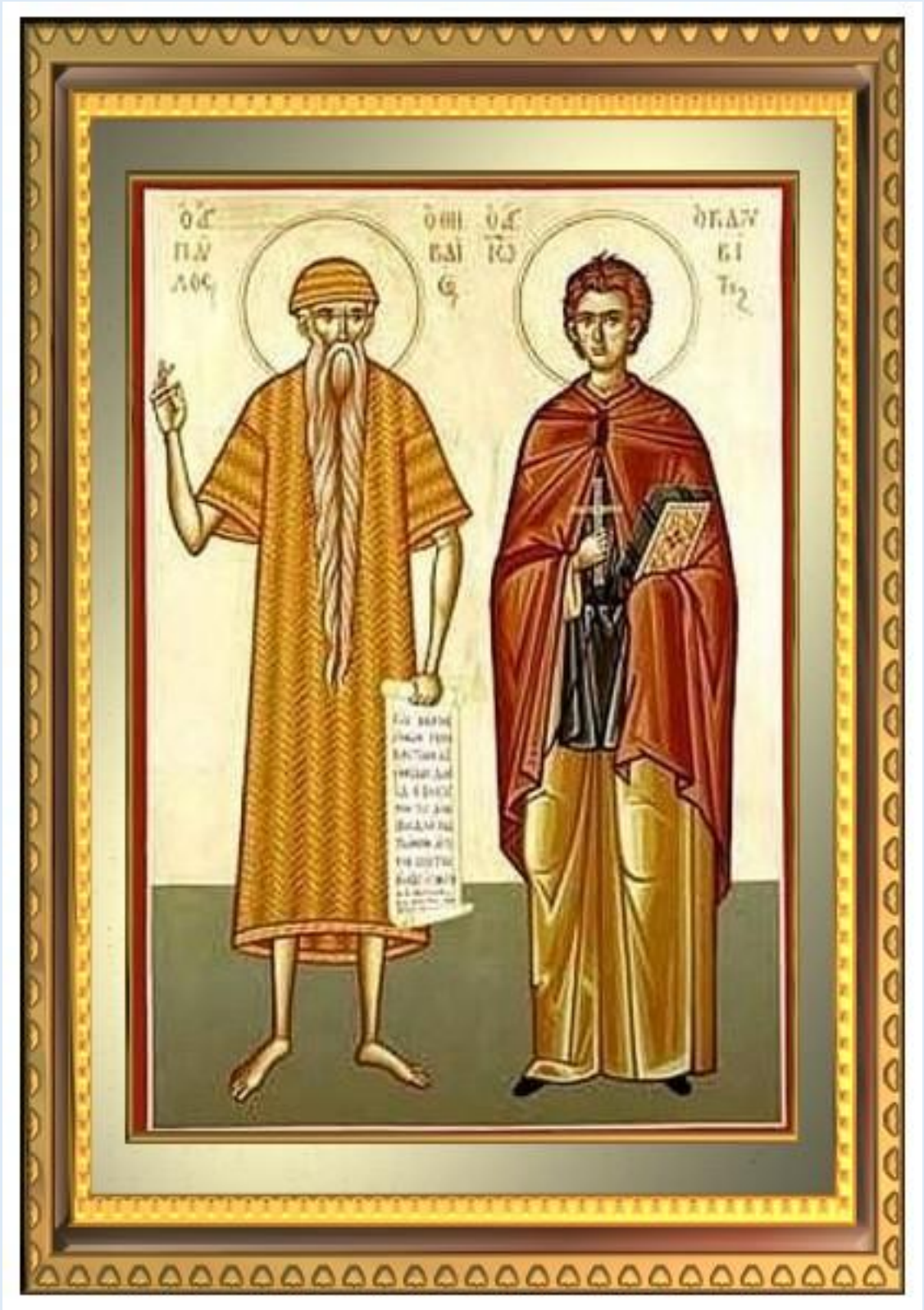

Ὁ ἅγιος
ΠΑΥΛΟΣ
Ὁ ὅσιος
ΑΝΤΩΝΙΟΣ

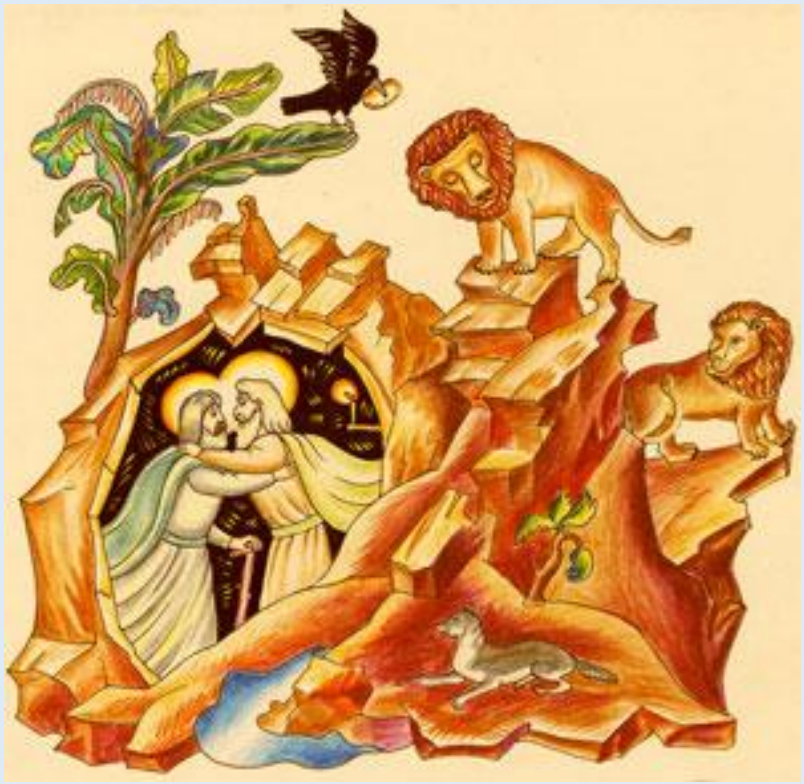

POPESCU MARIAN ION

SE.
PAVEL.
SE.

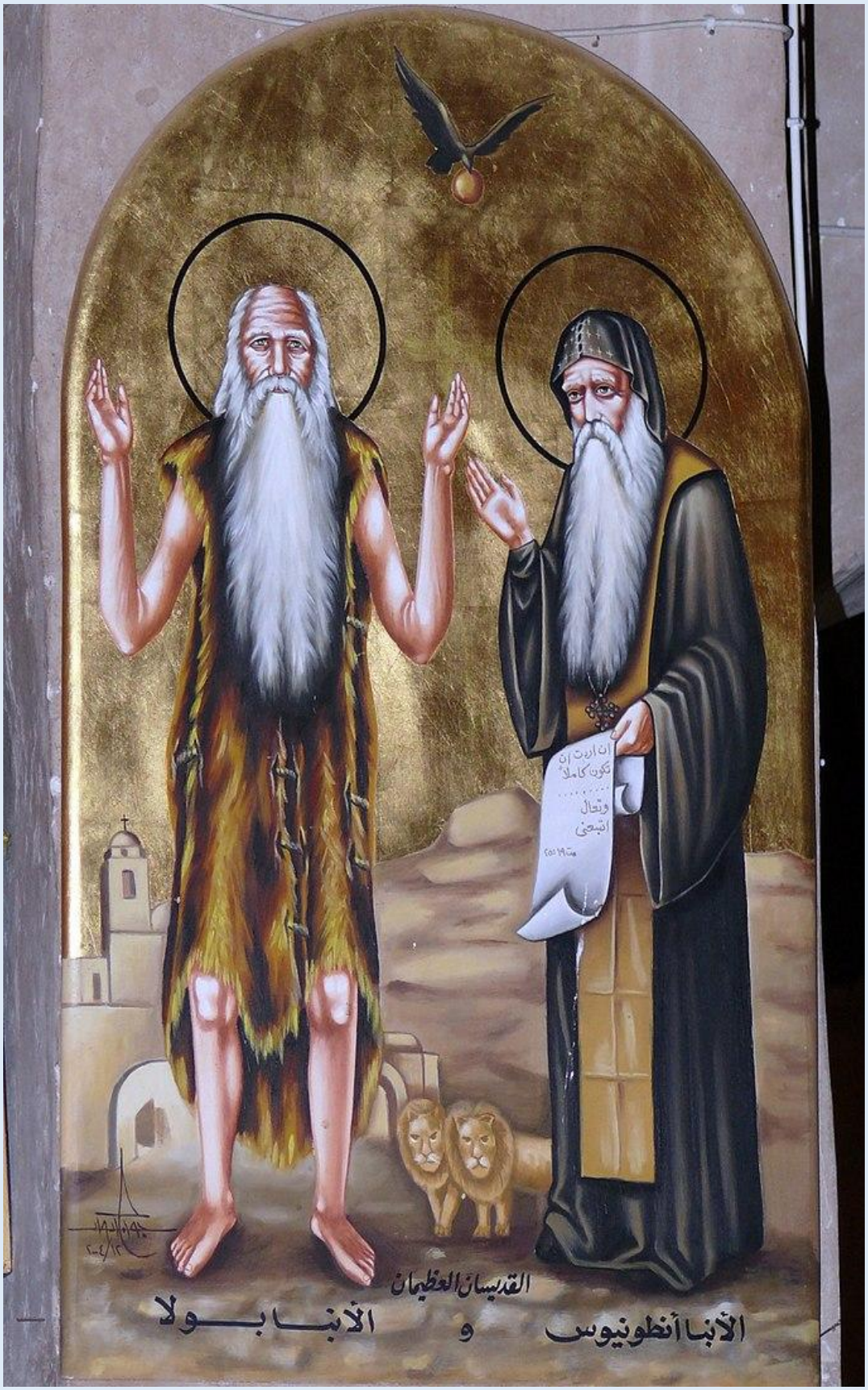
إن اردت إن تكون كاملاً
وتعال اتبعني
مت١٩: ٢١
القديسان العظيمان
الأنبا أنطونيوس و الأنبا بولا

ch-joy.com

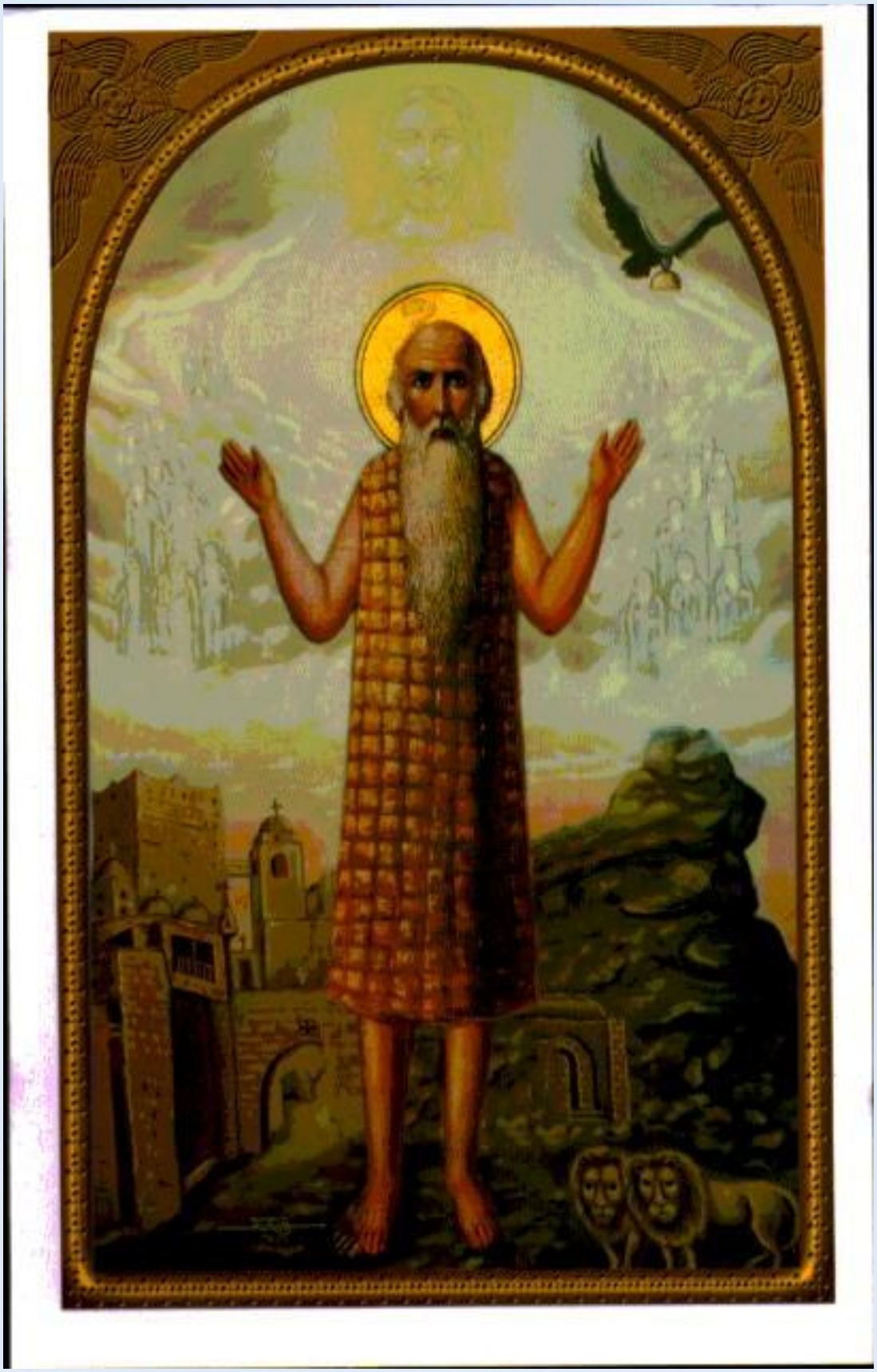

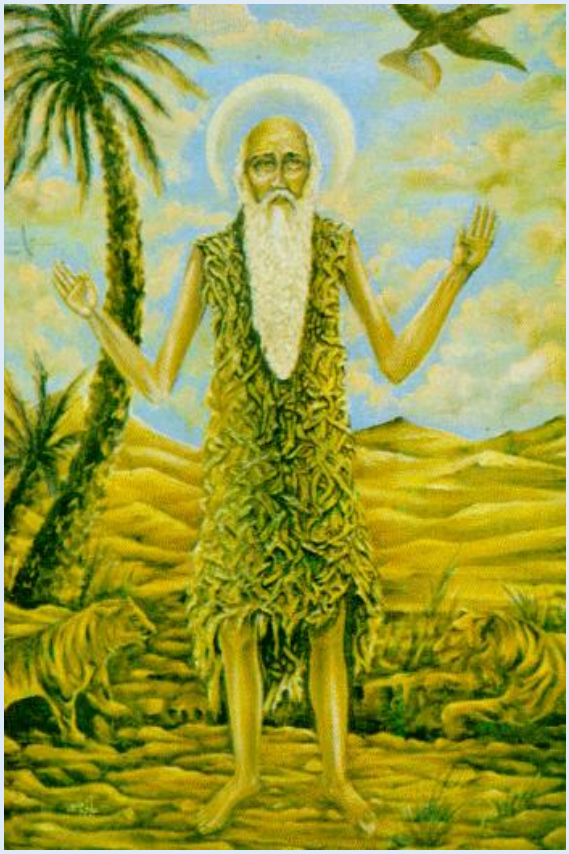

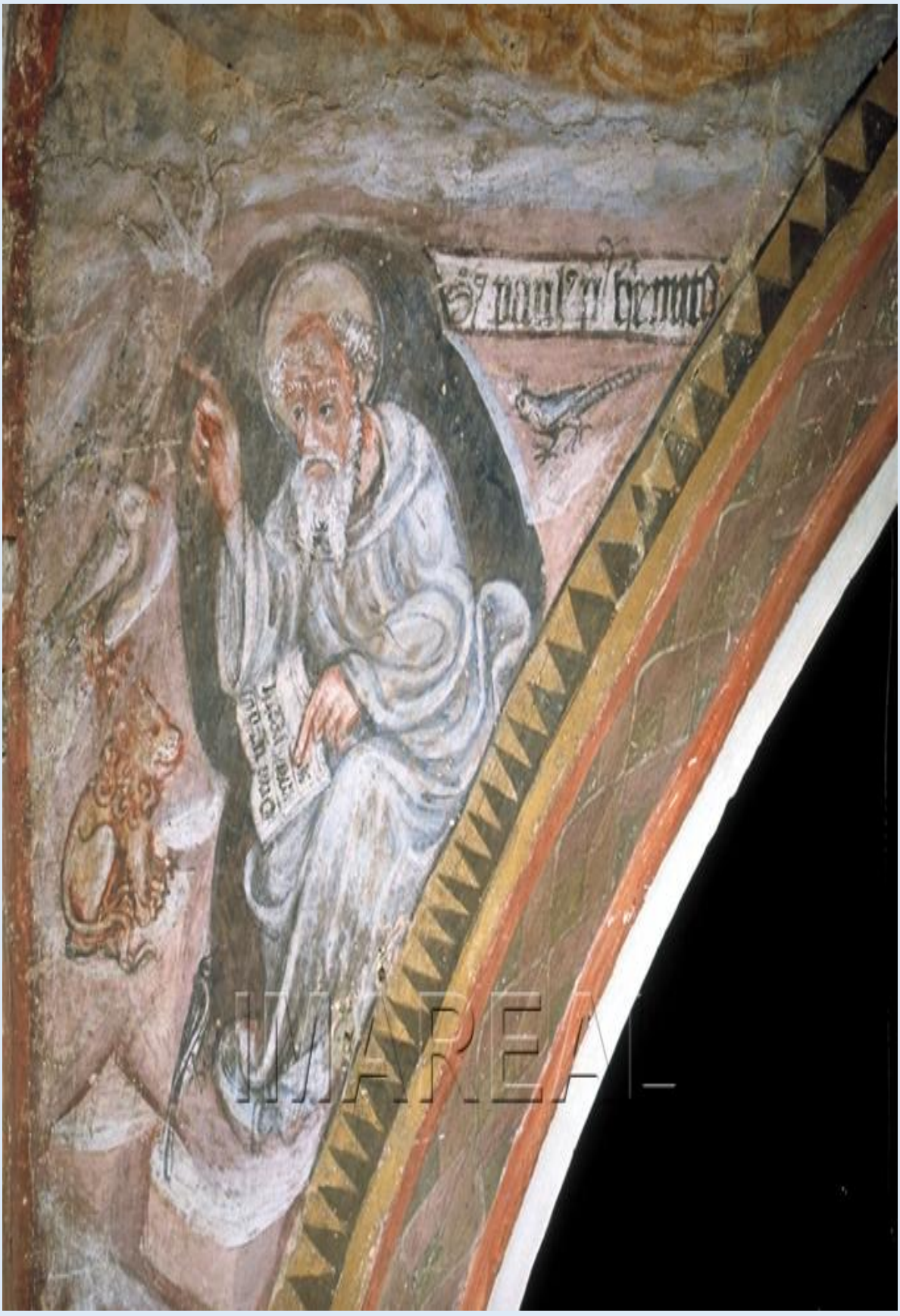

SFÂNTUL
CUVIOS
PAVEL
TEBEUL

DOXOLOGIA.ro
Sf. Cuv. Pavel Tebeul

Ian
15

6 lucruri despre Sf. Pavel Tebeul

- A trăit într-o peșteră timp de 91 de ani
- Timp de 60 de ani, o pasăre i-a adus zilnic jumătate de pâine
- Sf. Antonie a fost condus de Dumnezeu la peștera sfântului
- Sf. Antonie a văzut sufletul Sf. Pavel dus la Dumnezeu de către îngeri
- Doi lei i-au săpat mormântul
- Este cinstit ca primul locuitor în pustie și sihastru

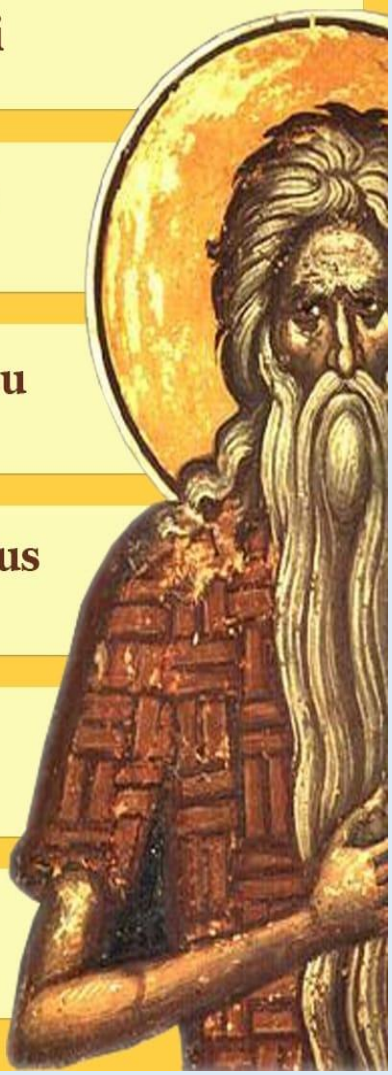

BASILICA.RO

Știați că...
Sfântul Pavel Tebeul a fost primul pustnic din istoria Creștinismului?
Sfântul a fugit în pustie pentru a-I sluji Domnului și vreme de 70 de ani a fost hrănit de un corb. În urma nevoințelor sale a primit daruri mari de la Dumnezeu, fiind înainte-văzător.
©doxologia.ro

Știați că...
Sfântul Pavel Tebeul a fost primul pustnic din istoria creștinismului?
Sfântul a fugit în pustie pentru a-I sluji Domnului și vreme de 70 ani a fost hrănit de un corb.
Iar în urma nevoințelor sale a primit daruri mari de la Dumnezeu, fiind înainte-văzător.
©doxologia.ro

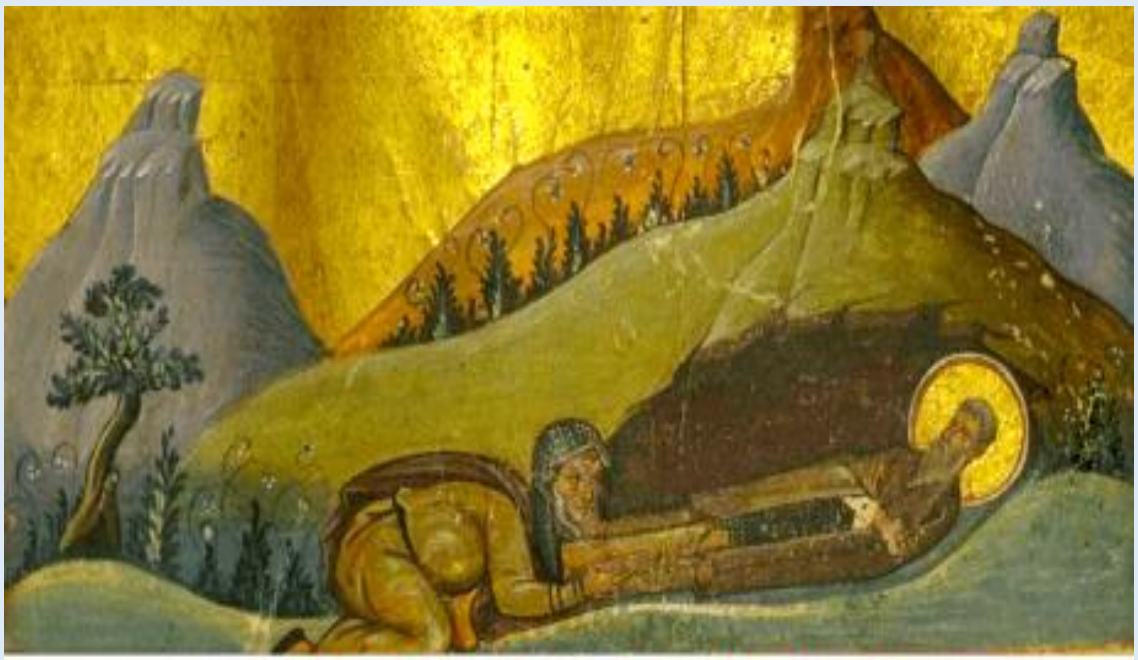

Sfântul Cuvios Pavel Tebeul

15 ianuarie

Troparul Sfântului Cuvios Pavel Tebeul

15 Ianuarie - Glasul I

Locuitor pustiului, înger în trup și de minuni făcător te-ai arătat, purtătorule de Dumnezeu, Părintele nostru Pavel. Cu postul, cu privegherea și prin rugăciune primind daruri cerești, tămăduiești pe cei bolnavi și sufletele celor ce aleargă la tine cu credință. Slavă Celui Ce ți-a dat ție putere; Slavă Celui Ce te-a încununat pe tine; Slavă Celui Ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri.

Bucură-te, Sfinte părinte Pavel, podoaba pustiei!